Ciprian Mitoceanu
Amendamentul Dawson

Să fugă... Să se ascundă...

Doar atît îi trecea prin cap şi, la drept vorbind, la ce altceva ar fi putut să se gîndească? Să-şi facă planuri de viitor? Să se întrebe cuprins de spaimă dacă va mai fi primit vreodată la vechiul lui loc de muncă? Sau dacă va creşte chiria locuinţei, preţul hranei sintetice, al vieţii de zi cu zi, în general? Asemenea întrebări îl chinuiseră o viaţă întreagă, din clipa în care conştientizase că nu e decît un amărît de locuitor pe o planetă populată de alte opt miliarde de oameni, un fără-valoare reprezentant al categoriei C+, aşa cum o dovedea şi cocarda pe care încă o purta la piept.

Aducîndu-şi aminte de insignă, John tresări brusc, ca şi cum acul de siguranţă al acesteia i-ar fi străbătut pielea şi carnea. Insigna roşcată, de care nu se despărţise de la vîrsta de paisprezece ani, fusese pînă acum cîteva ore o garanţie că el, John Barton, chiar dacă aparţinea categoriei inferioare de cetăţeni americani, avea şi unele drepturi. Dreptul de a munci doar pentru cazare, mîncare sintetică şi o zi liberă pe săptămînă pe care o putea petrece gratuit într-un parc de distracţii în care doar cinematograful mai funcţiona. Destul de puţin, desigur, dar se putea şi mai rău, bunăoară cei din oropsitele categorii D şi E duceau o viaţă şi mai grea.

Cocarda blestemată era cauza tuturor nenorocirilor lui. Din clipa în care ieşise de pe poarta Triajului, buimăcit şi avînd în buzunarul canadienei formularul oficializat care consfinţea apartenenţa lui la C+, tinicheaua roşcată în care se afla inserat un microcip îi coordonase viaţa. O viaţă de rahat.

Sunetul binecunoscut de şenile de cauciuc îl făcu să se oprească. Se înghesui în spatele unor boscheţi proaspăt tunşi. O patrulă mixtă, formată din doi roboţi cu capele hidos de mari în comparaţie cu corpurile nichelate şi doi poliţişti umani scrutau împrejurimile. John se lipi de pămînt, înfiorat. Aveau să se termine vreodată toate acestea? Cu siguranţă că nu, cel puţin nu se putea aştepta la un deznodămînt fericit.

Purtase povara peteculului de tablă roşcat o viaţă întreagă, chiar şi înainte de a trece prin Triaj fusese considerat un cetăţean inferior şi tratat ca atare, Triajul nu fusese decît o

formalitate, un agregat de aruncat praf în ochii naivilor, care aveau nevoie de aşa ceva pentru a le confirma că, totuşi, exista o şansă. Care încă mai credeau în American Dream şi alte porcării de genul acesta.

Zgomotul şenilelor încetă brusc, stîrnindu-i un junghi în piept. Roboţii se opriseră. Amîndoi… Descoperiseră ceva suspect. Şi şoşoteala banală dintre cei doi parteneri umani ai şenilaţilor încetă. Fusese descoperit?…

Îşi încordă braţele, gata să sară în picioare dacă frunzele boschetului ar fi fost date într-o parte de braţele metalice ale poliţiştilor cibernetici. Inima îi bătea, gata să-i spargă pieptul, asemenea unei tobe imense dupăcite de un toboşar cam zănatec.

— Bum!… Bum!…

Sunetul propriei inimi îl inundase în interior, îl resimţea în timpane, în creier, în venele de la gît, chiar şi în vîrful degetelor şi, ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, devenea din ce în ce mai sonor, strecurîndu-se şi afară, de unde putea fi interceptat de către poliţiştii cibernetici. Inima, o să-i audă inima…

Un val de panică îl asaltă, apoi încă unul. Puteau să-l identifice după bătăile inimii? Doar asta căutau, inima, inima lui…

Inima…

Îşi înfipse degetele în pămîntul moale şi închise ochii. Trebuia să lupte, să reziste tentaţiei de a sări în picioare şi a încerca să fugă de sub nasul poliţiştilor. Tentaţia era prea mare şi îi era atît de frică…

Începuse să simtă ghearele panicii încă din clipa în care fusese chemat la biroul şefului de tură. Intuise, de la început, că se întîmplase ceva grav. De ce îl chemaseră? Nici nu apucase să intre în biroul minuscul, în care mai păşise doar o singură dată, la angajare, că-i şi văzuse. Indivizi din categoria A+, nu încăpea nici o îndoială, cocardele aurii erau mai mult decît un element de identificare, erau apanajul unei clase privilegiate.

— John Barton?! întrebase unul dintre cei doi agenţi, etalîndu-şi cu mîndrie cocarda aurie.

Doi agenţi A+… Asta nu putea însemna decît necazuri, cît se poate de serioase. Dacă ar fi fost să-l dea afară, indiferent de motiv, nimeni nu ar fi pus în scenă o asemenea desfăşurare de

forţe. O înştiinţare verbală, trimisă printr-un măturător de categoria D era de ajuns.

Plecaseră?… Mai erau acolo?… Probabil că îl mai pîndeau, aşteptînd cu răbdare să-l apuce de cap de îndată ce se va ridica din pămîntul care mirosea atît de bine… Aşa mirosea solul, solul fertil?

Încuviinţase din cap, incapabil să scoată o vorbă, dar agentul nu dăduse semne că s-ar supăra, că indolenţa individului inferior l-ar fi jignit în vreun fel. Bărbatul A+, un găligan bine clădit, cu umeri cît casa, dar pe care, desigur, nu-i obţinuse trudind pe şantier, era îmbrăcat într-un costum negru, de stofă scumpă, care-i venea ca turnat şi, prin urmare, nu reuşea să mascheze tocul pistolului. Simţise că-i îngheaţă sîngele în vene. Ce dorea de la el un bărbat înarmat? Freză dată cu gel de calitate şi dinţi albi, plus cablul de comunicare care părea că i se strecurase direct în cap prin urechea stîngă. Era pentru prima dată cînd vedea un agent în carne şi oase dar nu simţea nici un fel de entuziasm privindu-l, ba dimpotrivă, simţea frică, o frică viscerală, ca şi cum gheara spaimei i-ar fi cotrobăit prin intestine, ciupind ici-colo cîte un nerv. Simţea nevoia să urle de spaimă…

O şoaptă stinsă, ca o adiere abia sesizabilă de vînt… Erau încă acolo, aşteptînd… Spionînd… Se întrebă de ce nu se repezeau, pur şi simplu, asupra lui, încercînd să-l copleşească prin superioritatea lor numerică. La urma-urmei erau patru contra unu… De ce nu atacau? Indiferent dacă reuşeau să-l prindă sau reuşea să le scape printre degete, încă o dată, cel puţin avea să scape de aşteptarea ucigătoare. Ce-ar fi dacă s-ar ridica şi ar fugi?

Agentul care-l întrebase de nume nu părea un zbir, în ciuda umerilor laţi şi a pistolului greu de ascuns. Avea un chip blajin şi chiar îi zîmbi, plin de înţelegere, ceea ce-l zăpăcise complet. Un cetăţean A+ îi zîmbea lui, un gunoi pentru care Triajul nu găsise nimic mai bun decît insigna roşie.

— S-a întîmplat ceva? întrebase, după o aşteptare lungă cît o viaţă.

În realitate era posibil să nu fi trecut mai mult de cinci secunde.

— Nu neapărat, zîmbise agentul.

Iar bîzîitul acela insuportabil... Roboţii poliţişti se puseseră în mişcare. Ochii lor tubulari, în care se aflau camere de luat vederi de cea mai bună calitate scotoceau peste tot, alungindu-se sau scurtîndu-se, mai văzuse de cîteva ori poliţia cibernetică în acţiune.

— Puteţi veni cu noi?

Dacă putea să-i însoţească?!... Exista şi alternativa refuzului? Probabil că nu... Dacă cineva trimesese după el doi agenţi A+ atunci acel cineva, indiferent cine era el, îşi dorea neapărat să-l vadă. Încuviinţase iar din cap, încercînd să se liniştească, să alunge spaimele care începuseră să-l asalteze ca un roi de albine înnebunite. Ce aveau cu el? De ce el? Se ţinuse tot timpul departe de tot ceea ce putea fi considerat ilegal, evitase chiar să se implice în discuţii care priveau activitatea guvernului; ştia că vorbele spuse aiurea pot aduce ghinion. Văzuse cu ochii lui cum fuseseră ridicaţi cei care vorbeau prea mult, cei care credeau că pot schimba lumea trăncănind aiurea despre Triaj sau despre Războiul Resurselor. Nu, el era un cetăţean model, un cetăţean de condiţie modestă, dar care învăţase să-şi accepte soarta şi să se mulţumească cu puţinul care i se cuvenea. Bine, tot timpul considerase că merita mai mult, dar păstrase această nemulţumire în suflet, nu comentase faţă de nimeni.

Un foşnet aspru îl făcu aproape să sară în picioare. Fierătaniile, aşa cum erau numiţi în argou poliţiştii cibernetici, scotoceau boscheţii. Dacă nu se ridica acum în picioare era pierdut. Sau poate că nu...

— Calm!... Stai calm... Calm!...

Limuzina care-i aştepta în faţa birourilor era mare cît un transatlantic (îşi amintise că unul dintre colegii de serviciu folosea adesea această comparaţie. Nu ştia ce poate fi acela un transatlantic, nu văzuse în viaţa lui nici unul dintre oceane, dar privind automobilul pe pernă de aer îi venise în minte chestia cu transatlanticul). Şoferul îl ajutase să urce în maşină. Doi agenţi, şofer şi limuzină... Putea fi ceva rău? Cei care bîzîiau împotriva Triajului, a cocardelor şi cartelelor, care se opuneau Războiului Resurselor, erau săltaţi de pe stradă fără nici un fel de menajamente, încătuşaţi şi aruncaţi claie peste grămadă într-o hardughie pe roţi...

O înjurătură şi cîteva replici scurte, aruncate în staţia de emisie-recepţie, apoi şenilele începuseră să turuie pe pavaj. Au plecat…

Călătoria nu durase mai mult de zece minute dar lui îi păruse lungă cît un veac. Cei doi agenţi i-au zîmbit pe timpul drumului şi n-au încerct să-l constrîngă în nici un fel. Dacă ar fi fost ceva rău i-ar fi pus cătuşe, nu? Şi probabil că l-ar fi băgat în portbagaj.

Adrenalina, pompată în exces de biata lui inimă, îl ajută să-şi revină de îndată ce zgomotul şenilelor dispăruse după blocuri. Sus!… Nu avea nici o clipă de pierdut.

Un spital… Intuise că se aflau într-un spital încă din clipa în care nările luaseră contact cu mirosul de dezinfectant. Ce căuta el într-un spital? Şi încă într-unul în care nimeni nu purta insignă mai jos de B++. Nimeni nu considerase că trebuie să i se dea lămuriri dar, spre uşurarea lui, fusese luat în primire chiar de la sosire. Indiferent ce era avea să se termine destul de repede.

Nimic suspect… Pe străduţa mărginită de arbuşti ornamentali se zăreau doar cîteva femei din categoria B+, plimbîndu-şi arogante cărucioarele în care se aflau copii care, fără îndoială, vor reuşi să obţină peste cîţiva ani o nenorocită de cocardă care va deveni fie mîndria părinţilor, fie va arunca pe umerii micuţilor povara unei vieţi pline de privaţiuni. Nici una dintre femei nu-l băgă în seamă în clipa în care sări peste boscheţi. Probabil credeau că este un amărît de muncitor de la îngrijire. Cu atît mai bine pentru el…

Un medic adevărat, cu cocardă A++, care-l situa pe treapta a treia în ierarhia stabilită de Triaj începuse să-l supună unor investigaţii amănunţite, ajutîndu-se de nişte aparate parcă desprinse din decorul unor filme de anticipaţie produse la începutul mileniului. Îl asaltase cu întrebări la care se văzuse silit să dea răspunsuri dezamăgitoare. Mînca fructe zilnic? Dedica plimbărilor în aer liber măcar o oră pe zi?… Consumul hranei sintetice era o obişnuinţă sau i se întîmpla doar ocazional?… De ce nu-şi îngrijea sănătatea?… Se prezenta destul de bine, ţinînd cont cît de puţin se îngrijea…

Ceva mai departe de locul unde se refugiase în tufişuri zări o siluetă care nu avea nimic ameninţător în ea. Un individ în salopetă căra după el un sac rotofei în care zornăiau unelte de

grădinărit. Un îngrijitor adevărat… Chiar dacă pe piept i se bălăbănea insigna D nimeni nu-l băga în seamă. Un semiretardat, aşa îşi dăduseră cu părerea cei de la Triaj, dar care avea în cap suficientă glagorie cît să poată smulge buruienile din jurul unui arbust ornamental…

Medicul cam strîmbase din nas cînd îi servise răspunsurile la întrebări, aşa cum strîmbase şi la vederea stratului de murdărie care-l acoperea din creştet pînă-n tălpi şi-i recomandase cu seriozitate să se îngrijească de propria-i sănătate cît încă aceasta nu era afectată iremediabil. Individul glumea, cumva?… Realizase însă destul de repede că medicul nu glumea. Pur şi simplu individul tobă de carte şi fericitul posesor al cocardei care-i dădea dreptul la o viaţă de huzur nu putea concepe că există categorii de cetăţeni al căror standard de viaţă presupunea mult mai puţine drepturi decît cele care-i marcau evoluţia personală. Fructe?!… Hrană naturală?!… Vacanţe relaxante şi tot ceea ce era mai bun pentru sănătate? Chiar nu conştientiza că, datorită Triajului, existau şi persoane pentru care viaţa în îndestulare era interzisă? Da, în ţara „visului american” existau oameni condamnaţi la o existenţă mizeră legală nu de la naştere, ci de la vîrsta la care, conform constituţiei, trebuiau să se supună Triajului…

Îngrijitorul de alei, cu faţa lui plină de pistrui, nici nu reuşi să înţeleagă ce se întîmplă. Un pumn în ceafă şi o să-şi revină peste cîteva minute, în cel mai bun caz, sau va fi nevoie de intervenţia ambulanţei, în varianta pesimistă. Salopeta i se potrivea destul de bine, chiar dacă o îmbrăcă încercînd un sentiment de scîrbă atingînd insigna D. Un inferior… Brr!… Nu-şi imaginase vreodată că va trebui să facă şi aşa ceva, dar instinctul de supravieţuire se dovedea mai puternic decît repulsia.

După discuţia aiuritoare cu medicul incapabil să vadă în omul din faţa lui un cetăţean de categorie inferioară, un gealat cu umeri de luptător profesionist şi maxilare atît de proeminente încît îi dădeau aerul unui lup vigilent îl condusese într-o sală mare în care se mai aflau încă douăzeci de persoane. Printre cei paisprezece cetăţeni D şi C se infiltraseră şi şase agenţi A+, cu ochii ascunşi sub lentilele întunecate. O uşă s-a deschis aproape imediat, lăsînd să intre un grup de cinci indivizi îmbrăcaţi în halate albe. Medici…

O stradă dintr-un cartier rezervat categoriei A. Simţi cum cerul gurii i se usucă şi picioarele nu mai fac faţă greutăţii corpului. Adrenalina, cea care îl ajutase să scape din subsolul Spitalului Universitar San Diego, dădea semne de epuizare. Să intre într-un cartier al cetăţenilor fericiţi?!... De ce nu? Îmbrăcat în salopeta D şi dotat cu uneltele furate probabil că va fi ignorat. Pentru ca cetăţenii superiori să se poată bucura de înlesnirile acordate de Triaj şi Amendamentele Constituţiei era necesar sacrificiul categoriilor inferioare; sacrificiu care putea îmbrăca forme extreme, o aflase ceva mai înainte, în sala de şedinţe a spitalului.

După primii paşi, plumbul din picioare se scurse pe pavaj. Era încă liber, trebuia să profite de asta...

Unde să se ducă? La cine să apeleze?... Niciodată nu-şi imaginase că lui i s-ar putea întîmpla aşa ceva. Exista cineva pe lumea asta care să-l poată ajuta?

Mişcarea de Rezistenţă... Da, cei din Mişcarea de Rezistenţă ar putea avea răspunsul la problemele sale. Poate că ei îl vor ajuta... În sfîrşit, bătăile inimii transmiteau în corp şi altceva decît adrenalină incandescentă. Speranţă...

Partea proastă era că nu avea nici o idee despre cum putea intra în legătură cu Mişcarea de Rezistenţă. Ştia că există unii oameni care găsiseră destul curaj să spună NU Triajului şi aberaţiei legislative care cernea indivizii, marcîndu-le definitiv destinul din clipa în care păşeau pe uşa de la intrarea în Triaj dar niciodată, nici măcar o dată în viaţă nu-şi pusese nici o întrebare legată de rebeli. Dacă nu doreai să rămîi şi fără bruma de drepturi pe care ţi le acorda eticheta Triajului, cel mai cuminte era să-ţi vezi de treaba ta.

Unde erau oamenii din rezistenţă? Unde erau răzvrătiţii?... Puteau fi peste tot, poate că şi bătrînelul cu cocardă aurie care-şi citea ziarul pe bancă era unul dintre revoltaţi... Sau poate că nu... De ce să-şi dorească cineva din categoria A să schimbe ordinea impusă în lume de Triaj? Pentru A şi probabil că pentru majoritatea celor din B Triajul era bun, nu şi pentru restul lumii, în categoriile inferioare trebuiau căutaţi nemulţumiţii...

O vitrină imensă îi atrase atenţia. Chiar dacă se grăbea, chiar dacă era încolţit, tot putea să arunce o privire...

Televizoare... Televizoare cu diagonala cît un perete, genul de aparate la care categoriile inferioare nu puteau nici să

viseze, de vreme ce aveau o idee prea vagă despre cum arată. Minunile tehnicii…

Îngheţă cînd pe ecranul luminos îşi recunoscu fotografia, afişată în colţul din dreapta sus, în spatele reporterului. O voce feminină, prea puţin distorsionată de interferenţele electronice, îşi depăna litania:

— Cetăţeanul John Barton, aparţinînd categoriei C+ a evadat astăzi din Spitalul Universităţii Medicale din San Diego, sustrăgîndu-se astfel de la aplicarea Amendamentului Dawson. Prin urmare, cetăţeanul A4+ Ron Malcom se află într-o situaţie critică datorită faptului că transplantul de inimă care i-ar putea salva viaţa a fost pus sub semnul întrebării de fuga donatorului. John Barton a fost selecţionat dintr-o bază de date de peste două sute de milioane de potenţiali donatori, dar a refuzat să se supună prevederilor Amendamentului Dawson. Barton a evadat din spital profitînd de lipsa de supraveghere chiar în timp ce era deplasat spre sala de operaţie unde urma să aibă loc transplantul. Prin urmare, transplantul a fost amînat pînă cînd Barton va fi capturat.

Reamintim că Ron Malcom este un important membru în Consiliul de Gestionare al Resurselor Energetice şi unul dintre cei mai prolifici cercetători în domeniu. Din păcate, o maladie extrem de rară i-a afectat inima astfel încît pentru supravieţuirea lui a fost necesară aplicarea Amendamentului Dawson. Starea sa de sănătate s-a deteriorat foarte mult în ultima vreme, astfel că transferul de cord este unica şansă de a salva una dintre cele mai sclipitoare minţi ale mileniului III.

John Barton, cel a cărui fotografie o aveţi afişată pe ecranul din spatele meu a fost dat în urmărire generală, pentru prinderea lui fiind mobilizate toate forţele disponibile, asta deoarece în momentul de faţă Ron Malcom este ţinut în viaţă doar cu ajutorul aparatelor. Cine poate da relaţii care să poată ajuta la capturarea lui Barton va primi o recompensă substanţială din partea autorităţilor, plus promovarea într-o categorie superioară…

Vocea melodioasă, cu inflexiuni profesioniste, luă o scurtă pauză. Imaginea reporteriţei impecabil coafate dispăru, dar fotografia fugarului continua să-i fixeze pe amatorii de privit la televizor. Regizorul transmisiei prezenta imagini din interiorul spitalului. Camera devastată, patul metalic care se dovedise de

mare ajutor, fereastra cu zăbrele îndoite… Infirmierul B, cu mutră de prostovan, încă îşi mai ţinea pe cap compresa de gheaţă de la care se aştepta să diminueze cucuiul. Întrebări profesioniste şi răspunsuri nesigure. Totul prezentat exact aşa cum se întîmplase.

Nemernicii… Îi doreau inima, îi ceruseră să se lase sacrificat ca un porc pentru a salva viaţa unui individ pe care nu-l cunoscuse vreodată. Nici nu-l văzuse, măcar… Ba nu… În colţul din dreapta apăru şi imaginea unui bărbat tînăr cu chipul desfigurat de suferinţă. Ăsta era Ron Malcom?!…

Mutra reporteriţei reapăru, ţuguindu-şi buzele umflate cu silicon.

— Congresmanul Dawson a fost informat despre incident şi s-a arătat foarte surprins de reacţia donatorului. Legea este lege şi fiecare om trebuie să se supună ei, a fost comentariul congresmanului care s-a grăbit să se deplaseze la spital pentru a obţine informaţii despre starea de sănătate a lui Ron Malcom.

Cîtă seninătate în prezentarea cronicii unei crime legale…

O femeie scundă, într-un costum tricotat la care ataşase cu mîndrie insigna A ieşise din magazin şi-l analiza pe sub ramele groase ale unor ochelari antici. Un fior îl străbătu prin şira spinării. Fusese recunoscut!?…

Destul de probabil, altfel de ce s-ar fi zgîit la el piticania cea chioară? Porni din nou, promiţîndu-şi să nu se mai lase furat de peisaj. Era urmărit pentru a fi ucis, la naiba…

Rezistenţa… Unde era Rezistenţa?…

Era momentul cel mai potrivit să-şi regrete lipsa de implicare în campania dusă de cei care urau Triajul, urau insignele blestemate, clasele sociale şi, fără îndoială, urau şi Amendamentul Dawson, cel care permitea ca viaţa unui individ inferior să poată fi sacrificată pentru a o salva pe cea a unuia din categoriile superioare. Astfel cetăţenii din C şi ocazional cei din D deveniseră în virtutea Amendamentului adevărate bănci de organe aflate la dispoziţia clienţilor interesaţi. Ochi?!… Rinichi?!… Chiar şi inimi?! Nu funcţionau cum trebuie? Puteau fi înlocuite fără probleme, singura condiţie era să dispui de cocarda potrivită pentru a deveni beneficiarul Amendamentului Dawson.

O maşină de poliţie apăru de după colţ, frînînd violent. Îl reperaseră…

— Stai pe loc, răsună o voce autoritară, obişnuită să obţină supunere în schimbul cuvintelor.

Nu putea să stea pe loc. Să se predea însemna să se întoarcă iar în blocul operator unde un medic sau o echipă întreagă de măcelari avea să-i smulgă inima din piept. N-o să se întîmple asta…

O luă la fugă, aşteptîndu-se să audă bubuitul pistoalelor. Un gang ivit în carnea unei clădiri cu arcade şi coloane se dovedi o cale de scăpare nesperată.

— Stai… John Barton, supune-te legii!…

Reuşi să evite în ultima clipă un grup de copii. Se strecură pe lîngă însoţitoarea scandalizată de impertinenţa acestui gunoi D (nu aruncase insigna îngrijitorului). O alee largă i se desfăşură sub picioare iar în capătul acesteia zări o privelişte dezolantă. O staţie de sortare a cetăţenilor. Triajul…

După ce primise insigna aducătoare de belele evitase să se mai apropie de Triaj. Orice staţie de Triaj era o piază rea, dar acum nu avea încotro. În spate se auzea tropăitul poliţiştilor. Erau destul de mulţi, judecînd după zgomote, dar nu îndrăzneau să tragă de frică să nu-i atingă organul pe care îl rîvneau atît de mult. Inima…

În faţa Triajului se formase o coadă, cîteva zeci de adolescenţi îşi aşteptau categorisirea într-o atmosferă destinsă, cam prea nepotrivită în raport cu importanţa momentului.

Reuşi să-l răstoarne pe unul dintre băieţi, un puşti cu geacă peticită şi pantofi desperecheaţi, apoi se strecură către latura clădirii. Un gard de metal, de trei ori mai înalt decît el, îi bara drumul. Nu mai putea înainta…

Se întoarse cu faţa către urmăritori. Voiau să-l prindă? Nu se va lăsa uşor…

Îşi aminti de sacul cu uneltele îngrijitorului de boscheţi. Deşi cumplit de înspăimîntat, nu-l aruncase.

Mîna crispată lovi ceva tăios. Un cuţit…

Maşinal, aproape, scoase cuţitul din sac. Un cuţit de genul celor folosite la altoitul pomilor fructiferi. Poliţiştii mai aveau cîţiva metri. Doi vlăjgani, nu mai mulţi…

— Aruncă arma, Barton, rosti cel mai vîrstnic dintre poliţişti. Nu ai nici o scăpare…

În spatele poliţiştilor, puştii se înghesuiau să privească. Distracţie pe gratis înainte de a afla cu adevărat ce rahat este viaţa.

— Încă un pas, rînji John, simţind o stăpînire de sine pe care nu o încercase niciodată. Încă un pas şi-mi înfig cuţitul în inimă. Întrebare: la ce este bună o inimă înjunghiată?

Cei doi bărbaţi în uniformă tresăriră simultan. Marcase primul punct…

— Înapoi!… Lăsaţi armele jos…

Poliţiştii se priviră unul pe altul, descumpăniţi. Să fie acuzaţi de distrugerea unui donator pe care-l căuta toată lumea, iată un bun motiv pentru care puteau fi daţi afară din poliţie.

— Înapoi!… Altfel o să-mi găuresc inima atît de tare că n-o să mai ştiţi ce am avut în piept…

Poliţiştii se retraseră doi paşi.

— Armele jos…

Cel mai tînăr dintre apărătorii legii se îndoi de spate. Era dispus să-l asculte. O clipă mai tîrziu şi cel de-al doilea aruncă pistolul.

— Ridicaţi-vă armele, cîrîi o voce de ferestrău ruginit.

John tresări şi-şi întoarse privirea în direcţia de unde venea glasul. Un individ bondoc, cu capul chel, rotund ca o bilă, şi fălci grase pe care se întindeau favoriţi stufoşi care-l făceau să semene cu un enot bine hrănit. La reverul costumului boţit se legăna ceva despre ce John Barton crezuse că există numai în legende. Nu văzuse niciodată aşa ceva. Insigna de diamant…

Insigna de diamant se acorda numai cetăţenilor A4+, cei consideraţi geniali, supradotaţi. Indivizii catalogaţi de Triaj drept A4+ erau atît de rari, încît cocardele erau confecţionate din diamante veritabile iar drepturile de care se bucurau erau, practic, nelimitate. John sughiţă de spaimă. Ştia cine este individul deşi nu-l cunoştea decît din fotografii. Congresmanul Dawson…

— Lasă cuţitul jos, John, cîrîi Dawson. Te poţi răni…

— Înapoi!…

— John Barton, oftă congresmanul. Ai intrat sub incidenţa Amendamentului Dawson. Supune-te legii!…

— Amendamentul tău!?… E o crimă…

Avea curajul să-l înfrunte pe Dawson?!… De ce nu? Ce avea de pierdut?

— Eu aş spune să este drumul spre perfecta societate, rînji omuleţul cel gras, apropiindu-se periculos de mult.

— Omorul de persoane… Donaţia de organe… Perfecta societate?

— Asta e singura hibă a creaţiei mele, dar nu sunt dispus s-o reneg. Geniile trebuie să supravieţuiască, ele sunt cele care duc America înainte. Naţiunea americană este cea care contează cu adevărat, nu cetăţeanul ca unitate. Dacă singura posibilitate de a asigura supravieţuirea geniilor era să sacrific cetăţenii de calitate inferioară, iată că am făcut-o… Avem nevoie de inima ta, John… Nu fi egoist…

— Egoist?!… Eu?!…

— John, gîndeşte-te la cît de mult s-a investit în urmărirea ta, la cîte resurse s-au consumat, la cîte speranţe s-au legat de inima ta… Dacă nu laşi cuţitul jos şi o să continui să ţi-l bagi în piept ce ai de cîştigat? Mori oricum, fie că-ţi străpungi inima, fie că o donezi. Nu e mai bine ca cineva să se folosească de ea?

— Eşti nebun…

— sunt realist… Prea realist. Dacă te omori, toate eforturile noastre au fost zadarnice, iar viitorul ni se arată în culori foarte nepotrivite. Malcom este unul dintre puţinii oameni care poate salva omenirea, iar tu eşti singurul care-l poate ajuta. Îţi cerem sacrificiul suprem, John. Ăsta este adevărul. Un adevăr crud… Eşti unica noastră speranţă…

— Sacrificiu?!… Cît de uşor îţi vine să vorbeşti despre sacrificiul altora…

— Nu trebuie să faci atîta caz, John. Nu eşti primul care se sacrifică pentru o cauză în care nu crede, istoria este plină de exemple de sacrificii pentru cauze mult mai mici. Milioane de americani s-au jertfit pentru ca America să poată stăpîni lumea. Numai pentru a cîştiga Războiul Resurselor am pierdut mai bine de zece milioane de soldaţi. Crezi că e puţin lucru?

— Războiul Resurselor?!… Doar asta este pentru tine? Un amărît de război? Americanii au jecmănit popoarele din Africa şi Asia de resursele lor. Cu ce drept?

— Cu dreptul celui mai puternic şi mai înzestrat, John… Da, cu dreptul celui mai tare. America avea nevoie de resurse, şi le-a luat. Supravieţuirea naţiunii Americane, acesta este scopul, şi pentru asta sîntem în stare să plătim orice preţ.

— Le-a luat?!… Cu orice preţ?!

— America trebuie să meargă înainte, cetăţeanul nu are nici o valoare, dragul meu John. Prea puţini dintre noi sunt cu adevărat de neînlocuit. Unul dintre cei imposibil de înlocuit este Malcom, iar tu ai şansa de a salva America dintr-un mare impas.

— Îmi ceri să mă sacrific pentru America la fel ca milioanele de fraieri… Cîţi au murit?!…

— Mulţi… Oasele lor sunt răspîndite prin toată lumea. China, Vietnam, Japonia, Irak, Europa… Peste tot găseşti urmele celor care s-au sacrificat pentru America. În războiul de independenţă, cînd suna goarna, pînă şi copiii erau gata să-şi dea viaţa pentru ţară, iar tu socoţi că viaţa ta este mai importantă decît soarta omenirii. Ai o părere foarte bună despre dumneata… Şi eu te cred un băiat de toată isprava dar nu pot pleca fără inima ta…

— Ba poate că vei pleca…

— Nu, nu voi pleca şi ştii asta foarte bine. Nu eu am nevoie de inima ta, John, nici chiar amărîtul de Ron nu are nevoie de inima ta. America, ea are nevoie de tine şi de inima ta, John. Sîntem într-o situaţie critică în ceea ce priveşte gestionarea resurselor şi numai Ron Malcom este suficient de înzestrat pentru a face faţă problemelor ivite. Fii bun şi ia-ţi cuţitul de la piept…

John ezită.

— Nu poţi să-mi faci una ca asta…

— Să-ţi fac ce anume, John?!… Nu am nimic cu tine, nimic personal… Ghinionul tău este că deţii ceva de care America are nevoie; o inimă compatibilă cu corpul lui Malcom. În cazul în care analizele ar fi indicat o problemă, aş fi trecut pe lîngă tine fără să te bag în seamă. Nu eşti deloc important, John Barton… Asta putea fi replica mea pentru tine. Din păcate avem nevoie de tine şi nu ai altă soluţie decît să colaborezi.

— N-o voi face…

— De ce nu?!… Mai înainte vorbeai de americanii care au căzut pe meleaguri străine. Fraieri i-ai numit, parcă…

— Da…

— Mulţi dintre ei, continuă Dawson ca şi cum nu l-ar fi auzit, au murit, într-adevăr, prosteşte. Accidente, inconştienţă, proastă organizare… S-au sacrificat fără ca America să obţină nici cel mai mic beneficiu, dar iată că ţie ţi se oferă şansa de a

face ceva deosebit pentru ţara ta. Inima ta poate scoate America din criză, John... Avem nevoie de ea...

— Pot face ceva pentru America?!...

— Mai mult decît oricine... Nu înţelegi că ai şansa să faci ceva cu viaţa ta? Gîndeşte-te cîţi dintre cetaţenii din categoria ta au această şansă. Cîţi mor fără să fi dat un rost vieţii lor.

Mîna de pe cuţit începu să-i tremure. Rostul vieţii. Ce era viaţa unui om în afara acestui rost? Poate că avea şansa de a face ceva, în sfîrşit, cu viaţa lui. De a-i da un rost, cum bine a zis congresmanul.

— Supune-te legii şi totul va fi bine, pentru toată lumea...

În fond, chiar dacă reuşea să scape, chiar dacă reuşea să-l răstoarne pe congresman aşa cum făcuse cu pămpălăul de infirmier, ce-l aştepta? Mişcarea de Rezistenţă?!... Unde era Mişcarea de Rezistenţă?

— Uşor!...

Dawson îi zîmbi. O uşoară înseninare pe faţa pocită.

— Dă-mi cuţitul...

John dădu drumul cuţitului din mînă. Pierduse partida. Trăiască America...

Cei doi poliţişti se repeziră să-l imobilizeze în timp ce Dawson, cu mutra lui de enot obez se aplecă după cuţit.

— Ce emoţii mi-ai dat, John... rînji omul politic. Nu ştiu dacă ţi-a trecut prin cap dar ar trebui s-o afli. Dacă i se întîmpla ceva lui Ron Malcom nimeni nu putea să-ţi facă nimic. Amendamentul Dawson se aplică pentru salvarea cetăţenilor deosebit de valoroşi dar nu prevede nici un fel de pedepse pentru donatorii care reuşesc să se sustragă. Eşti un bărbat curajos. John, îţi mulţumesc... În numele Americii...

Îi întinse mîna. John îl privi prostit. O insignă de diamant îi întindea mîna? Lui?!...

Strînse mîna congresmanului cu o uşoară reţinere. Congresmanul avea o mînă umedă şi moale.

— Puteţi pleca... mormăi congresmanul.

Răsuflă uşurat. Viitorul Americii era asigurat.

PROLOG

Zgomotul făcut de ploaie aducea al naibii de mult cu larma produsa de un tren marfar în plina viteza. Un tren cumplit de lung şi zgomotos. Lovite neîncetat de rafalele de vînt, ferestrele vilelor

elegante scoteau sunete sinistre, amenintînd sa cedeze în orice moment. Alimentarea cu curent electric cazuse de aproape o ora în tot orasul, dar fulgerele luminau totul mai ceva ca în miezul zilei.

Urletul sirenei reuşea cu greu sa razbata prin vacarmul furtunii, soferul chiar îşi exprimase parerea ca atît sirena, cît şi girofarul erau de-a dreptul inutile.

— Ce vreme, scînci unul dintre sanitari, stranutînd aprig în pumni. O sa consider ca mama a nascut un baietas al naibii de norocos dacă nu fac pneumonie în noaptea asta...

Tovarăşii de suferinta nu-l învrednicira cu nici o atentie. Erau prea obisnuiti cu vaicarelile individului pentru a le lua în seama la modul serios. O adevarata muiere… Din fericire era unul dintre cei mai buni specialisti în bransa lui. Macar pentru atîta trebuia suportat.

Dintr-o dată zarira masina. O adevarata masina americana, un imens SUV, o bijuterie pe care numai privilegiatii şi-o puteau permite. Automobilul, rasturnat cu rotile în sus, era însă atît de distrus, încît cu greu i se putea identifica marca la prima vedere. O masina de pompieri, doua de politie şi cea a unui echipaj de la descarcerare întregeau sinistrul peisaj. Ajutorul de şerif, un tînar desirat şi în mod sigur lipsit de experienta, le indica locul unde sa parcheze. Siroaie de ploaie i se scurgeau pe gluga mantalei galbene.

— Ce nenorocire! ofta pesimist seful ambulantei.

Nu-i producea nici o placere sa iasa în ploaie. În masina, cel putin, era cald şi bine, iar umezeala lipsea cu desavîrsire.

— Inconstienta totala, comenta un pompier, stergîndu-şi mutra uda cu mîneca şi mai uda. Să conduci ca dementu’ pe o vreme ca asta… Din partea mea, au primit ceea ce-au meritat.

Într-o clipa, sanitarii realizara grozavia accidentului. SUV-ul, condus cu viteza exagerata în conditiile meteo deosebit de dificile, derapase şi se lovise violent de un parapet de beton. De acolo ricosase într-un copac şi se rasturnase. Doar o minune mai putea asigura supravietuirea după un asemenea dezastru.

Echipa de descarcerare îşi facuse bine treaba, eliberîndu-i pe cei doi tineri cuprinsi în amalgamul de fiare. Un baiat şi o fata, abia trecuti de pubertate, gemeau pe iarba, întinsi pe o patura soioasa. Dintr-o prelata, imobilizata de bratele a doi pompieri pentru a nu fi smulsa de uragan, se improvizase un fel de acoperis. însă cei doi raniti erau la fel de uzi ca şi cum ar fi stat direct în ploaie.

Chiar şi după o examinare superficiala medicul constata ca ranile erau foarte grave. Fata se afla într-o stare mai buna. încă nu era pe deplin constienta, dar se misca involuntar din cînd în cînd. Avea sanse bune de a fi salvata, chiar recuperata într-o proportie optimista dacă i se acorda atentia necesara. Baiatul însa… Cu el lucrurile erau cu adevarat disperate.

— A chemat cineva elicopterul? suspina cu voce stinsa medicul în timp ce, discret, îşi stergea mîinile de sînge. În situaţia actuala nu ne putem baza pe ambulanta...

— Da-l în ma-sa de elicopter, tipa isterizat şeriful. Pe-o vreme ca asta nu se ridica de la sol nici un aparat, chiar daca-i vorba despre viaţa presedintelui. Tot ceea ce avem acum dispozitie este carapacea voastra.

— Nu putem face mare lucru…, cîrti medicul. E zdrobit rau...

— Ai vazut ce are pe piept nenorocitul asta? horcai şeriful, secondat de ajutorul sau neexperimentat. dacă nu facem tot posibilul să-l salvam şi cineva trage concluzia ca totusi putea fi mentinut în viaţa, ne-am dus dracului. Despre boarfa putin îmi pasa, nu prezinta, din punct de vedere legal, decît o importanta minora. Dar baiatul...

Medicul era gata sa protesteze, ceea ce spunea omul legii era o lipsa crasa de respect fata de sacralitatea persoanei umane. Chiar şi după standardele cele mai nesimţite din lume. Să spui ca un om poate să se duca dracului e acceptabil, mai poti trimite pe cineva la dracu’ cînd esti nervos, chiar şi el mai sarea calul din cînd în cînd în aceasta privinta, dar sa afirmi aşa ceva despre un om care se zbate între viaţa şi moarte chiar la picioarele tale… Trebuia să-l urasti din cale-afara de mult.

— Ce naiba s-a întîmplat?

O voce metalica îi facu pe toti să-şi îndrepte privirile spre noul venit. Un individ bondoc, înfasurat într-o pelerina albastra, proaspat coborît dintr-o limuzina neagra, cu însemnele Congresului, şi înconjurat de agenti de paza.

— Maica mea, hohoti pierit şeriful de îndata ce realiza cine se afla în fata lui.

Restul celor prezenti, chiar dacă nu ştiau cine este maruntelul cu apucaturi de sef, nu pareau mai putin intimidati.

Nou-venitul avea în glas acea inflexiune metalica specifica celor obisnuiti sa comande si, mai important decît atît, obisnuiti sa li se îndeplineasca ordinele fara nici un fel comentarii.

— Îmi spune şi mie cineva ce dracu’ se întîmpla aici?

— S-a produs un accident de circulatie, hamai şeriful, desi ar fi preferat sa paseze aceasta povara subalternului sau, aşa cum proceda cu anumite sarcini de serviciu; cel putin, în cazul în care facea vreo magarie, ajutorul de şerif avea drept scuza lipsa de experienta.

— Vad şi eu al dracului de bine ca s-a produs un accident, tipa isterizat omuletul.

De sub gluga pelerinei se putea zari o mutra bosumflata, urîta. însă nimanui nu-i trecea prin cap să-l evalueze din punct de vedere estetic. Era mai degraba înfiorator.

— Pe fondul excesului de viteza…, încerca politistul să-şi repare imaginea şi sa prezinte un tablou macar partial inteligibil al dezastrului automobilistic.

Bondocul cu pelerina nu-i mai acorda nici o atentie, probabil era convins ca avea de-a face cu un tîmpit. Se îndrepta catre medicul de pe ambulanta. Ar fi trebuit s-o faca de la început.

— Care e situaţia?

Parea pierdut, incapabil să-şi opreasca tremuratul din voce. Smucea nervos de siretul care-l ajuta să-şi tina pelerina în jurul gîtului.

Înainte ca medicul sa deschida gura omuletul îi preciza:

— Mă intereseaza doar soarta barbatului… Nici un cuvînt despre femeie.

— E… E foarte grav ranit, ofta medicul, trecîndu-şi mîna prin cap. Nu stim dacă va face fata solicitarilor la care va fi supus pîna ajungem la spital.

Era un medic cu parul încaruntit din pricina vîrstei şi a cazurilor disperate cu care se confruntase, care-şi petrecuse cea mai mare parte a vietii în saloanele de la Urgenta. ştia ce spune.

— Poti să-mi spui mai exact ce are?

Încordarea nou-venitului devenea din ce în ce mai vizibila. În decursul îndelungatilor ani de practica profesionala medicului i se oferise ocazia sa observe cele mai diferite moduri de manifestare a disperarii. Vazuse disperati isterici, disperati furiosi, disperati apatici, disperati de moarte… Omul din fata lui prezenta un caz aparte. Încerca din rasputeri să-şi domine sentimentele de frustrare şi neputinta, canalizîndu-şi resursele catre actiuni utile, concrete. Era lucid, primejdios de lucid, si, mai important decît toate, parea genul de om care avea posibilitatea de a pedepsi pe oricine dincolo de limitele regulamentelor.

— Baiatul mai poate fi salvat, însă traumele suferite sunt deosebit de grave… La analiza cu ecograful mobil a reiesit ca organele interne au suferit mult de pe urma accidentului. Are hemoragii interne si, dacă nu-l transportam la spital cu elicopterul… Cu ambulanta nu vom ajunge la timp nici chiar dacă furtuna ar înceta complet.

— A chemat cineva elicopterul? sughita omul cu pelerina albastra.

Se îndrepta interogativ catre şerif, care abia acum realiza proportiile gafei comise. îşi permisese sa aprecieze ca din cauza conditiilor meteo extraordinare nici un elicopter nu se va ridica de la pământ. Asta în conditiile în care una dintre victimele accidentului prezenta o importanta deosebită din punctul de vedere al Congresului. Cînd naiba aflasera aşa repede despre accident? şi-şi

trimisesera şi un reprezentant pentru a supraveghea îndeaproape desfasurarea actiunii de salvare.

Mai bine ar fi chemat elicopterul, lasîndu-i pe cei care administrau parcul de zburatoare mecanice sa aprecieze dacă pot ridica un aparat de la sol sau nu merita efortul, chiar şi pentru un individ de talia celui care aproape se transformase în terci cu o masina de doua milioane de dolari. Teoretic, o asemenea investitie ar fi trebuit să-l protejeze pe posesor şi de efectele unui cataclism atomic însă în realitate lucrurile stateau putin altfel.

Cum de nu se gîndise mai devreme? dacă ar fi chemat elicopterul ar fi fost absolvit de orice vina, raspunderea trecînd automat asupra celor care hotarau direct dacă trimit sau nu un aparat.

— O să-l chem chiar acum…, se bîlbîi, nesigur, politistul. Chiar acum...

— Pentru asta o sa platesti zdravan, domnule şerif, scrîsni în urma lui omuletul. Mai ales dacă lucrurile merg prost...

Îsi îndrepta atentia asupra sanitarilor care, cu infinite precautii, reuşisera să-l ridice pe ranit pe o brancarda. Îl urcasera deja în ambulanta unde se afla la adapost de urgia de afara. Coordonatorul echipajului îşi exprima dorinta de a se ocupa şi de fata, avea mari sanse de a fi salvata, dar posesorul vocii metalice i-o reteza scurt: femeia nu prezenta nici un interes. Toate eforturile lor trebuiau îndreptate în directia salvarii barbatului, partenera lui nu avea decît sa ramîna sub cerul liber, la discretia mîniei naturii. Ce dacă putea fi salvata? Îi ceruse cineva s-o salveze? Putin îi pasa de ea, şi aşa produsese destul rau.

Misteriosul strain era convins ca numai din cauza ei se produsese accidentul, de ce s-ar fi chinuit cineva s-o salveze? Stabilise transant misiunea medicilor. Trebuiau să-l salveze cu orice pret pe imprudentul sofer, viitorul lor depindea de asta. Era diferenta dintre o cariera stralucita şi un centru de reeducare.

— Nu mai avem sînge…, anunta sumbru unul dintre sanitari după cîteva minute. Am băgat în el toata rezerva de sînge...

— Ce dracu’ nu mai aveti?

— Sîngele… Ni s-a terminat sîngele… dacă nu-i facem transfuzie este totul pierdut...

În clipa urmatoare strainul facu un gest la care nimeni nu s-ar fi aşteptat, nu după felul cum se comportase fata de femeia ranita. îşi arunca pelerina, dezvelind o mutra rotunda, cu trasaturi dizgratioase. Cu miscari din ce în ce mai ferme îşi dezveli antebratul flasc.

— Poftim, sînge… latra catre sanitarul stingherit. Ia cît ai nevoie...

— Mai întîi testul de compatibilitate, anunta medicul.

Trebuia sa fie foarte atenti cu genul acesta de teste. dacă în venele ranitului era introdus un tip de sînge incompatibil rezulta coagularea sîngelui donat, iar decesul nu mai putea fi evitat.

— Nu-i nevoie, scrîsni omuletul. îţi garantez eu...

În timp ce medicul se chinuia sa introduca în venele donatorului un ac, prin ploaie razbatu zgomotul făcut de motorul elicopterului.

— L-au trimis totusi, sopti uluit şeriful.

Din punctul lui de vedere situaţia se complicase enorm în ultimele cîteva minute. Tot ceea ce putea spera era ca medicii sa faca imposibilul realizabil şi să-i salveze viaţa nesabuitului sofer.

1

Chiar dacă prezenta celor doi agenti încorsetati în hainele lor de piele devenise sufocanta, John Barton decise să-i ignore, în ciuda faptului ca întrebari fara răspuns îl agasau, macinîndu-i încrederea în sine asemenea talazurilor care ataca o stînca singuratica. Nu se ştia vinovat de nimic, conŞtiinta îi era curata ca cea a unui nou nascut; era un angajat model, un vecin model si, desigur, un cetatean model, toate acestea în limitele categoriei în care se încadra, ceea ce nu era numai foarte normal, ci şi cît se poate de legal.

Se tinea departe de tentatiile unei lumi care, după parerea lui, o cam luase la vale în ultimele decenii; dar prefera să-şi pastreze parerile pentru el, astfel ca, şi din acest punct de vedere, se considera un model. Guvernului nu-i placeau indivizii care dovedeau prea multa initiativa particulara, cel putin aşa sosoteau cîrcotasii, agasantii Gica contra, cei care faceau tot timpul opinie separata şi care, culmea!, pareau sa aiba dreptate.

Trebuia sa fie vorba despre ceva foarte important de vreme ce cineva, naiba stie cine, hotarîse ca este cazul sa trimita după el patru agenti speciali din trupele de elita ale guvernului, oricine îi putea recunoaste după hainele lucioase de piele care le veneau ca turnate (la naiba, cît de mult şi-ar fi dorit sa poarte şi el o haina din asta, macar o zi; din pacate, pentru indivizii din categoria lui, aceasta era o dorinta imposibil de îndeplinit), după ochelarii fumurii cu aspect futurist, cablurile aparatelor de emisie-receptie care parca le ieseau direct din cap prin ureche, şi insignele argintii care dovedeau apartenenta respectivilor la categoria A, subcategoria inferioara a esalonului superior.

Fara un motiv exceptional nu se deranja nimeni sa trimita patru agenti A pentru a interoga un cetatean de categoria C+, aşa cum o arata insigna cenusie pe care John o purta prinsa de piept. Lipsa acestei insigne de pe piept i-ar fi putut aduce o amenda usturatoare şi suspendarea unor drepturi pe o perioada nedeterminata, Guvernul nu glumea cînd era vorba despre cheŞtii de-astea, Gica contra ştia ce spune.

Un robot performant, însarcinat cu pastrarea ordinii în oras aparu în viteza în fata grupului format din agenti şi prizonierul lor (în ciuda faptului ca nici unul dintre agenti nu pomenise nimic despre arestare şi toti se comportau civilizat, ba chiar foarte atent cu el, John se simtea ca şi cum ar fi fost legat cu lanturi de mîini şi de picioare). Masinaria, o aratare longilina de otel nichelat şi arabescuri de crom, cu un cap enorm, dacă era să-l compari cu restul corpului, şi dotata cu trei senile şi doua guri de foc se opri, îşi îndrepta coloana supra-articulata şi saluta cu mîna metalica. Unul dintre agenti schita, la rîndul lui, plictisit, o vaga tentativa de salut, spre multumirea robotului care o sterse la treburile sale.

„Ca sa vezi“ reflecta amuzat John, uitînd pentru cîteva clipe de situaţia în care se afla. „Daca faci parte din crema societatii şi porti o insigna care sa arate ca esti din categoria A, pîna şi politaii de tabla te saluta… Ce chestie!”.

Oare, în ciuda tuturor aparentelor, robotul îl salutase şi pe el, nu numai pe stralucitorii agenti guvernamentali? ştia însă prea bine ca aşa ceva era imposibil, nici un robot, în afara masinariilor care trudeau prin localurile ieftine unde se putea mînca pe saturate mîncare sintetica, nu dovedea lipsa de respect pentru un cetatean de categoria C. Pentru a fi băgat în seama de masinarii sau de guvern trebuia sa porti macar o insigna de B+, restul omenirii nu prezenta nici o importanta.

Oricum, nu aveau ce să-i faca. ştia prea bine că nu încalcase nici o lege, probabil ca, după ce va fi interogat, i se va da drumul acasa. Nu i se mai întîmplase niciodată sa fie ridicat de politie dar, aşa cum spunea unul dintre amicii lui, Tim Parker, un tip cam sarit, „Odată şi odată tot e prima data”, cu alte cuvinte, explica tot el, indiferent cît de expert ar fi cineva în a executa o anumita operatiune, nu trebuia uitat ca, demult, individul facuse asta „pentru prima data”. Tim avea, în general, dreptate… Voiau să-l chestioneze în vreo problema legata de Tim? Individul era genul care parea sa adore a avea opinie diferita de cea a guvernului. Nu, nu putea fi vorba despre Tim, el era unul dintre cîrcotasi, de acea îşi redusese la minimum contactele cu aceasta gura spurcata, tocmai în ideea de a evita genul de necazuri pe care le aducea cîrdasia cu Gica contra. Iar dacă agentii ar fi avut ceva de aflat despre Tim, l-ar fi ridicat chiar pe respectivul. În momentul în care agentii îl acostasera, pramatia de Parker se afla la vreo zece metri distanta, iscodind încruntat în ideea de a înţelege ce se întîmpla. De ce nu l-ar fi ridicat direct pe principalul suspect? Existau o multime de substante sintetice capabile să-l faca pe individ sa spuna numai şi numai adevarul. Ca prin ceata îşi aduse aminte de indicatiile de care Tim facea o adevarata risipa. „Daca te salta politia sau orice alta institutie care are vreo legatura cu guvernul, cel mai

indicat este sa taci, să nu dai impresia ca te-ar interesa în mod deosebit interogatoriul lor. dacă te agiti prea mult şi pui întrebari sau îţi iesi din fire, o sa devii imediat suspect si, în ciuda tuturor legilor care ar trebui cica sa te protejeze, vor fi în stare sa te scoata vinovat. Poarta-te cît mai firesc şi nu te stradui sa iesi în evidenta, asta este cheia succesului în relatiile cu politia şi alte agentii, dacă vor vedea că nu Ştii chiar nimic şi nu te intereseaza problema lor, or sa te lase, pîna la urma, în pace”.

O masina luxoasa, dotata cu ultimele artificii ale tehnicii, parca fara zgomot lînga ei. Usa pneumatica se deschise cu un fîsîit abia auzit.

— Urca! îi ordona agentul care parea sa coordoneze dispozitivul. Ai grija la cap...

John trase aer în piept, tulburat. îşi dorise, desigur, să se deplaseze cu o asemenea masina, cine nu şi-ar fi dorit? Dar circumstantele nu erau cele mai fericite. Agentul îl îmbrînci înauntru, nerabdator. Era pentru prima data, de cînd îl ridicasera, cînd cineva se purta grosolan. Primul lui impuls fu sa protesteze, dar se opri la timp. „Cetateanul care-şi cunoaste prea bine drepturile este ca un spin în ochii guvernului, trebuie să-i suporti hachitele, indiferent de situaţie, dacă vrei sa scapi mai repede de copoii care-i fac treaba murdara”. Cîta dreptate parea sa aiba Tim... Nu aveau dreptul, desigur, să-l manipuleze de parca ar fi fost un balot de cînepa, existau legi care-i acordau drepturi, dar dacă protesta se putea aştepta la un tratament „preferential“ - tot Tim îi explicase asta -, concretizat prin acuzarea de o infractiune de care nu avea habar. Nu numai Guvernul avea obiceiul de a se razbuna, ci şi gunoaiele care lucrau pentru el.

Canapeaua de piele naturala produse o vie impresie asupra lui „Daca scap cu bine din afacerea asta“ se pomeni gîndind „o să mă laud la tot cartierul ca m-am plimbat cu o bijuterie pe roti. Numai de m-ar crede careva...”

Agentul rosti o adresa printre dinti şi soferul, un individ de categorie B+ puse bolidul în miscare.

Peste un sfert de ceas masina parca într-o curte interioara, înconjurata de cladiri elegante, cu design aristocratic. Nu trebuia să-i spuna nimeni ca se afla în cuibul elitei orasului, probabil ca nimeni dintre cei care-şi duceau viaţa pe aici nu avea insigna inferioara categoriei B+, poate chiar B++.

— Am ajuns, îl înŞtiinta agentul. Fii fara grija, încerca să-l linisteasca. Indiferent cum stau lucrurile, totul se va termina foarte repede.

— Se va termina repede?! repeta John, uitînd de indicatiile lui Tim.

Arestarea, drumul cu masina la care şi purtatorii insignelor B nu aveau curajul sa viseze îl zapacisera de-a binelea.

Din pacate individul cu haina de piele socoti ca-i acordase deja prea multa atentie şi-i întoarse spatele. şi aşa îi permisese prea multe unui individ C+, ştia prea bine ca existau indivizi de categoria A care nu suportau ideea de a atinge sau a fi atins de un individ din categoriile inferioare. Cica asta era pîngarire. Cîta dementa...

Doi barbati înalti, în halate albe care le acopereau insignele (bineînţeles ca erau A), se înfatisara aproape instantaneu lînga masina.

— E John Barton, îl prezenta agentul, înmînîndu-le actele pe care i le confiscasera în urma perchezitiei, un moment al naibii de penibil, numai în fund nu-l scotocisera.

— Prea bine, surîse unul dintre indivizii în alb, un individ cu mutra de hot de buzunare. (John decise pe loc că nu se va referi la el decît numindu-l Pungasul). Sînteti bun sa ne urmati, domnule Barton?...

Aproba cu o scurta înclinare a capului. Era prea bulversat sa mai poata raspunde verbal.

„Domnule Barton...” un individ de categoria A i se adresase cu „Domnule Barton”. Devenea din ce în ce mai ciudat. Ce surprize îl mai aşteptau?

— Să mergem!

În fata usii masive erau postati doi roboti de paza, asemanatori cu cei care-i salutasera pe agenti. Doua gramezi inexpresive de metal, dar care îi dadeau fiori, cu gurile largi ale mitralierelor gata de tragere. Unul dintre paznicii de metal întinse un scaner catre insigna lui John şi imediat începu sa pîlpîie nemultumit în timp ce partenerul lui cibernetic adopta o pozitie defensiva, atintindu-şi armamentul din dotare asupra intrusului.

— Are acceptul nostru, se grabi unul dintre indivizii în alb sa rezolve problema.

Robotii se dezumflara pe data. ştiau sa asculte ordinele, dracoveniile astea!

Urmîndu-i pe cei doi tipi în alb patrunse pe un coridor întunecos în atmosfera caruia se simtea un puternic miros de dezinfectant, cu pereti vopsiti în alb şi pardoseala din marmura de calitate superioara. Abia după ce se intersectara cu alti indivizi în halate care purtau instrumente sofisticate, deduse ca se afla într-un spital. Într-un spital rezervat celor din categoria A.

În urma cu cîtiva ani suferise o interventie chirurgicala de rutina, extirparea amigdalelor, care începusera sa putrezeasca, pur şi simplu, o infectie cu denumire complicata pe care se pare ca numai un medic o putea retine. îşi amintea prea bine. I se oferise chiar un

concediu de o saptamîna... Ce diferenta era între spitalul de categoria A şi cel de categoria C! îşi dadu seama, pe data, cît de mult îşi dorea sa faca parte din elita societatii, sa poarte prinsa de rever insigna A. Chiar dacă şi-ar fi petrecut întreaga viaţa prin spitale ca acela în care tocmai intrase, ar fi preferat aceasta alternativa decît traiul mizer rezervat categoriei C.

Cei doi îl îndrumara catre un salon echipat cu aparatura despre care habar nu avea ca exista; parea desprins din decorul sofisticat al unui film de anticipatie.

— Asezati-va cît mai comod, îl îndemna Pungasul (despre care acum banuia ca este doctor sau macar asistent) aratîndu-i un pat imens, înconjurat de o duzina de monitoare. Relaxati-va!

Se supuse, ca un automat incapabil sa ia decizii din proprie initiativa. Cu miscari experte, Pungasul îi sufleca mîneca dreapta a combinezonului de lucru, dezvelindu-i antebratul vînjos. John observa ca medicul se strîmba putin la vederea stratului de murdarie, dar putin îl interesa. Nu poti sa lucrezi pe santier şi sa arati ca şi cum ţi-ai desfasura activitatea în farmacie, barem dacă agentii A i-ar fi oferit ragazul necesar să se aranjeze putin ar fi fost vina lui ca era plin de jeg.

Însa Pungasul trecu repede peste acest episod care nu-i producea nici o încîntare.

— Va deranjeaza să-mi oferiti o proba de sînge? întreba cu un glas mieros, de parca s-ar fi adresat însusi Presedintelui Congresului.

Se aplecase în fata si, prin deschizatura halatului, John reuşi să-i observe insigna aurita, privilegiul celor din clasa A++ sau, aşa cum obisnuia să se exprime în termeni neoficiali, A2+. O constatare care îi depasise aşteptarile. Indivizii care aveau dreptul sa poarte asemenea cocarde erau mai rari decît virginele într-un bordel (si expresia asta tot de la Tim o ştia). şi iata ca i se oferise ocazia de a fi consultat de un medic de calitate superioara. Carui fapt îi datora aceasta onoare?

— Nu, răspunse, după cîteva secunde de tacere buimacita.

Un individ din clasa A2+ i se adresa de parca ar fi fost dintr-o categorie superioara. Ceva ce nu şi-ar fi închipuit niciodata. Nu şi-ar fi permis să-şi închipuie. dacă nu ar fi fost atît de constient de propria lui situaţie ar fi crezut ca viseaza.

— Nu ma deranjeaza...

— Perfect, surîse medicul, zîmbind neprefacut. Cooperarea dumneavoastra ma onoreaza şi îmi usureaza activitatea...

Cu un tampon înmuiat într-un lichid parfumat medicul îi badijona pielea sub care se zareau venele umflate ca niste serpi violeti. Vorbea întruna, încercînd să-l linisteasca. Lua proba de sînge cu miscari experte, ca şi cum ar fi făcut asta toata ziua (probabil chiar asta facea toata ziua, presupuse John, îngîndurat).

— Asta este tot? se pomeni întrebînd cu o voce pe care, la început, nu reuşi s-o identifice ca apartinîndu-i.

Desi tot ceea ce-l înconjura producea asupra lui o fascinatie greu de imaginat - abia se abtinea să nu pipaie cu palmele batatorite aparatura electronica -, ar fi preferat sa plece cît mai repede acasa.

— Nu, se grabi Pungasul să-i raspunda, introducînd proba de sînge într-un aparat garnisit cu indicatoare digitale. Dar nu va faceti griji, sînteti pe mîini bune, va asigur... şi nu dureaza mult.

Într-adevar, nu dura mult. Pungasul, asistat de colegul sau, care se dovedea mult mai tacut, îi facu un examen complet, ceva ce John nu-şi amintea sa i se fi întîmplat vreodata. Pe parcursul investigatiilor îl bombarda cu întrebari, clatinînd nemultumit din cap de îndata ce primea răspunsurile. Un individ cu constitutia lui prefera sa manînce atît de nesanatoasa mîncare sintetica. Era satioasa, nu contesta acest aspect, dar dacă ar sti ce ravagii producea în organism... John ştia chestia asta, bineînţeles c-o ştia, doar nu era tîmpit, dar putin îl interesa. Doctorul asta, cu insigna lui aurie, probabil nu avea habar care era retributia unui individ din categoria C şi care era pretul ce trebuia plătit pentru hrana naturala. Sau ştia? În mod sigur nu-şi asigura nevoile trupului cu haleala destinata uzului categoriilor inferioare.

Boli, antecedente genetice? Nu prea ştia?! Nu era o problema, se putea rezolva cu aparatura din dotare, oricum ar fi verificat răspunsurile lui. Îl supărăse vreodată inima? După parerea lui îşi solicita prea mult cordul, munca pe santier nu era cea mai indicata dacă voia să-şi mentina sanatatea. Erau de preferat plimbarile şi sporturile care cereau un efort moderat, excesele daunau totdeauna.

Ce tîmpenii îndruga Pungasul? Nu ar fi putut urma recomandarile lui nici dacă s-ar fi aflat pe marginea mormîntului. Ceea ce-i recomanda specialistul A2+ nu era de nasul categoriei C. Numai elita îşi putea permite. Înţelese ca respectul pe care i-l arata medicul îşi avea originile în faptul ca, pur şi simplu, individul nu era obisnuit sa aiba drept pacienti reprezentanti ai categoriilor inferioare; îl vedea ca pe unul apartinînd cremei societatii, probabil cel putin egalul lui.

— Gata, îl informa medicul, după vreun ceas de cercetari amanuntite. Felicitari, aveti o sanatate de fier, pacat că nu va îngrijiti suficient de pastrarea ei.

— Pot sa plec?!

În loc de răspuns Pungasul facu semn unui agent impozant, pe care John nu-l observase pîna atunci. Cînd se strecurase în salon?

Agentul îi indica cu un vag gest al mîinii directia în care trebuia să se deplaseze. Spre deosebire de Pungas, nu dovedea nici un pic de respect fata de purtatorul unei insigne cenusii. Parea mai ancorat în realitate decît medicul cu moaca de hot.

Peste cîteva clipe John se trezi într-o sala cu peretii vopsiti într-un alb stralucitor. Singurul mobilier era reprezentat de o masa lunga, de culoarea abanosului, dispusa de-a lungul geamurilor care filtrau o lumina galbena, ireala, şi cîteva scaune tapitate cu pînza. Nimic altceva, nici macar un tablou ieftin pe perete. Aceasta observatie îl deruta, cum era posibil aşa ceva? Pîna şi cetatenii din categoriile inferioare îşi puteau permite sa achizitioneze cîte un tablou cu care puteau face un perete sa devina mai vesel. Cu ce zgîrciti avea de-a face?

În sala, lipiti de peretele din stînga usii, se mai aflau vreo duzina de indivizi apartinînd categoriilor inferioare. Reuşi sa identifice doua insigne C, vreo patru din categoria D şi chiar una E. şi-ar fi dat seama ca individul face parte din penultima categorie chiar şi fara să-i vada detestata insigna. Avea o fata roscovana, de nebun, şi-şi rotea fara încetare ochii rotunzi fara sa priveasca ceva anume. Din cînd în cînd, colturile gurii îi tresareau într-o strîmbatura dizgratioasa. Nefericitul nu se simtea deloc în largul lui… Dar cine se simtea în largul lui? Nici unul dintre cei prezenti nu facea efortul de arata cît de fericit este.

Doi agenti impasibili supravegheau grupul inferiorilor. Ochelarii fumurii faceau imposibila orice încercare de a afla în ce parte privesc. O imobilitate şi o indiferenta aparente, desigur, erau de ajuns ca unul dintre indivizii de calitate inferioara să se comporte altfel decît i se dadea voie şi malacii A s-ar fi pus în miscare, zdrobind totul în calea lor, asemenea unui tavalug.

O a doua usa se deschise brusc şi în sala patrunsera cinci medici, cel putin asta se putea concluziona după halatele albe, reprezentanti plini de sine ai clasei superioare. Pe piept aveau prinse şi niste ecusoane pe care erau trecute numele: Greg, Will, Ramirez, Stewart şi Dale. Fara un cuvînt, se asezara pe scaune.

John îl recunoscu pe Pungas, individul zîmbea cu gura pîna la urechi de parca ar fi încasat premiul cel mare la loterie sau, mai degraba, ca şi cum tocmai ar fi sparlit un portofel doldora de bancnote cu valoare mare. Ecusonul arata ca, de fapt, numele lui era Greg. şi ce daca? El tot de Pungas îl va tine, i se parea mai nimerit.

— Mda, deschise gura un individ înalt şi ciolanos, care parea seful şi era etichetat drept Will, trosnindu-şi degetele noduroase. să-i dam drumul.

Pungasul scoase pe data dintr-o mapa argintie, cu încuietoare lucrata artistic, o foaie de hîrtie. O rasuci de cîteva ori pe ambele fete, ca şi cum nu era în stare sa hotarasca de unde sa înceapa. Tremura de încîntare, ca un copil care descopera poarta magica spre tarîmul basmelor.

— Numele?! îl presa Ramirez, un tinerel cu fata ascutita, ca de sobolan. Ce naiba, Greg, nu avem timp de glume...

Pungasul tresari, semn ca observatia nu-l lasase chiar indiferent. Tusi repede de doua ori în pumn şi recita:

— John Barton, el este alesul...

John simţi ca tavanul salonului se prabuseste asupra lui. Ce naiba aveau cu el? Nu-şi amintea sa fi vazut vreodată pe macar unul dintre indivizii prezenti. Iar exprimarea lui Greg (pe care el se încapatîna să-l numeasca Pungasul), nu i se parea datatoare de speranta, în ciuda tonului optimist pe care fusese rostita.

— Barton?! exclama ciolanosul, oarecum uimit.

Evaluarea initiala, cu ajutorul informatiilor din baza de date nu-l plasa printre favoriti...

— sunt absolut sigur, replica Greg, surîzator. Chiar eu am condus investigatiile medicale ale domnului Barton şi te asigur ca l-am evaluat cît se poate de serios. Iar computerul central este de aceeaşi parere, aşa ca...

— Era doar o observatie de moment, nu trebuia sa pui la inima...

— Desigur… Să ramîna numai John, restul sunt liberi sa plece, se adresa celor din fata lui.

Înainte ca John sa poata protesta, unul dintre cei doi agenti deschise usa şi le facu semn indivizilor posesori de insigne inferioare să se carabaneasca. Nefericitii se grabira sa iasa pe usa, afisînd fiecare aerul ca habar nu avea ce se petrece însă erau bucurosi ca scapa din balamucul clasei A. Probabil ca nimeni nu se va sinchisi să le spuna de ce fusesera chemati, clasa superioara nu era nevoita sa piarda timpul dînd explicatii celor de jos. El era singurul care, poate, avea ocazia sa afle motivul „convocarii”, dar asta nu avea darul să-l faca foarte fericit, şi-ar fi schimbat bucuros locul cu unul dintre ignorantii care tocmai plecau.

— Nu va faceti griji, striga în urma lor Pungasul zîmbind prosteste, o atitudine nelalocul ei pentru categoria pe care o reprezenta. Costurile implicate de deplasarea voastra aici şi cele ale investigatiilor medicale va vor fi retinute din salariu timp de trei luni...

Era un abuz, din punct de vedere legal, asta ar fi putut spune orice avocat. Asemenea lui, probabil nici unul dintre amarîtii care se grabeau sa dispara pe usa nu solicitasera nici deplasarea cu masina, nici examenele medicale. şi totusi, nici unul dintre ei nu comenta, erau prea grabiti sa dispara din spatiul generator de stres.

După ce şi individul de categoria E se strecura schiopatînd din încapere, agentul închise usa şi împinse un scaun în spatele lui John, facîndu-i semn să se aseze.

— Ia loc! îi ceru Pungasul, vazînd ca ezita.

Un tip A îi oferea un scaun. dacă aşa ceva s-ar fi petrecut în plina strada, probabil ca ar fi crezut ca respectivul este numai bun de băgat în camasa de forta.

— Fa-te comod.

Se supuse, ce era sa faca? Agentii l-ar fi putut sili, la o adica.

— As putea sa stiu şi eu de ce am fost adus aici? întreba.

Panica începea să-l agaseze, se putea simţi tensiunea în aer. Uita pîna şi de sfaturile lui Tim, care, în momentul de fata, pareau să nu mai aiba nici o valoare.

Toti membrii comisiei îi aruncara priviri surprinse, chiar şi pungasul de Greg parea luat pe neasteptate, prea clipea des din ochii de bandit. Se vedea de departe că nu erau obisnuiti cu un asemenea comportament.

— Putem să-i spunem? se interesa Dale, ascunzîndu-şi fata în spatele vecinului care deja începuse sa sosoteasca cu Greg.

Cererea lui John îi pusese într-o vizibila dificultate.

— Nu stiu dacă are dreptul sau nu, avînd în vedere circumstantele…, continua Dale.

Usa pe care tocmai plecasera inferiorii se deschise violent şi aproape imediat aparu un individ bondoc, îmbracat într-un costum negru cu croiala impecabila, dar botit, de parca posesorul ar fi dormit îmbracat, la reverul careia stralucea ceva ce John personal nu vazuse niciodată în realitate, dar despre care auzise vorbindu-se adesea: insigna de diamant, cea cu care guvernul gasise de cuviinta să-i identifice pe cetatenii A4+, cei mai valorosi oameni din America si, implicit, şi din lume.

John simţi nevoia de a se ridica în picioare, cu toate ca era foarte slabit. De fapt nu era singurul care considerase ca este cazul sa dea o asemenea dovada de respect. şi indivizii din spatele mesei se ridicara slugarnici, adoptînd pozitii care aduceau vag cu cea de drepti. Se vedea de departe că nu prea des li se oferea ocazia de a oferi pretuire cuiva.

Nou-venitul avea o mutra pocita, era chel şi avea o fata rotunda, pe care favoritii stufosi o faceau sa semene cu a unui enot obez. Nasul coroiat şi ochii îngropati în grasime îi confereau individului un aspect comic şi sinistru totodata, de-a dreptul porcin. îşi roti rapid ochii prin încapere, apoi îşi lipi privirea iscoditoare de fata lui John.

— Congresmanul Dawson…, sopti Pungasul, bîtîindu-se de emotie.

— În persoana, surîse congresmanul, bine dispus, privindu-l pe medicul care, de uluiala, uitase să-şi scoata mîinile din buzunar; John simţi o adevarata binecuvîntare cînd enotul socoti ca-i acordase destula atentie. Va surprinde?

— Pai…, începu individul ciolanos, stingherit, fara a nimeri cuvintele potrivite.

— N-ar trebui, se grabi Dawson să-l scuteasca de emotii. Cînd în joc este viaţa unui individ de valoarea lui Brendan Malcom ma interesez întotdeauna personal de mersul lucrurilor. E clar?

Avea o voce hîrsîita, de fierastrau ruginit. Cine l-ar fi judecat numai după aspectul exterior n-ar fi banuit în veci ca enotul bine îndopat era posesorul uneia dintre rarele insigne A4+, atît de rare încît se acceptase sa fie confectionate din diamant veritabil fara ca prin asta bugetul să se plînga de cheltuieli.

— Desigur, aproba Greg, care probabil ar fi făcut mai bine să-şi tina gura; parea mai degraba un fecior în casa prins cu mîta în sac decît un medic, unul din A2+.

— Cum se simte pacientul astazi? se interesa Dawson, ignorîndu-l.

— Destul de bine, răspunse repede Ramirez, mai stapîn pe situaţie. Comparativ cu ziua de ieri am putea spune ca se simte excelent, dar pe viitor nu are nici o sansa fara grefa. Trebuie intervenit cît mai repede, mai ales cînd avem tot ce ne trebuie la îndemîna.

— Ar fi minunat, aprecie Dawson, aplecîndu-se peste masa pentru a lua raportul lui Greg. Nu uitati ca, pe lînga faptul ca Brendan este unul dintre putinii A4+, mai este şi implicat într-o multime de proiecte de importanta majora pentru Guvern şi Congres. Solicitati-mi tot sprijinul de care aveti nevoie...

Privi peste umar la John, care simtea nevoia să se aseze. Picioarele refuzau să-l mai asculte. Dawson avea ceva în privire… Ceva ce facea sa te cutremuri.

— El este „subiectul”?

— Da...

— Destul de aratos, pentru unul din categoria lui. Cum te cheama?

Abia cînd agentul îl înghionti discret cu cotul, John sesiza ca trebuia sa raspunda personal la întrebare.

— John… John Barton…, reuşi sa rosteasca după cîteva încercari neizbutite.

— Prea bine…, surîse Dawson încîntat.

În clipa urmatoare Dawson facu un lucru care surprinse pe toata lumea, şi pe care John avea să-l considere singurul lucru placut care i se întîmplase în toata ziua. Degajat, omul din categoria A4+ îl apuca de mîna şi i-o scutura cu putere. Un gest care le era permis cetatenilor doar în interiorul categoriei din care faceau parte.

— Îmi pare bine sa te cunosc, John, latra Dawson, tinîndu-l încă de mîna; avea o mîna umeda şi lipicioasa.

— Ar vrea sa stie de ce a fost adus aici, se pomeni vorbind Pungasul; probabil încerca să se elibereze de tensiunea pe care o producea Dawson. să-i spunem? Regulamentul este destul de ambiguu în privinta asta, dar tinînd cont de circumstante...

— De ce nu? răspunse importantul om în stat, studiind raportul în timp ce se scarpina fara jena în fund; insigna pe care o purta îi dadea dreptul la orice. Chiar şi un individ din categoria lui are dreptul sa afle care-i este contributia la progresul umanitatii. Nu oricine are privilegiul acesta, daca-mi aduc bine aminte a fost selectat din cîteva milioane de posibilitati. Are acum şi omul acesta importanta lui. Nu uitati ca o parte a organismului lui va urca în curînd pe scara valorica la categoria A4+, aratati-i putin respect, ce naiba...

Medicii încuviintara din cap, în timp ce congresmanul începuse să-şi maseze cu îndîrjire nasul supradimensionat. Ciudata ordine a prioritatilor, dos… nas...

— Cred ca l-ar interesa… De fapt, cred ca-i voi explica chiar eu.

John simţi o mare usurare. În sfîrsit, avea sa afle de ce i se stricase ziua. De dimineata nici macar nu ar fi visat ca va da ochii cu posesorul unei cocarde de diamant si, mai ales, ca acesta îi va strînge mîna.

— Ia loc, John, îi ceru congresmanul apropiindu-se şi batîndu-l prieteneste pe umar, un alt gest imposibil. Trebuie sa fii relaxat. şi mîndru, bineînţeles… Nu fiecarui individ din categoria ta i se ofera sansa asta.

John se aseza, fara să-l slabeasca din ochi pe individul rotofei. Simtea ca, într-un fel, soarta lui se afla în mîinile maharului cu insigna de diamant care acum se scobea în ureche.

Vol2

Masina de teren, un Hummer care de multa vreme ar fi trebuit dus la cimitirul de fiare vechi, frîna la adapostul unui gard metalic. Începuse să se lumineze de ziua, dar pe strazi nu se vedea încă tipenie de om. Cartierul de Vest, cel mai marginas şi sarac cartier al orasului, încă se odihnea.

— De aici încolo mergem pe jos, mîrîi soferul. Prin zona asta nu locuiesc decît foarte putini B+, aşa că nu sunt prea multe masini.

Era un individ solid, cu umeri lati, îmbracat într-o haina de piele lunga, de culoare neagra, care-i ajungea pîna la calcîie. O cicatrice urîta îi brazda obrazul drept, imprimîndu-i un aer sinistru.

— Înseamna ca amicul nostru nu e chiar atît de prost pe cît ne-am dori, comenta celălalt, croit după tipare asemanatoare. Pe timp de zi ne-ar veni foarte greu sa ne strecuram pîna la vizuina lui cu masina, nu-i asa, Leon?

— Greu!?… E de-a dreptul imposibil. Tîncii sunt insuportabili, urla cît îi tin puterile, numai sa fii surd sa nu-i auzi. Parintii lor i-au

învatat chestia asta, sa tipe cînd vad o masina straina, un fel de alarma umana contra politiei, în special... Să fim multumiti ca mai exista şi noapte.

— Pe mine însă ma intereseaza mai mult subiectul decît tîncii urlatori. Ce avem despre el?

— Nu prea multe date. Se stie despre el ca a spart un magazin de aparatura electronica destinata clasei A şi ca a mai comis cîteva delicte violente.

— Ceva mai clar, Andy ... Ceva mai clar...

— Nimic specificat, deci poate însemna orice. Valoreaza sub o batrîna...

Andy scoase din buzunarul hainei o coala de hîrtie pe care se afla poza unui individ barbos, cu ochii putin încrucisati, ceea ce-i dadea un aer de gorila natînga.

— Mda... ofta soferul, studiind îngîndurat fotografia, desi o vedea pentru a mia oara numai în ultimele ore. Nu mi-au placut niciodată indiciile lapidare. Ar trebui sa stim şi noi mai bine cu cine avem de-a face. Uneori împutitii de la Judiciar au obiceiul de a ascunde o parte din activitatea infractorului pentru a oferi o recompensa mai mica decît s-ar cuveni în mod normal.

Soferul scoase de sub bancheta o pusca de vânătoare cu doua tevi şi încarcator rotativ şi-i cerceta încarcatura. Tovarăşul sau îşi cerceta, la rîndul lui, cele doua revolvere clasice pe care le purta în tocuri prinse la brîu. Totul era în regula.

— Ştii ce ma intriga în cartierul acesta? ofta Andy, cercetînd cu atentie zona.

— sunt prea multe case, nu? zîmbi Leon.

— De unde ai stiut?!...

— Nu sunt vânător de capete de ieri, Andy... E zona veche a orasului, care încă nu a fost asanata, adica n-a fost refacuta din temelii. Dar fii fara grija, în curînd buldozerele guvernamentale vor demola totul, pregatind terenul pentru o padure de turnuri, toate numai otel şi sticla.

Coborîra simultan din masina. Racoarea diminetii îi înfiora, dar nu era suficient pentru a-i intimida. Soferul îşi ascunse pusca sub haina lunga şi-i indica partenerului directia de urmat.

Strecurîndu-se pe sub ferestre ajunsera în fata unei case darapanate, cu tencuiala coscovita, al carei acoperis statea sa cada. Un cîine maruntel, jigarit, se repezi mîrîind, dar soferul îl anihila cu ajutorul unui aparat cu ultrasunete. Potaia o sterse, scheunînd sugrumat.

Evident, cei doi formau o echipa, comunicau prin semne şi chiar şi aşa cu destula zgîrcenie. Andy se repezi catre spatele casei, cu revolverele în mîini, gata sa traga în tot ce era suspect.

Soferul aştepta sa treaca zece secunde, apoi baga mîna sub haina, apucînd patul puŞtii. încă n-o scoase la vedere, poate că nu era necesar. Urca grabit cele trei trepte din fata usii şi trînti de cîteva ori ciocanelul.

— Erin Quinn, deschide!... Avem un mandat pe numele tau...

Se retrase, scotînd la iveala pusca. dacă ceva avea sa mearga prost, atunci avea să se întîmple în urmatorul minut.

Din casa nu se auzi nici un fel de zgomot, dar timp de o secunda o lanterna se aprinse şi se stinse. Vânătorul de recompense înjura nelinistit, armînd cocoasele.

— Erin Quinn... Avem un mandat pe numele tau şi sîntem autorizati sa folosim forta pentru a te aresta. Nu-ţi îngreuna situaţia...

— Duceti-va toti la naiba..., rasuna o voce groasa prin peretii subtiri. N-aveti decît sa va băgati în cur mandatul...

Înca un idiot care se dadea de ceasul morti să le faca viaţa imposibila.

— sunt Leon Adair, Quinn... Fa-ne un serviciu la amîndoi şi iesi din casa cu mîinile ridicate, fara miscari bruste.

— şi dacă fac asta cu ce ma aleg? pufni vocea nemultumita. O sa vii să mă vizitezi la bulau?... să-mi aduci portocale şi guma de mestecat cu gust de cacat?

— Numar pîna la trei, îl atentiona vânătorul, ignorîndu-l. Pe urma intru în casa... Unu!...

Din spatele peretilor razbatu zgomotul unei încaierari. Quinn se certa cu cineva, şi judecînd după zgomote puteau fi macar trei persoane.

— Doi!... striga destul de tare, în speranta ca era auzit de cei dinauntru.

Personal ar fi preferat sa darîme usa înainte de expirarea celor trei secunde la care legea le dadea dreptul pîna şi infractorilor, dar, din pacate, Quinn nu era înregistrat la adresa respectiva şi proprietarii legali aveau ocazia de a depune plîngere. N-avea nici o intentie de a pune mîna pe recompensa pentru ca apoi sa plateasca amenzi. Trebuia sa respecte procedura standard.

Tocmai deschisese gura pentru a-i aduce la cunostinta derbedeului ca timpul expirase si, din punct de vedere legal, putea uza de orice mijloace pentru a-l imobiliza, cînd usa cazu la pământ, transformata în cioburi şi aschii. Urlînd, o namila de om, gol pusca şi paros ca un urs, navali asupra lui cu viteza unei ghiulele lansate dintr-un tun.

Leon ridica pusca, dar, înainte de a trage, uriasul îl şi doborîse la pământ, lovindu-l cu umarul în stomac.

— Andy, am nevoie de ajutor...

Violenta atacului îl descumpanise pentru o clipa, suficient cît să se trezeasca cu huiduma peste el. Pusca îi zburase la cîtiva metri şi nu numai ca nu-i mai era de nici un folos, dar dacă intra pe mîinile unuia dintre fîrtatii lui Quinn avea sansa de a intra în folclorul local drept vânătorul care sfîrsise împuscat cu propria sa arma. şi pe unde naiba haladuia Andy?

— Să te ia naiba, Leon…, horcai uriasul, încercînd să-l apuce de gît.

Avea respiratia puturoasa şi mîinile unsuroase. O bruta...

Cu energia disperarii reuşi să-l blocheze pe Quinn. Reuşi să-i aplice un cot în tîmpla, ce naiba, nu era nici el tînc, dar colosul nici macar nu se clatina, avea duritatea unei stînci.

— N-aveti decît sa veniti după mine toti cretinii de vânători de recompense, nu ma luati nici mort...

Quinn urla întruna, iar asta îl împiedica să se concentreze la ceea ce avea de facut. Încerca să-i dea cîtiva pumni în cap lui Leon, dar acesta reuşi sa pareze cu antebratul loviturile care ar fi putut da gata şi un taur. Împingînd cu toate puterile reuşi să-l ridice putin pe nemernic şi profita de ocazie pentru a-l lovi cu genunchiul între picioare. Simţi o satisfactie colosala cînd urletul de moarte îi rasuna în urechi.

— Ia de-aici, dihanie puturoasa...

Reuşi să-l observe şi pe Andy, acesta se lupta din rasputeri cu doi galigani aproape goi şi înarmati cu bîte. Unul dintre ei avea fata plina de sînge, Andy se pricepea de minune să-şi foloseasca pumnii. Cum de nu reuşise nici el sa traga macar un foc? Tinînd cont de modul în care începusera ostilitatile era o minune ca mai erau în viaţa.

Se repezi să-şi recupereze pusca, era hotarît sa traga în plin. Quinn însă îşi revenise şi i se încolaci de picioare, trîntindu-l la pământ. Un calcîi în mutra şi borfasul slabi strînsoarea. După a doua lovitura îi dadu drumul. Era şi timpul, unul dintre cei doi indivizi cu care se lupta Andy observase şi el arma.

Printr-un salt acrobatic Leon ajunse primul la pusca. O însfaca de mîner şi sari în picioare. Nu mai avea timp sa dibuie tragaciul, aşa ca-şi pocni adversarul cu teava peste fata. Individul cazu ca secerat în timp ce al treilea galigan, vazîndu-şi tovarăşii cazuti la pământ, o luase la fuga.

— Stai ca trag! tuna Andy, scotînd la iveala revolverele.

De ce naiba n-o facuse mai devreme? Ce mai conta acum? Bine ca iesisera teferi din încaierare, desi pentru cîteva clipe Leon crezuse ca-şi va gasi sfîrsitul în mîinile lui Quinn.

— Da-l naibii! îi sugera Leon, gîfîind. Nu avem nici o treaba cu gealatul ala, recompensa exista numai pe capul lui Erin. Numai el face ceva parale… Esti în regula?...

— Mi-a atins umarul cu bîta, mîrîi Andy, sumbru. dacă pun vreodată mîna pe el o s-o capete cu vîrf şi îndesat. Putea să-mi crape capul...

— Poate-l gasim pe liste saptamîna viitoare. După atacul asupra noastra sigur o să-i creasca valoarea.

— Putem spune ca am avut noroc cu carul. Mai erau doi indivizi, dar astia au preferat s-o stearga. dacă ne atacau toti cinci nu vad cum ne-am fi descurcat...

Leon se gîndi să-l întrebe despre revolvere, dar îşi aduse aminte de stîngacia personala şi aprecie ca este mai cuminte să-şi tina gura. Nu era el cel mai potrivit sa faca aprecieri critice.

— S-o stergem cît mai repede din zona, am sentimentul ca fiecare clipa care trece se scurge în defavoarea noastra, propuse Andy, scotînd la iveala catusele de otel, model vechi, care se deschideau cu cheita.

Le considera la fel de eficiente ca şi suratele lor mai noi, cu microcipuri încorporate.

Erin zacea gemînd, cu mutra fioroasa plina de sînge, Leon îl lovise din toata inima. Nici tovarăşul lui nu arata mai bine, dar cei doi vânători de recompense vazura dintr-o ochire ca tipul nu figura pe lista fugarilor, astfel ca ridicarea lui nu le-ar fi adus nici un fel de beneficii materiale. Cel mult ar fi adaugat la cazierul individului atacul asupra unor reprezentanti ai legii. Mare chestie!

După ce-i trase una în coaste namilei, Leon îşi ajuta partenerul să-i puna catusele. I le strînsera mai mult decît era necesar, era clipa lor de razbunare. Erin protesta, înjurîndu-i cum îi venea la gura, fara succes. De cînd cu noua legislatie, în calitate de arestat nu mai avea nici un fel de drepturi.

Cu mare greutate reuşira să-l puna pe picioare, mai ales ca prizonierul se straduia să le faca misiunea cît mai dificila.

— Te zbati degeaba, îl atentiona Leon, tragîndu-i cîteva peste fata cu dosul palmei.

— Chiar credeti c-o sa iesiti vii de aici? rînji Quinn, privindu-l cu ochii sai piezisi. O sa vedem noi curînd cine este jupînul...

— şi de ce n-am iesi vii? întreba inocent Andy, pentru care misiunea se terminase o dată cu încatusarea suspectului.

Ca un răspuns, undeva rasuna dangatul unui clopot. Un clopot lovit cu putere...

— Ce naiba…, tresari Andy. Ce se întîmpla?...

— Nemernicii care au scapat dau acum alarma, îl informa înnegurat Leon. Numai printr-o minune scapam cu viaţa...

Porni catre masina, îmbrîncindu-l pe Quinn care, de cînd auzise clopotul, facea tot posibilul pentru a se împotrivi.

Din casele darapanate razbatura zgomote, peste tot se aprindeau lumini şi prin cîteva usi navalira în strada barbati tineri, încă buimaciti de somn.

— Aici sunt, băieţi, încerca Erin să le atraga atentia. Ticalosii m-au legat… La naiba!

Un pumn între ochi, administrat de Leon, îl nauci. Vânătorul de recompense se apleca şi-l lua pe umar, ca pe un sac. Trase doua focuri asupra urmaritorilor, care se oprira panicati. însă descumpanirea lor nu dura mai mult de cîteva clipe. Stimulati de numarul tot mai mare al celor pe care alarma îi scosese din casa începura sa urle şi să se apropie.

— Grenade fumigene, ordona Leon, crispat.

Andy executa ordinul imediat. Doua grenade explodara aproape simultan în mijlocul grupului care sporise considerabil. O perdea groasa de fum înecacios îi înghiti pe urmaritori. Fumul nu-i putea opri, dar îi încetinea. însă Leon nu avea de gînd să-i lase numai cu atît. Smulse de la brîu o grenada cu bile de cauciuc.

— Inventia naibii...

O arunca rînjind şi imediat izbucni un cor de urlete. Bilele de cauciuc, aruncate în toate partile de explozia grenadei, nu pricinuiau rani foarte grave, în schimb durerea de moment era insuportabila.

Andy chiui de bucurie, dar se opri la jumatate. Din directia opusa se îngramadise o duzina de haidamaci, înarmati cu bîte şi tevi metalice. Si, ca şi cum nu ar fi fost destul, în spatele lor se zareau altii, foarte energici.

— sunt prea aproape pentru grenade, hotarî Leon, trîntindu-l pe Erin pe asfalt. Trage la picioare...

Înainte ca Andy sa traga primul foc Leon deja îşi golise încarcatorul în picioarele atacatorilor, doborînd trei dintre ei. O piatra îl lovi în gamba dar asta nu-l împiedica sa bage un nou încarcator în arma.

Andy gemu, lovit în cosul pieptului de o sticla. Se clatina, dar reuşi să-şi pastreze echilibrul.

— Moarte agentilor! rasuna stridenta o voce de femeie. Să nu ramîna unul în viaţa...

— Criminalilor!

Pusca lui Leon bubui din nou, ranind patru oameni înainte de a ramîne fara gloante.

Atacatorii sovaira. Avangarda facu pasul înapoi. Indiferent cît de simpatizat ar fi fost Erin Quinn, nu erau prea multi cei dispusi să se lase împuscati pentru el. Ranile cauzate de armele de foc nu se puteau trata mereu acasa, cu ceaiuri şi cataplasme, iar serviciile medicale specializate costau o avere. şi dacă se afla cum au fost capatate puteau fi siguri ca-l vor însoti pe Erin la puscarie.

O noua grenada cu bile de cauciuc taie o bresa suficient de larga pentru a le permite să se apropie de masina, tîrîndu-l de picioare pe Quinn, lesinat.

Cu eforturi uriase îl urcara în masina pe arestat. O ploaie de pietre se abatu asupra lor. Multimea schimbase tactica. Un proiectil improvizat înfunda capota.

— Asta ne va costa mai mult decît toata recompensa oferita pe paduchiosul de Quinn, tipa scandalizat Andy.

— Las-o naibii!… Eu m-as multumi sa plecam vii de aici, încerca să-l tempereze Leon, care deja pornise motorul.

Baga în viteza şi masina începu sa ruleze cu viteza printre oamenii care aruncau cu tot ce apucau. Ca şi cum ar fi vrut să-i faca în ciuda lui Andy o piatra plesni parbrizul, transformîndu-l într-o retea de crapaturi asemanatoare pînzei de paianjen.

— Acum îţi dai seama de ce nimeni nu l-a deranjat pe Quinn timp de trei luni de zile, hohoti Leon după ce masina ajunse într-o zona mai linistita. Am avut mare noroc sa scapam întregi din balamucul ala...

— Pentru rahaturi de-astea ar trebui să se tripleze recompensa, mîrîi Andy, încă suparat din cauza stricaciunilor suferite de masina. E ultima data cînd mai calc în cloaca aia...

— Să speram că nu toti infractorii sunt la fel de isteti ca amicul Quinn. încă o afacere ca asta şi va trebui sa ne împrumutam pentru a ne mentine în bransa. Ori sa prindem un peste cu adevarat mare...

— Peste mare?!… Ai vise erotice sau ce naiba?…

* * *

Atmosfera din camera se destinsese dintr-o data. Medicii zîmbeau ca tîmpitii şi Will chiar îi facu semne prietenesti cu mîna. Pîna şi agentul de paza parea sa zîmbeasca.

— Timpul meu este foarte limitat, aşa ca voi foarte scurt, mormai Dawson, după ce sorbise aproape toata apa din carafa. Draga prietene, conform Amendamentului care îmi poarta numele, adica Amendamentul Dawson, al doilea Amendament Dawson… Ai auzit de el?

— Nu… recunoscu franc John.

Nu-l interesa politica, nici macar ca subiect de discutie. îşi vedea de treaba lui şi atît. Nu discuta cu nimeni politica si, mai ales, nu spunea nimic împotriva guvernului. De vreme ce drepturile lui politice erau atît de limitate încît erau ca şi inexistente la ce şi-ar mai fi batut capul cu politica, domeniu deschis cu adevarat numai celor din clasele superioare.

— Pacat, îmi faci misiunea mai grea, reflecta congresmanul, sugîndu-şi un dinte. (Se parea ca are o înclinatie deosebită spre apucaturi grosolane.) Amendamentul Dawson, al doilea Amendament

care-mi poarta numele, după cum ai observat, se refera la protejarea cu orice pret a cetatenilor care apartin clasei A4+ si, în anumite cazuri, şi a celor din restul categoriei A. însă prioritate au cetatenii A4+, adica geniile, cei care sunt capabili ca, prin contributia lor personala, sa produca elementele de progres de care are nevoie societatea noastra, omenirea în general. Geniile au prioritate absoluta, după cum am zis...

— Si?… facu John.

Nu-şi venea a crede ochilor. Cerea explicatii unui cetatean A4+ şi culmea era ca le şi primea. Nu înţelegea mare lucru, dar de obicei un individ care avea cocarda ca a lui era ignorat cu desavîrsire de cei din A şi B. În alte circumstante probabil s-ar fi ales cu o privire dispretuitoare sau chiar cu o amenda substantiala din partea politistilor cibernetici care erau foarte atenti ca cetatenii din clasele superioare să nu fie deranjati de indivizii inferiori.

— Si… Uite cum sta treaba. Brendan, baiatul de care vorbeam, unul dintre exceptionalii A4+ sufera de o maladie incurabila, rara şi inexplicabila, care i-a afectat inima. E cu un picior în groapa, dacă e sa ne exprimam mai lipsit de eleganta (se pare ca Dawson era un expert în a face lucruri lipsite de eleganta). dacă medicina nu ar fi fost atît de avansata ar fi fost mort de multa vreme, o pierdere irecuperabila pe care guvernul nu şi-o poate permite. Malcom este implicat în producerea unui nou motor pe baza de hidrogen care va avea un randament superior oricarui motor construit pîna acum. În fine, presupun ca aspectele astea pur tehnice nu te intereseaza, nu e cazul să-mi pierd timpul cu expuneri care nu te privesc. Din pacate, cu tot progresul medicinei, nu s-a gasit un tratament pentru boala de care sufera Malcom, singura lui sansa fiind transplantul de inima. Un transplant foarte delicat, avînd în vedere conditiile de lucru şi starea pacientului… Brendan… Guvernul, de fapt tara întreaga, omenirea întreaga, are nevoie de o inima. O inima care, practic, va trece dintr-un corp de categoria C+ în unul de categoria A4+. Inima ta...

În timp ce Dawson turuia bine dispus, ca şi cum ar fi laudat calitatile uluitoare ale ultimei limuzine produse de GMC şi nu despre soarta întregii omeniri, aşa cum voia să se înţeleagă, John analiza în viteza situaţia disperata în care se afla.

Îsi aminti dintr-o dată despre al doilea Amendament Dawson şi tot ceea ce presupunea el. Tim bodoganise o saptamîna întreaga pe marginea prevederilor Amendamentului, oripilîndu-se la gîndul ca natiunea americana, cea nascuta din democratie, nu se revolta cu trup şi suflet împotriva acestei atrocitati. Personal, nu se sinchisise prea mult, simţindu-se la adapost de prevederile Amendamentului, pe care-l socotea pe atunci doar un simplu act legislativ, fara prea multa acoperire în practica. să se revolte altii, el nu avea nici un chef.

Iata însă ca venise ziua în care Amendamentul Dawson îl privea chiar pe el. Tinînd cont de sacrificiul pe care îl cerea tara de la el se putea considera un om mort.

Inima... I se cerea inima... Într-o vreme inimile prizonierilor, ale celor considerati, într-un fel, la fel de demni de dispret ca şi cetatenii de categoriile C, D sau E şi F, erau oferite drept jertfe zeilor. Acum i se cerea cu zîmbetul pe buze să-şi jertfeasca inima pe altarul patriei. Asta era crima! Pe vremea cînd Constitutia cea mai democrata din lume oferea aceleasi drepturi tuturor cetatenilor, indiferent de abilitati şi posibilitati genetice, o asemenea cerere ar fi fost considerata drept o monstruoasa crima împotriva umanitatii, dar acum nu era decît o crima legala, privita cu aceeaşi detasare care se acorda în trecut unei exproprieri în interesul statului.

Ei bine, nu avea de gînd să-şi lase inima în mîinile lor. Criminali nenorociti, însemnati cu insigne aurii sau de diamant... Îi zîmbeau, îl bateau cu palma pe umar, îi vorbeau ca unuia din categoria lor, dar asta nu însemna ca-i vor arata mila atunci cînd... Grija pe care i-o aratau era numai pentru inima lui, pe care aveau de gînd sa i-o confiste în interes de stat. Mai ştia ca oricine intra sub incidenta Amendamentului Dawson nu putea spera sa mai scape. Guvernul, transformat într-un instrument de represiune, îşi urmarea doar propriile-i interese. Treptat, simţi cum îl înconjura panica. dacă putea face ceva, trebuia s-o faca cît mai repede, înainte de a fi dus în sala de operatie. N-o să-i lase să-l omoare.

Furia orbitoare se instala pe neasteptate în locul panicii. Personal, se considera un om deosebit de calm, dar accepta ideea ca furia este de preferat panicii.

Ca împins de un resort urias, tîsni de pe scaun şi îl îmbrînci pe pretentiosul posesor al insignei de diamant, aproape fara să-şi dea seama ce face. Abia după ceva timp va reuşi sa puna cap la cap evenimentele care se petrecusera în spital.

Congresmanul icni ca un porc lovit în stomac după o masa copioasa şi se prabusi peste masa, chiar peste raportul Pungasului, care cascase gura de uimire. Ce se întîmpla tinea de domeniul fantasticului. Imposibil! Un individ din categoria C îndraznea sa ridice mîna asupra unui posesor de insigna de diamant. şi culmea, îl îmbrîncea din toata inima...

Si John ramase pret de o fractiune de secunda imobil. Nu şi-ar fi închipuit asta niciodata. Să loveasca pe cineva pe care, în mod normal, nici nu i s-ar fi permis macar să-l priveasca. Toti cei prezenti erau uluiti de îndrazneala lui, chiar şi agentul care, firesc, ar fi trebuit sa preîntîmpine o astfel de manifestare din partea lui John.

Trebuia sa profite de momentul de confuzie pe care-l crease şi s-o stearga. Nu era cazul sa i se explice pîna la capat ce se aştepta de

la el. Nu era batut în cap. Ticalosii! Îi doreau inima, la propriu, şi i-o aduceau la cunostinta cu zîmbetul pe buze, de parca o asemenea posibilitate ar fi trebuit să-l dea pe spate de încîntare. Cîta ipocrizie!.. N-o să se lase aşa usor, daca-i voiau inima trebuiau sa i-o smulga de-a dreptul din piept.

Se repezi catre usa, gata sa loveasca pe oricine ar fi încercat să-l împiedice sa fuga.

Primul care îşi reveni fu chiar congresmanul, care urla:

— De ce stati ca boii?! Puneti mîna pe el!...

Agentul cu haine de piele tresari şi se puse în miscare. Fusese luat şi el prin surprindere de violenta reactiei lui John, dar era un tip antrenat, care-şi petrecea o mare parte a timpului în sala de sport, lovind sacul de nisip sau ridicînd greutati. Nu trebuia neglijat.

Agentul încerca un placaj, ca la rugby, aruncîndu-se asupra mijlocului lui John, grabit să-l striveasca sub greutatea lui. Din fericire acesta reuşi sa anticipeze miscarea şi fanda lateral. Agentul se prabusi pe podea, atingîndu-l în treacat cu cotul. Un sut bine plasat între picioarele netrebnicului şi individul începu sa urle ca din gura de sarpe. Cel putin timp de un minut agentul era scos din carti. Pentru orice eventualitate îi mai trase şi un picior în plina figura. Un bocanc tintuit, de santier, face totdeauna o impresie deosebită. Auzi osul nasului trosnind sub tintele de fier, iar sîngele tîsni din abundenta. Ce chestie! Pîna acum cîteva clipe traise cu convingerea ca agentii sunt de-a dreptul invulnerabili, imposibil de doborît cu ajutorul armelor conventionale. Supra-oameni aflati deasupra vulgului, reprezentat de categoriile B,C şi D (nici nu merita sa pomeneasca de restul categoriilor) care şi-ar fi putut desfiinta oponentii inferiori numai privindu-i dispretuitor. Înţelesese însa, în numai cîteva clipe, ca pîna şi agentii A+ nu erau, în fond, decît niste oameni obisnuiti, care nu se deosebeau de restul lumii decît prin cocardele stralucitoare. În rest, sufereau şi sîngerau la fel ca indivizii de rînd, pe care John îi asimila categoriei din care facea parte.

Ramirez se repezi tremurînd asupra lui mai mult pentru a face impresie în ochii congresmanului. Nu era decît un soarece de biblioteca. Îi arunca în cap scaunul pe sezuse cîteva minute prin amabilitatea lui Dawson şi a celorlalte lichele, iar medicul se prabusi gemînd la pământ, tinîndu-se de bot. Un firicel de sînge se scurgea pe podea.

— La naiba, ne scapa..., îl auzi cîrîind pe Dawson în timp ce iesea pe usa.

Holul era pustiu, cu exceptia a doi roboti însarcinati cu curatenia care lustruiau de zor pardoseala de marmura. John însă îi ignora, erau inofensivi, şi începu sa alerge spre iesire. îşi simtea inima în piept, batînd ca un ciocan. Furia îl părăsea încetul cu încetul, în

timp ce spaima punea încet stapînire pe el, împiedicîndu-l sa gîndeasca limpede. Un lucru era însă clar: dacă voia sa scape cu viaţa, să-şi salveze inima, trebuia sa fuga. Să fuga cît îl tineau picioarele. Să fuga pîna avea să-i explodeze inima în piept. Mai bine sa explodeze de efort decît sa le-o dea lor. Nenorocitii naibii!

O întepatura în palma dreapta îi atrase atentia ca strîngea ceva în pumn. Ce putea sa fie? Deschise pumnul şi descoperi, surprins, cocarda de diamant a marelui grangur Dawson. În momentul în care îl îmbrîncise agatase, fara să-şi dea seama, pretioasa insigna.

Era pe punctul de a o arunca, nu avea nevoie de un asemenea suvenir de la întîlnirea cu Dawson. Nu dorea nimic de la netrebnic, singurul lucru pe care şi-l dorea mai mult decît orice pe lume era sa scape din spital şi sa fuga. Unul dintre robotii de paza aparu vîjîind în fata lui, atintindu-şi spre el cele doua guri de foc şi scanerul. Într-un moment de inspiratie John îi plasa în fata dispozitivului de scanare insigna congresmanului. În clipa urmatoare robotul elimina un piuit slugarnic şi se lipi de perete, lasîndu-i cale libera.

Rasufla usurat şi-şi continua fuga, strabatînd curtea aproape pustie. Unde or fi disparut cu totii? Cînd îl coborîsera din masina zona era mult mai animata.

— Stai! rasuna o voce puternica. Stai sau deschid focul...

În clipa urmatoare curtea fu zguduita de o rafala de mitraliera. Un roi de gloante fierbinti suiera pe lînga el, aproape atingîndu-i combinezonul murdar, şi se lovira de un stîlp metalic, iscînd o jerba de scîntei.

— La naiba! lasa să-i scape printre buzele vinete de spaima.

Nu-şi amintea să se fi simţit vreodată la fel de îngrozit, avea ocazia sa probeze pe propria-i piele ce înseamna „frica de moarte”. Se arunca în spatele unui autoturism de lux.

— Stai! mieuna agentul, altul decît cel pe care-l lasase aproape impotent, tragînd o noua rafala asupra masinii, transformîndu-i pe data geamurile în tandari.

— Nu trage nimeni, rasuna autoritara vocea de fierestrau a congresmanului. Avem nevoie de el viu şi cu cît mai putine stricaciuni...

Prea bine... Împuscaturile încetara imediat, ca şi cum însusi Dawson ar fi eliberat tragaciul cu mîna lui.

John se ridica, tremurînd, şi-şi continua fuga. În clipa urmatoare era în strada, gata să se ciocneasca de un camion de distributie, care voia sa intre în curte. Ca prin vis auzi cum soferul îl trimetea la origini dar nu-l interesa să-i raspunda. Începu sa alerge pe trotuar, printre oamenii care-şi vedeau de treburile lor ignorînd fugarul. Ce treaba aveau cu el? În ziua de azi era mai bine să-ţi vezi de treaba ta.

Alerga în nestire pîna cînd simţi că nu mai este în stare sa faca nici macar un pas. În general se bucura de o buna conditie fizica, munca grea de pe santier i-o cerea, dar nu practicase niciodată vreun sport anume şi niciodată nu-şi închipuise ca poate sa alerge aproape o ora. Spaima îi mobilizase toate resursele din organism. Se afla, cu siguranta, departe de spitalul elitei, dar nu chiar atît de departe pe cît şi-ar fi dorit.

Sleit, se aseza în spatele unui gard viu, impecabil aranjat, care marginea o alee dintr-un parc în care nu-şi amintea sa fi fost vreodata. Erau atîtea parcuri în oras, iar el avea prea putin timp liber...

La acea ora parcul era aproape gol, doar cîteva femei din clasa A îşi plimbau mîndre landourile cumpărate din magazinele de lux. Un maturator slinos, cu insigna D, îşi facea de lucru în jurul unor boscheti, agitînd frunzele cu o matura uriasa.

Deocamdata era liniste, nu se vedea nici un robot sau agent care sa scruteze zona, în cautarea lui, dar nu putea să se creada scapat. Probabil semnalmentele lui erau transmise, prin toate mijloacele posibile, la toate sectiile de politie, la toti agentii şi robotii militarizati, poate ca şi la ferocii vânători de recompense despre care se spuneau o multime de lucruri cumplite. În curînd se va declansa o veritabila vânătoare de oameni care nu se va termina decît după ce aveau sa puna mîna pe el.

Respirînd greoi, suierat, îşi apasa pieptul. Bataile inimii i se transmiteau în tot corpul, ca sunetul făcut de un clopot imens. Ca prin vis îşi reaminti de sfaturile Pungasului: „Ai o inima buna, trebuie s-o menajezi”. Cîta ironie...

Ce era de facut? Reuşise sa scape din spital, un noroc nemaipomenit, dar nu-şi sporise prea mult sortii de izbînda. Alergînd, chiar şi cu viteza unui tren expres, avea la fel de multe sanse ca un iepure schiop urmarit de o haita de ogari bine dresati.

— Ce sa fac? Ce sa fac? scînci, privind neajutorat în jur.

I se paru ca una dintre mamele A îl priveste dezgustata. Era normal. Progenitura ei geniala nu trebuia sa respire aer poluat de prezenta unui ins inferior. Poate ca femeia i-ar fi fost foarte recunoscatoare dacă l-ar fi vazut plecat.

Situaţia în care se afla era al naibii de grava. Pe punctul de a deveni cel mai cautat om din oras sau chiar din stat, dacă reuşea sa scape de urmaritori timp de 24 de ore, ceva la care nici macar nu s-ar fi gîndit dimineata. Cine şi-ar fi dorit o asemenea aventura? Mai rău era că nu avea nici o idee despre ceea ce însemna sa fii un haituit, un individ în afara legii. Nu ştia nimic despre tehnicile de supravietuire în asemenea situaţie si, în consecinta, urmarirea nu avea sa dureze prea mult. Pîna vor pune mîna pe el era o chestiune de ore, iar după ce-l

vor prinde îi vor scoate inima… O vor face asemenea vechilor preoti incasi, renumiti pentru cruzimea şi precizia lor de a-şi deposeda victimele de organul vital? Cu ochii mintii se şi vedea imobilizat cu funii proaspat împletite de un altar dreptunghiular de piatra, în vazul unei multimi care urla excitata în timp ce Pungasul şi Dawson îşi disputau într-o încaierare muta imensul cutit de obsidian.

Se cutremura, simţindu-şi inima strapunsa de un junghi. Cum se simte cineva cînd îi este smulsa inima din piept? Probabil ca va afla, dacă nu se grabea sa faca ceva… Ceva… Ce anume?

Dintr-o dată îşi aduse aminte de Tim… Tim Parker…

2

Masina de teren, un Hummer care de multa vreme ar fi trebuit dus la cimitirul de fiare vechi, frîna la adapostul unui gard metalic. Începuse să se lumineze de ziua, dar pe strazi nu se vedea încă tipenie de om. Cartierul de Vest, cel mai marginas şi sarac cartier al orasului, încă se odihnea.

— De aici încolo mergem pe jos, mîrîi soferul. Prin zona asta nu locuiesc decît foarte putini B+, aşa că nu sunt prea multe masini.

Era un individ solid, cu umeri lati, îmbracat într-o haina de piele lunga, de culoare neagra, care-i ajungea pîna la calcîie. O cicatrice urîta îi brazda obrazul drept, imprimîndu-i un aer sinistru.

— Înseamna ca amicul nostru nu e chiar atît de prost pe cît ne-am dori, comenta celălalt, croit după tipare asemanatoare. Pe timp de zi ne-ar veni foarte greu sa ne strecuram pîna la vizuina lui cu masina, nu-i asa, Leon?

— Greu!?… E de-a dreptul imposibil. Tîncii sunt insuportabili, urla cît îi tin puterile, numai sa fii surd sa nu-i auzi. Parintii lor i-au învatat chestia asta, sa tipe cînd vad o masina straina, un fel de alarma umana contra politiei, în special… Să fim multumiti ca mai exista şi noapte.

— Pe mine însă ma intereseaza mai mult subiectul decît tîncii urlatori. Ce avem despre el?

— Nu prea multe date. Se stie despre el ca a spart un magazin de aparatura electronica destinata clasei A şi ca a mai comis cîteva delicte violente.

— Ceva mai clar, Andy … Ceva mai clar…

— Nimic specificat, deci poate însemna orice. Valoreaza sub o batrîna…

Andy scoase din buzunarul hainei o coala de hîrtie pe care se afla poza unui individ barbos, cu ochii putin încrucisati, ceea ce-i dadea un aer de gorila natînga.

— Mda… ofta soferul, studiind îngîndurat fotografia, desi o vedea pentru a mia oara numai în ultimele ore. Nu mi-au placut niciodată indiciile lapidare. Ar trebui sa stim şi noi mai bine cu cine

avem de-a face. Uneori împutitii de la Judiciar au obiceiul de a ascunde o parte din activitatea infractorului pentru a oferi o recompensa mai mica decît s-ar cuveni în mod normal.

Soferul scoase de sub bancheta o pusca de vânătoare cu doua tevi şi încarcator rotativ şi-i cerceta încarcatura. Tovarăşul sau îşi cerceta, la rîndul lui, cele doua revolvere clasice pe care le purta în tocuri prinse la brîu. Totul era în regula.

— Ştii ce ma intriga în cartierul acesta? ofta Andy, cercetînd cu atentie zona.

— sunt prea multe case, nu? zîmbi Leon.

— De unde ai stiut?!...

— Nu sunt vânător de capete de ieri, Andy... E zona veche a orasului, care încă nu a fost asanata, adica n-a fost refacuta din temelii. Dar fii fara grija, în curînd buldozerele guvernamentale vor demola totul, pregatind terenul pentru o padure de turnuri, toate numai otel şi sticla.

Coborîra simultan din masina. Racoarea diminetii îi înfiora, dar nu era suficient pentru a-i intimida. Soferul îşi ascunse pusca sub haina lunga şi-i indica partenerului directia de urmat.

Strecurîndu-se pe sub ferestre ajunsera în fata unei case darapanate, cu tencuiala coscovita, al carei acoperis statea sa cada. Un cîine maruntel, jigarit, se repezi mîrîind, dar soferul îl anihila cu ajutorul unui aparat cu ultrasunete. Potaia o sterse, scheunînd sugrumat.

Evident, cei doi formau o echipa, comunicau prin semne şi chiar şi aşa cu destula zgîrcenie. Andy se repezi catre spatele casei, cu revolverele în mîini, gata sa traga în tot ce era suspect.

Soferul aştepta sa treaca zece secunde, apoi baga mîna sub haina, apucînd patul puŞtii. încă n-o scoase la vedere, poate că nu era necesar. Urca grabit cele trei trepte din fata usii şi trînti de cîteva ori ciocanelul.

— Erin Quinn, deschide!... Avem un mandat pe numele tau...

Se retrase, scotînd la iveala pusca. dacă ceva avea sa mearga prost, atunci avea să se întîmple în urmatorul minut.

Din casa nu se auzi nici un fel de zgomot, dar timp de o secunda o lanterna se aprinse şi se stinse. Vânătorul de recompense înjura nelinistit, armînd cocoasele.

— Erin Quinn... Avem un mandat pe numele tau şi sîntem autorizati sa folosim forta pentru a te aresta. Nu-ţi îngreuna situaţia...

— Duceti-va toti la naiba..., rasuna o voce groasa prin peretii subtiri. N-aveti decît sa va băgati în cur mandatul...

Înca un idiot care se dadea de ceasul morti să le faca viaţa imposibila.

— sunt Leon Adair, Quinn… Fa-ne un serviciu la amîndoi şi iesi din casa cu mîinile ridicate, fara miscari bruste.

— şi dacă fac asta cu ce ma aleg? pufni vocea nemultumita. O sa vii să mă vizitezi la bulau?… să-mi aduci portocale şi guma de mestecat cu gust de cacat?

— Numar pîna la trei, îl atentiona vânătorul, ignorîndu-l. Pe urma intru în casa… Unu!…

Din spatele peretilor razbatu zgomotul unei încaierari. Quinn se certa cu cineva, şi judecînd după zgomote puteau fi macar trei persoane.

— Doi!… striga destul de tare, în speranta ca era auzit de cei dinauntru.

Personal ar fi preferat sa darîme usa înainte de expirarea celor trei secunde la care legea le dadea dreptul pîna şi infractorilor, dar, din pacate, Quinn nu era înregistrat la adresa respectiva şi proprietarii legali aveau ocazia de a depune plîngere. N-avea nici o intentie de a pune mîna pe recompensa pentru ca apoi sa plateasca amenzi. Trebuia sa respecte procedura standard.

Tocmai deschisese gura pentru a-i aduce la cunostinta derbedeului ca timpul expirase si, din punct de vedere legal, putea uza de orice mijloace pentru a-l imobiliza, cînd usa cazu la pământ, transformata în cioburi şi aschii. Urlînd, o namila de om, gol pusca şi paros ca un urs, navali asupra lui cu viteza unei ghiulele lansate dintr-un tun.

Leon ridica pusca, dar, înainte de a trage, uriasul îl şi doborîse la pământ, lovindu-l cu umarul în stomac.

— Andy, am nevoie de ajutor…

Violenta atacului îl descumpanise pentru o clipa, suficient cît să se trezeasca cu huiduma peste el. Pusca îi zburase la cîtiva metri şi nu numai ca nu-i mai era de nici un folos, dar dacă intra pe mîinile unuia dintre fîrtatii lui Quinn avea sansa de a intra în folclorul local drept vânătorul care sfîrsise împuscat cu propria sa arma. şi pe unde naiba haladuia Andy?

— Să te ia naiba, Leon…, horcai uriasul, încercînd să-l apuce de gît.

Avea respiratia puturoasa şi mîinile unsuroase. O bruta…

Cu energia disperarii reuşi să-l blocheze pe Quinn. Reuşi să-i aplice un cot în tîmpla, ce naiba, nu era nici el tînc, dar colosul nici macar nu se clatina, avea duritatea unei stînci.

— N-aveti decît sa veniti după mine toti cretinii de vânători de recompense, nu ma luati nici mort…

Quinn urla întruna, iar asta îl împiedica să se concentreze la ceea ce avea de facut. Încerca să-i dea cîtiva pumni în cap lui Leon, dar acesta reuşi sa pareze cu antebratul loviturile care ar fi putut da

gata şi un taur. Împingînd cu toate puterile reuşi să-l ridice putin pe nemernic şi profita de ocazie pentru a-l lovi cu genunchiul între picioare. Simţi o satisfactie colosala cînd urletul de moarte îi rasuna în urechi.

— Ia de-aici, dihanie puturoasa…

Reuşi să-l observe şi pe Andy, acesta se lupta din rasputeri cu doi galigani aproape goi şi înarmati cu bîte. Unul dintre ei avea fata plina de sînge, Andy se pricepea de minune să-şi foloseasca pumnii. Cum de nu reuşise nici el sa traga macar un foc? Tinînd cont de modul în care începusera ostilitatile era o minune ca mai erau în viaţa.

Se repezi să-şi recupereze pusca, era hotarît sa traga în plin. Quinn însă îşi revenise şi i se încolaci de picioare, trîntindu-l la pământ. Un calcîi în mutra şi borfasul slabi strînsoarea. După a doua lovitura îi dadu drumul. Era şi timpul, unul dintre cei doi indivizi cu care se lupta Andy observase şi el arma.

Printr-un salt acrobatic Leon ajunse primul la pusca. O însfaca de mîner şi sari în picioare. Nu mai avea timp sa dibuie tragaciul, aşa ca-şi pocni adversarul cu teava peste fata. Individul cazu ca secerat în timp ce al treilea galigan, vazîndu-şi tovarăşii cazuti la pământ, o luase la fuga.

— Stai ca trag! tuna Andy, scotînd la iveala revolverele.

De ce naiba n-o facuse mai devreme? Ce mai conta acum? Bine ca iesisera teferi din încaierare, desi pentru cîteva clipe Leon crezuse ca-şi va gasi sfîrsitul în mîinile lui Quinn.

— Da-l naibii! îi sugera Leon, gîfîind. Nu avem nici o treaba cu gealatul ala, recompensa exista numai pe capul lui Erin. Numai el face ceva parale… Esti în regula?…

— Mi-a atins umarul cu bîta, mîrîi Andy, sumbru. dacă pun vreodată mîna pe el o s-o capete cu vîrf şi îndesat. Putea să-mi crape capul…

— Poate-l gasim pe liste saptamîna viitoare. După atacul asupra noastra sigur o să-i creasca valoarea.

— Putem spune ca am avut noroc cu carul. Mai erau doi indivizi, dar astia au preferat s-o stearga. dacă ne atacau toti cinci nu vad cum ne-am fi descurcat…

Leon se gîndi să-l întrebe despre revolvere, dar îşi aduse aminte de stîngacia personala şi aprecie ca este mai cuminte să-şi tina gura. Nu era el cel mai potrivit sa faca aprecieri critice.

— S-o stergem cît mai repede din zona, am sentimentul ca fiecare clipa care trece se scurge în defavoarea noastra, propuse Andy, scotînd la iveala catusele de otel, model vechi, care se deschideau cu cheita.

Le considera la fel de eficiente ca şi suratele lor mai noi, cu microcipuri încorporate.

Erin zacea gemînd, cu mutra fioroasa plina de sînge, Leon îl lovise din toata inima. Nici tovarăşul lui nu arata mai bine, dar cei doi vânători de recompense vazura dintr-o ochire ca tipul nu figura pe lista fugarilor, astfel ca ridicarea lui nu le-ar fi adus nici un fel de beneficii materiale. Cel mult ar fi adaugat la cazierul individului atacul asupra unor reprezentanti ai legii. Mare chestie!

După ce-i trase una în coaste namilei, Leon îşi ajuta partenerul să-i puna catusele. I le strînsera mai mult decît era necesar, era clipa lor de razbunare. Erin protesta, înjurîndu-i cum îi venea la gura, fara succes. De cînd cu noua legislatie, în calitate de arestat nu mai avea nici un fel de drepturi.

Cu mare greutate reuşira să-l puna pe picioare, mai ales ca prizonierul se straduia să le faca misiunea cît mai dificila.

— Te zbati degeaba, îl atentiona Leon, tragîndu-i cîteva peste fata cu dosul palmei.

— Chiar credeti c-o sa iesiti vii de aici? rînji Quinn, privindu-l cu ochii sai piezisi. O sa vedem noi curînd cine este jupînul…

— şi de ce n-am iesi vii? întreba inocent Andy, pentru care misiunea se terminase o dată cu încatusarea suspectului.

Ca un răspuns, undeva rasuna dangatul unui clopot. Un clopot lovit cu putere…

— Ce naiba…, tresari Andy. Ce se întîmpla?…

— Nemernicii care au scapat dau acum alarma, îl informa înnegurat Leon. Numai printr-o minune scapam cu viaţa…

Porni catre masina, îmbrîncindu-l pe Quinn care, de cînd auzise clopotul, facea tot posibilul pentru a se împotrivi.

Din casele darapanate razbatura zgomote, peste tot se aprindeau lumini şi prin cîteva usi navalira în strada barbati tineri, încă buimaciti de somn.

— Aici sunt, băieţi, încerca Erin să le atraga atentia. Ticalosii m-au legat… La naiba!

Un pumn între ochi, administrat de Leon, îl nauci. Vânătorul de recompense se apleca şi-l lua pe umar, ca pe un sac. Trase doua focuri asupra urmaritorilor, care se oprira panicati. însă descumpanirea lor nu dura mai mult de cîteva clipe. Stimulati de numarul tot mai mare al celor pe care alarma îi scosese din casa începura sa urle şi să se apropie.

— Grenade fumigene, ordona Leon, crispat.

Andy executa ordinul imediat. Doua grenade explodara aproape simultan în mijlocul grupului care sporise considerabil. O perdea groasa de fum înecacios îi înghiti pe urmaritori. Fumul nu-i putea opri, dar îi încetinea. însă Leon nu avea de gînd să-i lase numai cu atît. Smulse de la brîu o grenada cu bile de cauciuc.

— Inventia naibii…

O arunca rînjind şi imediat izbucni un cor de urlete. Bilele de cauciuc, aruncate în toate partile de explozia grenadei, nu pricinuiau rani foarte grave, în schimb durerea de moment era insuportabila.

Andy chiui de bucurie, dar se opri la jumatate. Din directia opusa se îngramadise o duzina de haidamaci, înarmati cu bîte şi tevi metalice. Si, ca şi cum nu ar fi fost destul, în spatele lor se zareau altii, foarte energici.

— sunt prea aproape pentru grenade, hotarî Leon, trîntindu-l pe Erin pe asfalt. Trage la picioare…

Înainte ca Andy sa traga primul foc Leon deja îşi golise încarcatorul în picioarele atacatorilor, doborînd trei dintre ei. O piatra îl lovi în gamba dar asta nu-l împiedica sa bage un nou încarcator în arma.

Andy gemu, lovit în cosul pieptului de o sticla. Se clatina, dar reuşi să-şi pastreze echilibrul.

— Moarte agentilor! rasuna stridenta o voce de femeie. Să nu ramîna unul în viaţa…

— Criminalilor!

Pusca lui Leon bubui din nou, ranind patru oameni înainte de a ramîne fara gloante.

Atacatorii sovaira. Avangarda facu pasul înapoi. Indiferent cît de simpatizat ar fi fost Erin Quinn, nu erau prea multi cei dispusi să se lase împuscati pentru el. Ranile cauzate de armele de foc nu se puteau trata mereu acasa, cu ceaiuri şi cataplasme, iar serviciile medicale specializate costau o avere. şi dacă se afla cum au fost capatate puteau fi siguri ca-l vor însoti pe Erin la puscarie.

O noua grenada cu bile de cauciuc taie o bresa suficient de larga pentru a le permite să se apropie de masina, tîrîndu-l de picioare pe Quinn, lesinat.

Cu eforturi uriase îl urcara în masina pe arestat. O ploaie de pietre se abatu asupra lor. Multimea schimbase tactica. Un proiectil improvizat înfunda capota.

— Asta ne va costa mai mult decît toata recompensa oferita pe paduchiosul de Quinn, tipa scandalizat Andy.

— Las-o naibii!… Eu m-as multumi sa plecam vii de aici, încerca să-l tempereze Leon, care deja pornise motorul.

Baga în viteza şi masina începu sa ruleze cu viteza printre oamenii care aruncau cu tot ce apucau. Ca şi cum ar fi vrut să-i faca în ciuda lui Andy o piatra plesni parbrizul, transformîndu-l într-o retea de crapaturi asemanatoare pînzei de paianjen.

— Acum îţi dai seama de ce nimeni nu l-a deranjat pe Quinn timp de trei luni de zile, hohoti Leon după ce masina ajunse într-o zona mai linistita. Am avut mare noroc sa scapam întregi din balamucul ala…

— Pentru rahaturi de-astea ar trebui să se tripleze recompensa, mîrîi Andy, încă suparat din cauza stricaciunilor suferite de masina. E ultima data cînd mai calc în cloaca aia…

— Să speram că nu toti infractorii sunt la fel de isteti ca amicul Quinn. încă o afacere ca asta şi va trebui sa ne împrumutam pentru a ne mentine în bransa. Ori sa prindem un peste cu adevarat mare…

— Peste mare?!… Ai vise erotice sau ce naiba?…

* * *

Atmosfera din camera se destinsese dintr-o data. Medicii zîmbeau ca tîmpitii şi Will chiar îi facu semne prietenesti cu mîna. Pîna şi agentul de paza parea sa zîmbeasca.

— Timpul meu este foarte limitat, aşa ca voi foarte scurt, mormai Dawson, după ce sorbise aproape toata apa din carafa. Draga prietene, conform Amendamentului care îmi poarta numele, adica Amendamentul Dawson, al doilea Amendament Dawson… Ai auzit de el?

— Nu… recunoscu franc John.

Nu-l interesa politica, nici macar ca subiect de discutie. îşi vedea de treaba lui şi atît. Nu discuta cu nimeni politica si, mai ales, nu spunea nimic împotriva guvernului. De vreme ce drepturile lui politice erau atît de limitate încît erau ca şi inexistente la ce şi-ar mai fi batut capul cu politica, domeniu deschis cu adevarat numai celor din clasele superioare.

— Pacat, îmi faci misiunea mai grea, reflecta congresmanul, sugîndu-şi un dinte. (Se parea ca are o înclinatie deosebită spre apucaturi grosolane.) Amendamentul Dawson, al doilea Amendament care-mi poarta numele, după cum ai observat, se refera la protejarea cu orice pret a cetatenilor care apartin clasei A4+ si, în anumite cazuri, şi a celor din restul categoriei A. însă prioritate au cetatenii A4+, adica geniile, cei care sunt capabili ca, prin contributia lor personala, sa produca elementele de progres de care are nevoie societatea noastra, omenirea în general. Geniile au prioritate absoluta, după cum am zis…

— Si?… facu John.

Nu-şi venea a crede ochilor. Cerea explicatii unui cetatean A4+ şi culmea era ca le şi primea. Nu înţelegea mare lucru, dar de obicei un individ care avea cocarda ca a lui era ignorat cu desavîrsire de cei din A şi B. În alte circumstante probabil s-ar fi ales cu o privire dispretuitoare sau chiar cu o amenda substantiala din partea politistilor cibernetici care erau foarte atenti ca cetatenii din clasele superioare să nu fie deranjati de indivizii inferiori.

— Si… Uite cum sta treaba. Brendan, baiatul de care vorbeam, unul dintre exceptionalii A4+ sufera de o maladie incurabila, rara şi inexplicabila, care i-a afectat inima. E cu un picior în groapa, dacă e sa

ne exprimam mai lipsit de eleganta (se pare ca Dawson era un expert în a face lucruri lipsite de eleganta). dacă medicina nu ar fi fost atît de avansata ar fi fost mort de multa vreme, o pierdere irecuperabila pe care guvernul nu şi-o poate permite. Malcom este implicat în producerea unui nou motor pe baza de hidrogen care va avea un randament superior oricarui motor construit pîna acum. În fine, presupun ca aspectele astea pur tehnice nu te intereseaza, nu e cazul să-mi pierd timpul cu expuneri care nu te privesc. Din pacate, cu tot progresul medicinei, nu s-a gasit un tratament pentru boala de care sufera Malcom, singura lui sansa fiind transplantul de inima. Un transplant foarte delicat, avînd în vedere conditiile de lucru şi starea pacientului… Brendan… Guvernul, de fapt tara întreaga, omenirea întreaga, are nevoie de o inima. O inima care, practic, va trece dintr-un corp de categoria C+ în unul de categoria A4+. Inima ta…

În timp ce Dawson turuia bine dispus, ca şi cum ar fi laudat calitatile uluitoare ale ultimei limuzine produse de GMC şi nu despre soarta întregii omeniri, aşa cum voia să se înţeleagă, John analiza în viteza situaţia disperata în care se afla.

Îsi aminti dintr-o dată despre al doilea Amendament Dawson şi tot ceea ce presupunea el. Tim bodoganise o saptamîna întreaga pe marginea prevederilor Amendamentului, oripilîndu-se la gîndul ca natiunea americana, cea nascuta din democratie, nu se revolta cu trup şi suflet împotriva acestei atrocitati. Personal, nu se sinchisise prea mult, simţindu-se la adapost de prevederile Amendamentului, pe care-l socotea pe atunci doar un simplu act legislativ, fara prea multa acoperire în practica. să se revolte altii, el nu avea nici un chef.

Iata însă ca venise ziua în care Amendamentul Dawson îl privea chiar pe el. Tinînd cont de sacrificiul pe care îl cerea tara de la el se putea considera un om mort.

Inima… I se cerea inima… Într-o vreme inimile prizonierilor, ale celor considerati, într-un fel, la fel de demni de dispret ca şi cetatenii de categoriile C, D sau E şi F, erau oferite drept jertfe zeilor. Acum i se cerea cu zîmbetul pe buze să-şi jertfeasca inima pe altarul patriei. Asta era crima! Pe vremea cînd Constitutia cea mai democrata din lume oferea aceleasi drepturi tuturor cetatenilor, indiferent de abilitati şi posibilitati genetice, o asemenea cerere ar fi fost considerata drept o monstruoasa crima împotriva umanitatii, dar acum nu era decît o crima legala, privita cu aceeaşi detasare care se acorda în trecut unei exproprieri în interesul statului.

Ei bine, nu avea de gînd să-şi lase inima în mîinile lor. Criminali nenorociti, însemnati cu insigne aurii sau de diamant… Îi zîmbeau, îl bateau cu palma pe umar, îi vorbeau ca unuia din categoria lor, dar asta nu însemna ca-i vor arata mila atunci cînd… Grija pe care i-o aratau era numai pentru inima lui, pe care aveau de gînd sa i-o

confiste în interes de stat. Mai ştia ca oricine intra sub incidenta Amendamentului Dawson nu putea spera sa mai scape. Guvernul, transformat într-un instrument de represiune, îşi urmarea doar propriile-i interese. Treptat, simţi cum îl înconjura panica. dacă putea face ceva, trebuia s-o faca cît mai repede, înainte de a fi dus în sala de operatie. N-o să-i lase să-l omoare.

Furia orbitoare se instala pe neasteptate în locul panicii. Personal, se considera un om deosebit de calm, dar accepta ideea ca furia este de preferat panicii.

Ca împins de un resort urias, tîsni de pe scaun şi îl îmbrînci pe pretentiosul posesor al insignei de diamant, aproape fara să-şi dea seama ce face. Abia după ceva timp va reuşi sa puna cap la cap evenimentele care se petrecusera în spital.

Congresmanul icni ca un porc lovit în stomac după o masa copioasa şi se prabusi peste masa, chiar peste raportul Pungasului, care cascase gura de uimire. Ce se întîmpla tinea de domeniul fantasticului. Imposibil! Un individ din categoria C îndraznea sa ridice mîna asupra unui posesor de insigna de diamant. şi culmea, îl îmbrîncea din toata inima...

Si John ramase pret de o fractiune de secunda imobil. Nu şi-ar fi închipuit asta niciodata. Să loveasca pe cineva pe care, în mod normal, nici nu i s-ar fi permis macar să-l priveasca. Toti cei prezenti erau uluiti de îndrazneala lui, chiar şi agentul care, firesc, ar fi trebuit sa preîntîmpine o astfel de manifestare din partea lui John.

Trebuia sa profite de momentul de confuzie pe care-l crease şi s-o stearga. Nu era cazul sa i se explice pîna la capat ce se aştepta de la el. Nu era batut în cap. Ticalosii! Îi doreau inima, la propriu, şi i-o aduceau la cunostinta cu zîmbetul pe buze, de parca o asemenea posibilitate ar fi trebuit să-l dea pe spate de încîntare. Cîta ipocrizie!.. N-o să se lase aşa usor, daca-i voiau inima trebuiau sa i-o smulga de-a dreptul din piept.

Se repezi catre usa, gata sa loveasca pe oricine ar fi încercat să-l împiedice sa fuga.

Primul care îşi reveni fu chiar congresmanul, care urla:

— De ce stati ca boii?! Puneti mîna pe el!...

Agentul cu haine de piele tresari şi se puse în miscare. Fusese luat şi el prin surprindere de violenta reactiei lui John, dar era un tip antrenat, care-şi petrecea o mare parte a timpului în sala de sport, lovind sacul de nisip sau ridicînd greutati. Nu trebuia neglijat.

Agentul încerca un placaj, ca la rugby, aruncîndu-se asupra mijlocului lui John, grabit să-l striveasca sub greutatea lui. Din fericire acesta reuşi sa anticipeze miscarea şi fanda lateral. Agentul se prabusi pe podea, atingîndu-l în treacat cu cotul. Un sut bine plasat între picioarele netrebnicului şi individul începu sa urle ca din gura de

sarpe. Cel putin timp de un minut agentul era scos din carti. Pentru orice eventualitate îi mai trase şi un picior în plina figura. Un bocanc tintuit, de santier, face totdeauna o impresie deosebită. Auzi osul nasului trosnind sub tintele de fier, iar sîngele tîsni din abundenta. Ce chestie! Pîna acum cîteva clipe traise cu convingerea ca agentii sunt de-a dreptul invulnerabili, imposibil de doborît cu ajutorul armelor conventionale. Supra-oameni aflati deasupra vulgului, reprezentat de categoriile B,C şi D (nici nu merita sa pomeneasca de restul categoriilor) care şi-ar fi putut desfiinta oponentii inferiori numai privindu-i dispretuitor. Înţelesese însa, în numai cîteva clipe, ca pîna şi agentii A+ nu erau, în fond, decît niste oameni obisnuiti, care nu se deosebeau de restul lumii decît prin cocardele stralucitoare. În rest, sufereau şi sîngerau la fel ca indivizii de rînd, pe care John îi asimila categoriei din care facea parte.

Ramirez se repezi tremurînd asupra lui mai mult pentru a face impresie în ochii congresmanului. Nu era decît un soarece de biblioteca. Îi arunca în cap scaunul pe sezuse cîteva minute prin amabilitatea lui Dawson şi a celorlalte lichele, iar medicul se prabusi gemînd la pământ, tinîndu-se de bot. Un firicel de sînge se scurgea pe podea.

— La naiba, ne scapa..., îl auzi cîrîind pe Dawson în timp ce iesea pe usa.

Holul era pustiu, cu exceptia a doi roboti însarcinati cu curatenia care lustruiau de zor pardoseala de marmura. John însă îi ignora, erau inofensivi, şi începu sa alerge spre iesire. îşi simtea inima în piept, batînd ca un ciocan. Furia îl părăsea încetul cu încetul, în timp ce spaima punea încet stapînire pe el, împiedicîndu-l sa gîndeasca limpede. Un lucru era însă clar: dacă voia sa scape cu viaţa, să-şi salveze inima, trebuia sa fuga. Să fuga cît îl tineau picioarele. Să fuga pîna avea să-i explodeze inima în piept. Mai bine sa explodeze de efort decît sa le-o dea lor. Nenorocitii naibii!

O întepatura în palma dreapta îi atrase atentia ca strîngea ceva în pumn. Ce putea sa fie? Deschise pumnul şi descoperi, surprins, cocarda de diamant a marelui grangur Dawson. În momentul în care îl îmbrîncise agatase, fara să-şi dea seama, pretioasa insigna.

Era pe punctul de a o arunca, nu avea nevoie de un asemenea suvenir de la întîlnirea cu Dawson. Nu dorea nimic de la netrebnic, singurul lucru pe care şi-l dorea mai mult decît orice pe lume era sa scape din spital şi sa fuga. Unul dintre robotii de paza aparu vîjîind în fata lui, atintindu-şi spre el cele doua guri de foc şi scanerul. Într-un moment de inspiratie John îi plasa în fata dispozitivului de scanare insigna congresmanului. În clipa urmatoare robotul elimina un piuit slugarnic şi se lipi de perete, lasîndu-i cale libera.

Rasufla usurat şi-şi continua fuga, strabatînd curtea aproape pustie. Unde or fi disparut cu totii? Cînd îl coborîsera din masina zona era mult mai animata.

— Stai! rasuna o voce puternica. Stai sau deschid focul…

În clipa urmatoare curtea fu zguduita de o rafala de mitraliera. Un roi de gloante fierbinti suiera pe lînga el, aproape atingîndu-i combinezonul murdar, şi se lovira de un stîlp metalic, iscînd o jerba de scîntei.

— La naiba! lasa să-i scape printre buzele vinete de spaima.

Nu-şi amintea să se fi simţit vreodată la fel de îngrozit, avea ocazia sa probeze pe propria-i piele ce înseamna „frica de moarte”. Se arunca în spatele unui autoturism de lux.

— Stai! mieuna agentul, altul decît cel pe care-l lasase aproape impotent, tragînd o noua rafala asupra masinii, transformîndu-i pe data geamurile în tandari.

— Nu trage nimeni, rasuna autoritara vocea de fierestrau a congresmanului. Avem nevoie de el viu şi cu cît mai putine stricaciuni…

Prea bine… Împuscaturile încetara imediat, ca şi cum însusi Dawson ar fi eliberat tragaciul cu mîna lui.

John se ridica, tremurînd, şi-şi continua fuga. În clipa urmatoare era în strada, gata să se ciocneasca de un camion de distributie, care voia sa intre în curte. Ca prin vis auzi cum soferul îl trimetea la origini dar nu-l interesa să-i raspunda. Începu sa alerge pe trotuar, printre oamenii care-şi vedeau de treburile lor ignorînd fugarul. Ce treaba aveau cu el? În ziua de azi era mai bine să-ţi vezi de treaba ta.

Alerga în nestire pîna cînd simţi că nu mai este în stare sa faca nici macar un pas. În general se bucura de o buna conditie fizica, munca grea de pe santier i-o cerea, dar nu practicase niciodată vreun sport anume şi niciodată nu-şi închipuise ca poate sa alerge aproape o ora. Spaima îi mobilizase toate resursele din organism. Se afla, cu siguranta, departe de spitalul elitei, dar nu chiar atît de departe pe cît şi-ar fi dorit.

Sleit, se aseza în spatele unui gard viu, impecabil aranjat, care marginea o alee dintr-un parc în care nu-şi amintea sa fi fost vreodata. Erau atîtea parcuri în oras, iar el avea prea putin timp liber…

La acea ora parcul era aproape gol, doar cîteva femei din clasa A îşi plimbau mîndre landourile cumpărate din magazinele de lux. Un maturator slinos, cu insigna D, îşi facea de lucru în jurul unor boscheti, agitînd frunzele cu o matura uriasa.

Deocamdata era liniste, nu se vedea nici un robot sau agent care sa scruteze zona, în cautarea lui, dar nu putea să se creada scapat. Probabil semnalmentele lui erau transmise, prin toate

mijloacele posibile, la toate sectiile de politie, la toti agentii şi robotii militarizati, poate ca şi la ferocii vânători de recompense despre care se spuneau o multime de lucruri cumplite. În curînd se va declansa o veritabila vânătoare de oameni care nu se va termina decît după ce aveau sa puna mîna pe el.

Respirînd greoi, suierat, îşi apasa pieptul. Bataile inimii i se transmiteau în tot corpul, ca sunetul făcut de un clopot imens. Ca prin vis îşi reaminti de sfaturile Pungasului: „Ai o inima buna, trebuie s-o menajezi”. Cîta ironie…

Ce era de facut? Reuşise sa scape din spital, un noroc nemaipomenit, dar nu-şi sporise prea mult sortii de izbînda. Alergînd, chiar şi cu viteza unui tren expres, avea la fel de multe sanse ca un iepure schiop urmarit de o haita de ogari bine dresati.

— Ce sa fac? Ce sa fac? scînci, privind neajutorat în jur.

I se paru ca una dintre mamele A îl priveste dezgustata. Era normal. Progenitura ei geniala nu trebuia sa respire aer poluat de prezenta unui ins inferior. Poate ca femeia i-ar fi fost foarte recunoscatoare dacă l-ar fi vazut plecat.

Situaţia în care se afla era al naibii de grava. Pe punctul de a deveni cel mai cautat om din oras sau chiar din stat, dacă reuşea sa scape de urmaritori timp de 24 de ore, ceva la care nici macar nu s-ar fi gîndit dimineata. Cine şi-ar fi dorit o asemenea aventura? Mai rău era că nu avea nici o idee despre ceea ce însemna sa fii un haituit, un individ în afara legii. Nu ştia nimic despre tehnicile de supravietuire în asemenea situaţie si, în consecinta, urmarirea nu avea sa dureze prea mult. Pîna vor pune mîna pe el era o chestiune de ore, iar după ce-l vor prinde îi vor scoate inima… O vor face asemenea vechilor preoti incasi, renumiti pentru cruzimea şi precizia lor de a-şi deposeda victimele de organul vital? Cu ochii mintii se şi vedea imobilizat cu funii proaspat împletite de un altar dreptunghiular de piatra, în vazul unei multimi care urla excitata în timp ce Pungasul şi Dawson îşi disputau într-o încaierare muta imensul cutit de obsidian.

Se cutremura, simţindu-şi inima strapunsa de un junghi. Cum se simte cineva cînd îi este smulsa inima din piept? Probabil ca va afla, dacă nu se grabea sa faca ceva… Ceva… Ce anume?

Dintr-o dată îşi aduse aminte de Tim… Tim Parker…

3

După fiecare misiune Ryan Bonner se simtea cu un pas mai aproape de balamuc si, mai mult, de marginea propriului mormînt. De cîteva ori avusese senzatia ca a scapat cu un picior în groapa mirosind a pământ reavan. Veteranii spuneau ca în clipa în care erai aproape sa dai coltul întreaga viaţa ti se perinda prin fata ochilor în mai putin de o fractiune de secunda. Ryan nu-şi vazuse niciodată viaţa, aşa cum

spuneau batrînii, dar de multe ori crezuse ca a sosit clipa să-şi încheie socotelile cu ea.

— Asta e, încerca să-l consoleze veteranul Roney Sandoval, cel care se bucura de invidiata reputatie de a se fi întors fara nici o zgîrietura din toate misiunile. să-ţi pierzi viaţa cînd nu te aştepti nu este numai privilegiul nostru, cum ai fi tentat sa crezi, băiete. Poti sa zbori la ceruri din o mie de mici motive, ti se poate întîmpla mergînd pe strada sau cînd stai la coada pentru o franzela din grîu sintetic. Surprinzător este sa constati ca în rîndul celor care au meseria noastra numarul de decese la datorie este simţitor mai mic decît la mineri, de exemplu, sau fata de spalatorii de geamuri de bloc turn.

— Nu faci decît sa minti cu nerusinare…, surîse Ryan, rasucind în mîinile-i puternice paharul cu bere.

De la o vreme simtea din ce în e mai des nevoia de a iesi la o bere cu prietenii, bere care se prelungea întotdeauna pîna după miezul noptii.

— Nici tu nu crezi ceea ce spui, adauga după o rîgîiala profunda, menita să-i scandalizeze pe clienţii de la masa învecinata.

În seara aceasta nu-l avea alături decît pe Sandoval, restul băieţilor îşi gasisera ocupatii mai interesante.

— Astea sunt statisticile, iedule, hohoti Roney. Nu le-am făcut eu, dar am posibilitatea de a le populariza. E ceva rău în asta?

— Uneori am senzatia că sunt depasit de evenimente, Ron, ofta Ryan, îngîndurat. că nu ma voi mai întoarce viu acasa…

— Toti traim cu cosmarul asta, Ryan, cei care spun că nu se tem de moarte mai bine şi-ar căuta alta ocupaţie. Să vînezi criminali şi să-i aduci la dispoziţia şerifului nu este o ocupaţie pentru domnişoare. Frica de moarte este cea care-ţi salveaza viaţa şi te ajută să-ţi pastrezi capul pe umeri, iar tu pricepi asta. Ştii care este cel mai grozav vânător de capete din tot statul? După mine, desigur…

Ryan nu răspunse imediat. Trase un gît de bere direct din sticlă şi-i aruncă o ocheadă chelneriţei. Era oarecum surprinzător că într-o asemenea bombă clienţii erau serviţi de o femeie de categoria D şi nu de un robot cu forme grosolane.

— Am decis să mă retrag, îşi anunţă tovarăşul, trîntind sticla goală pe masă. Pe bune!

Roney sughita surprins şi abia după cîteva minute reuşi să-şi recapete glasul.

— Bă, tu iar te-ai îmbătat? De la o vreme îţi cam place să le sugi… N-ai decît, dar să ştii de la mine, niciodată să nu pleci la vânătoare dacă ai băut.

— Vorbesc serios… Cît se poate de serios. Mă bate gîndul să mă retrag… Pentru totdeauna…

— Dacă ţi-au venit cumva gînduri negre din cauza a ceea ce-a patit Craig Burfeindt să ştii că faci o mare tâmpenie. Ceea ce i s-a întîmplat lui Craig a fost numai şi numai din vina lui. Şi-a subestimat adversarul şi i-a permis să se îmbrace. Şi, în plus, nu l-a percheziţionat ulterior. Asta a fost… O lamă de ras, chiar şi în mîna unui profesoraş anemic, poate produce multe necazuri. Craig a crezut că nu se poate aştepta la nimic rău din partea unui intelectual de colegiu şi a plătit cu viaţa. Cel care l-a băgat în pământ pe Craig îşi omorîse cu două zile înainte soţia, omule, iar Craig ştia asta. O măcelarise cu un ciocan, ar fi trebuit să ţină cont…

— Nu e vorba numai de Craig, recunoscu Ryan, oftînd.

Ce bine că îl avea alături pe Ron Sandoval… Era un adevarat părinte spiritual. Ştia o multime de chestii şi-şi păstra sîngele rece chiar şi în cele mai imposibile situaţii.

— Bănuiam că mai exista ceva… Mie poţi să-mi spui…

— Nu ştiu, de la o vreme tot ceea ce se petrece mi se pare ciudat. Al naibii de ciudat…

— Ciudat?!… Ce anume?

Roney devenise foarte interesat. îşi trase scaunul mai aproape pentru a asculta. Cu un semn discret îi arătă chelneriţei că la masa lor ar fi binevenite încă doua sticle de bere.

— Cum să spun…, oftă Ryan, descumpănit. Mi se pare că nu mai arestăm pe cine trebuie, că cei pe care-i vînăm nu au nimic de-a face cu infracţiunile care le sunt puse în cîrcă sau cam aşa ceva. Unii par de-a dreptul resemnaţi sau bucuroşi atunci cînd le batem la uşă…

— Viaţa de fugar nu e simplă, Ryan, ştii asta. Uzează atît de mult, încît unii fugari sunt, într-adevar, nespus de fericiţi în momentul arestării. Pînă aici nu mi-ai spus nimic nou.

— Dacă ar fi numai asta… Dar traiesc din ce în ce mai des senzaţia că arestez nevinovaţi, că sunt doar o unealtă excelentă în mîna unui ticălos.

— Naiba să te înţeleagă, băiete… dacă ajungi să-ţi faci scrupule în ceea ce-i priveste pe fugari, să ştii c-o să ajungi foarte repede alături de Craig. Şi el o fi crezut că nu aresteaza pe cine trebuie şi a ajuns la urgenţe cu jugulara tăiată. Exact la timp ca medicul de gardă să constate decesul… Problemele de conştiinţă sunt cele care-i duc la pierzanie pe vânătorii de recompense, să ţii minte asta.

— Voi încerca, dar…

— Dar ce?

— Nu-mi iese din cap arestarea pe care am făcut-o acum două zile. O arestare de două bătrîne…

În limbajul simplificat al vânătorilor de recompense asta însemna ca pe capul fugarului se pusese o recompensă de două mii de dolari.

— O sumă frumuşică, ce să spun? Din recompensă ai cumpărat berea, nu?

— De unde alti bani? Toata viaţa mea nu am fost decît un afurisit de vânător de capete, nimic altceva…

— Să revenim la arestare, deocamdata stiu ce ai fost şi de la cine ai învatat toate figurile.

— A, da… Să revenim la arestare… Pe numele tipului exista un mandat de arestare pentru crima cu premeditare, nu cunosc amanuntele…

— Nici nu intereseaza, eu personal sunt mai interesat de recompensa decît de cazier. Acum cîtiva ani nici nu ma oboseam sa citesc mandatul.

— Da, cica şi-ar fi ucis un vecin după o cearta de la locul de parcare sau aşa ceva…

— Un privilegiat, nu? dacă ajungi sa te certi de la un loc în parcare înseamna ca ai ce parca, e cît se poate de logic…

— Un tip din B2+…

— Un mic bastan…

— Da…

— Ce era cu individul?

— L-am descoperit ascuns într-o groapa de gunoi, la marginea unui orasel… Naiba să mă ia daca-mi mai aduc aminte cum se chema asezarea aia blestemata…

— Conteaza?! îl întrerupse Roney, pragmatic. dacă nu are nici o relevanta, nu te mai obosi să-ţi amintesti.

— La naiba, nu conteaza. Nu le-am avut niciodată cu geografia. Si, cum îţi spuneam, l-am gasit pe amarît la groapa de gunoi a orasului. Arata ca vai de capul lui, de-abia l-am recunoscut. Barbos, jegos, slab ca un tîr şi cu privirea tulbure. Se ranise serios la mîini şi la picioare, iar ranile netratate se infectasera, putea mai groaznic decît un cadavru în descompunere. Mi-am închipuit ca se va bucura cînd o să-şi dea seama de ce am venit. Tinînd cont de halul în care era, sa ajunga în închisoare parea o adevarata binecuvîntare.

— Stiu şi eu ce înseamna asta, ofta Roney, gînditor. şi eu am avut ocazia sa arestez asemenea deseuri umane. Adesea nu-ţi mai poti închipui cum aratau oamenii aceia în perioada lor buna, atunci cînd au comis faptele de care sunt acuzati, şi te întrebi ce naiba poate avea cineva cu un cadavru ambulant. ţi-am spus-o de atîtea ori încît dacă o s-o repet o sa crezi ca altceva nu stiu sa spun. Dar o voi face… Indiferent ce se întîmpla cu un individ după ce comite o crima, indiferent cît de jos ajunge pe scara de valori a aprecierii noastre umane, asta nu înseamna ca şi-a ispasit pedeapsa. Nu uita ca mortaciunea de care vorbesti, plin de furuncule purulente şi nehranit de saptamîni întregi, a ucis un om. Comporta-te cu orice criminal aşa

cum te-ai comporta imediat după ce a comis faradelegea. Nu trebuie sa ai nici indulgenta, nici mila fata de nimeni. Orice sansa pe care i-o dai unui fugar se poate întoarce împotriva ta, e ca şi cum ai încerca sa te sinucizi cu mîna altuia. Nu uita... Craig este ultimul dintr-un lung sir de vânători de capete care a făcut greseala de a lasa garda jos, fie şi cîteva clipe. Fara mila...

— Ai început să-mi tii o predica despre ceva ce n-am nevoie... Voiam să-ţi spun altceva, dar nu m-ai lasat sa continui...

— aşa e, m-am lasat luat de val... Ai crescut mare, esti cît se poate de destoinic, dar tot cred ca trebuie sa te mai dadacesc. Cum sta, de fapt, treaba?

— Adevarul e ca nefericitul de la groapa de gunoi a dat dovada de o vitalitate extraordinara pentru un individ aflat în situaţia lui. L-am fugarit aproape trei ore prin groapa şi împrejurimi... Poate nu-ţi vine sa crezi...

— Ba te cred. Spaima are darul de a mobiliza resurse nebanuite de energie, aşa ca să nu crezi ca te-ai rablagit total pentru ca n-ai putut tine pasul cu un amarît de cersetor. E un mecanism care depinde de fiecare individ în parte, unii se uzeaza astfel încît nu pot face altceva decît să se bucure că sunt arestati, în timp ce pe altii haituiala îi îndîrjeste într-un asemenea hal încît sunt capabili sa treaca şi prin zid.

— Ei bine, după ce l-am prins şi i-am citit drepturile, individul a început sa urle ca din gura de sarpe şi să se jure că nu a scris nimic pe nici un zid, că nu e decît un cetatean inofensiv.

— Ce spunea?!

Roney tresari, involuntar.

— Spunea că nu el este omul care a scris pe ziduri, că nu are nimic de-a face cu cei care scriu pe ziduri. Pricepi? Un individ care este arestat pentru crima se da de ceasul mortii sa demonstreze că nu a scris pe nici un zid...

— Aaa... ţi-a spus ceva anume? Despre ce ar fi scris pe zidurile respective? ţi-a spus aşa ceva?

— Nu... O tinea una şi buna că nu a scris nimic. N-a scris şi gata!

— Interesant! suspina Roney tragînd din sticla. Era atît de absorbit de ceea ce i se întîmpla, încît nici nu observase ca sticla se golise de ceva vreme. Dar nu inexplicabil...

— Adica?

— Spuneai şi singur ca fugarul era într-o pasa proasta. Fizic arata deplorabil, cu toate ca mai avea ceva vîna, şi cred că nu gresesc cînd spun că nu statea mai bine din punct de vedere mintal. O fi luat-o razna şi a ajuns să se sugestioneze ca este persecutat pe degeaba sau pentru o fapta de nimic, cum ar fi sa scrii obscenitati pe peretii

institutiilor publice. Pricepi? Tipul şi-a băgat în cap ca n-a făcut mare lucru si, în consecinta, ar fi trebuit lasat în pace, să-şi poata duce traiul mizerabil printre gunoaie. Un alt mecanism de autoaparare. Din nefericire acesta nu are nici o eficienta în fata legii. N-ar trebui să-ţi bati capul prea mult din cauza lui…

— S-ar putea sa ai dreptate, accepta Ryan, descumpanit. Exista o sansa în directia asta. Dar un lucru este clar.

— Ce anume?

— sunt vulpe batrîna, Ron… Nu traiesc pe lumea asta doar de trei zile şi stiu ca adesea nu totul este ce pare a fi…

— Acum ce naiba mai vrei sa insinuezi?

Roney încerca să-şi pastreze calmul, desi se vedea de departe ca discutia cu Ryan nu-i producea o placere deosebită. Roney ar fi preferat, poate, sa fie oriunde în alta parte şi într-o alta tovarăşie.

— Se întîmpla ceva ciudat de la o vreme încoace. Am convingerea că nu mai vînam pe cine trebuie. Ca cei pe care-i arestam nu sunt chiar atît de vinovati pe cît ar dori s-o credem cei care ne trimit pe urmele lor. Am dreptate, Ron?

— Băiete, ai cazut în butoiul cu melancolie, iar chestia asta s-ar putea sa te coste mai scump decît îţi poti închipui. Ai început sa gîndesti prea mult şi treaba asta ajunge să-l faca pe un vânător de capete sa ramîna, la modul cel mai propriu, fara capatîna personala. Cu privire la individul de care-mi vorbeai sau despre multi altii… Ce-ţi pasa? Exista un premiu pe capul lui? Exista… L-ai umflat şi cu asta basta! Tu ai bani de pîine şi chiar de o bere rece, iar un criminal a fost dat pe mîna legii. Nu încerca sa descoperi tu dacă sunt într-adevar vinovati sau este vorba despre o greseala. Orice fugar, atunci cînd este prins se va apuca să-ţi puna placa prin care să-şi dovedeasca nevinovatia, dar asta o fac cu totii, nevinovati şi criminali deopotriva. În clipa în care sunt ridicati este unica lor sansa de a scapa. Poate, dacă esti destul de convingator, reuşesti sa convingi pe cineva că nu ai omorît pe nimeni. Să nu-mi spui că nu ti s-a întîmplat niciodată pîna acum.

— Cum să nu mi se întîmple? De la prima arestare pe care am operat-o… Dar tipul cu zidul mîzgalit…

— Să zicem ca este opera unui nebun. Sau a unui geniu… A încercat sa te duca cu alta chestie, o dovada de inventivitate.

— Nu stiu ce sa mai cred… Senzatia ca este ceva putred nu-mi da pace. Simt, mai mult ca oricînd, ca ar trebui să mă dau deoparte…

— Vorbesti proŞtii… În primul rînd nu Ştii sa faci nimic altceva în afara de haituitul oamenilor. Viaţa este a naibii de dura în ziua de azi, şi Ştii asta, cum ţi-ai putea cîstiga bucata de pîine?

— Nu m-am gîndit niciodata... Toata viaţa am fost vânător de capete şi multa vreme am crezut ca nimic nu va schimba asta. Dar am unele îndoieli asupra moralitatii a ceea ce facem.

— Atunci nu încerca sa schimbi ceea ce esti şi nu gîndi mai mult decît e necesar. Treaba ta este să-i prinzi pe fugari, pentru asta esti plătit, şi încă destul de bine, nu să le stabilesti vinovatia.. dacă cei pe care-i aduci în fata şerifului sunt sau nu vinovati de ceva, are cine s-o stabileasca. Exista lege, procurori şi criminalisti.

— Într-o vreme au existat şi avocati..., îi atrase atentia Ryan. Avocati care să le apere drepturile celor acuzati pe nedrept. N-am vazut prea multi avocati în ultima vreme...

— La naiba cu avocatii! De asta nu mai poti tu? Legea este foarte clara şi exista foarte putine sanse ca un individ a carui vinovatie a fost dovedita sa primeasca o pedeapsa mai aspra decît se cuvine.

— Poate ca ai dreptate...

— Vezi bine ca am dreptate. şi dacă vrei un leac minune pentru starea asta de spirit prin care treci, asculta la mine: bea pîna nu te mai poti tine pe picioare, nu-ţi face griji, te duc eu acasa. Mîine dimineata o sa te trezesti cu o durere de cap cumplita. Atît de cumplita, încît n-o sa te mai gîndesti la mîzgalitori de ziduri sau alte tîmpenii destinate sa te distruga. După ce îţi trece durerea de cap considera ca ti s-a dat sansa de a începe o viaţa noua... Lasa totul în urma, mustrari de conŞtiinta, întrebari fara răspuns, dezamagiri sentimentale şi tot ceea ce-ţi poate tulbura sufletul. Considera ca orice dimineata de mahmureala este un nou început, o sansa pe care ti-o acorzi singur. E un tratament foarte eficient, dar să nu abuzezi de el ca s-ar putea sa capeti dependenta. O „cura” pe luna cred ca ajunge.

— Poate c-o sa încerc şi eu... Cîndva... Poate...

— Sfatul meu este sa încerci chiar în seara asta. Tot ai început... O să-ţi stau alături, ca un bun prieten. O sa şi platesc rîndul urmator...

— Multumesc, dar as prefera să mă retrag...

— Nu esti încă suficient de beat, dar se rezolva în curînd. Bea pîna nu-ţi mai simţi capul şi scoate-ţi din minte tot ceea ce te poate împiedica sa mergi mai departe.

— Cum poti fi atît de indiferent, Ron? izbucni Ryan, trîntind cu pumnul în masa. Cum poti fi atît de orb la ceea ce se petrece în jurul tau? Chiar nu-ţi dai seama? sunt sigur ca a trebuit sa arestezi şi tu pe cineva care se simtea vinovat doar de murdaritul peretilor sau pentru ca şi-a permis sa strige lozinci antiguvernamentale. Nu ti s-a întîmplat?

— Ba da… Dar nu ma intereseaza… Pur şi simplu am ajuns sa nu-mi pese. şi aşa ar trebui sa faci şi tu… De fapt, chiar ai făcut-o. Din cîte mi-ai spus am dedus ca, în ciuda poveŞtii înduiosatoare despre peretii pictati, totusi l-ai predat pe amarît. Corect?…

— Mă simt ca naiba… Abia mai tîrziu am înţeles cam cum stau treburile. şi aveam nevoie de bani.

— Ei, vezi ca ai început sa pricepi ce e cu viaţa reala? şi eu şi tu sîntem prea mici pentru a schimba lumea sau a ne opune, în vreun fel, schimbarii. Nu putem face nimic, sîntem niste rotite neînsemnate într-un angrenaj în care doar putine piese sunt cu adevarat imposibil de înlocuit. Si, cît timp nu esti de neînlocuit, cel mai întelept este sa te lasi purtat de valul mare şi sa te straduiesti sa eviti vîltorile care te pot trage la fund. şi eu am arestat oameni despre care as fi putut jura că nu au nimic de criminal în ei, singura lor vina fiind aceea ca au vorbit sau au făcut mai mult decît era cazul. Mi-am pus şi eu întrebarea dacă este bine ceea ce fac dar m-am oprit la timp, înainte de a obtine un răspuns. Eu îmi fac meseria. Nu eu stabilesc cine trebuie prins şi de ce, eu sunt doar vânătorul de capete. Nimic mai mult…

— Roney, mereu am putut conta pe sfatul tau…

— Stiu asta, şi sper să nu te fi dezamagit vreodata. Lasa toate deoparte şi îmbata-te.

Oftînd descumpanit, Ryan ciocni totusi sticla de bere cu mentorul sau. Roney ştia ce spune, era o legenda vie în bransa dar, pentru prima data după ani de zile, Ryan simţi ca Sandoval are ceva de ascuns. şi chestia asta nu era în masura să-l linisteasca.

— Bea pîna la fund, pustiule!… Mîine o sa vezi lumea cu alti ochi…

*

* *

Nu se putea socoti prietenul lui Tim, relatiile dintre ei erau doar amabile, dar preferase să se tina departe de aceasta gura bogata care nu pierdea nici o clipa fara să-i înjure pe politicieni şi vedea conspiratii guvernamentale împotriva cetateanului şi în cele mai nevinovate lucruri. Guvernul, mereu nenorocitul de Guvern… Era o adevarata piaza rea, capabil sa contamineze întreaga lume cu pesimismul sau. În ciuda faptului ca munca de pe santier era criminal de epuizanta, Tim gasea mereu resurse pentru a-şi alimenta fenomenala logoree. Mai toata lumea îi prognoza un viitor nu prea stralucit, probabil îl aştepta temnita pe viaţa, dar Tim revenea în fiecare zi la munca, vesel şi surîzator, înjurînd Guvernul şi pe reprezentantii lui cu aceeaşi placere cu care golea sticlele de bere.

Tim ştia în mod sigur lucruri pe care nu le ştia orice muritor şi era la curent cu abuzurile pe care guvernul le practica asupra

cetatenilor de rînd, pe care cica ar fi trebuit să-i protejeze. Tim era un revoltat, unul dintre cei pe care guvernul îi detesta şi care nu s-ar fi dat înapoi să-i faca o figura urîta ipocritului Guvern.

Se ridica, scrutînd zona. Nimic suspect. Probabil nu credeau ca reuşise sa ajunga atît de departe, îl cautau în jurul spitalului, scotocind fiecare gang, fiecare firida. Vor trimite o echipa de agenti să-l caute şi acasa sau la serviciu. Nu era atît de tîmpit încît să se duca acasa desi, dacă avea de gînd sa devina un fugar, ar fi avut nevoie de cîteva lucruri. Macar cîteva haine şi putinul maruntis pe care-l economisise pe fundul unui sertar. Stomacul începu să-i atraga atentia că nu mîncase de mai bine de jumatate de zi.

Din fericire Tim locuia destul de departe fata de locuinta lui, iar legaturile pe care le avea cu acesta nu erau atît de strînse încît sa fi putut trece drept prieteni si, în consecinta, sa trezeasca interesul anchetatorilor. Preferase să se tina departe de Tim şi acum nadajduia ca Tim avea să-i ierte reticenta şi să-şi dea silinta să-l ajute.

*

* *

Nu-l vizitase niciodată pe Tim, ideile pe care le împrastia individul cu nonsalanta unui nabab nefiind de natura să-i aduca prea multi prieteni, însă aflase unde locuieste din pura întîmplare. Într-o zi se întorcea de la lucru, ostenit după o zi apriga de munca, înghesuit în bena unui camion mizerabil. Unul dintre tovarăşii de suferinta, un buldozerist urias, cu cocarda C+ îi aratase o vila cocheta.

— Vezi casoiul asta? îl întrebase uriasul cu ochii stralucind de invidie.

— Ce-i cu el? ridicase impasibil din umeri.

Pentru el „casoiul” era o vila ca oricare alta, proprietatea vreunuia din clasa A care avea unul sau doua „plusuri” (Tim gasea al naibii de distractiv să le numeasca cruci, cica denumirea era mai potrivita, şi adauga ca naziŞtii ar fi mîndri de inventivitatea Guvernului american).

Cei din categoria lui trebuiau să se multumeasca cu apartamentele gen „cutie de chibrituri” din care confortul lipsea cu desavîrsire, iar numarul locatarilor era determinat de importanta insignei de pe piept.

— Să nu-ţi vina sa crezi, sughitase individul, mîngîindu-şi burdihanul. Unul dintre apartamentele de aici este ocupat de nimeni altul decît amicul nostru Tim Parker, asta în conditiile în care cocarda pe care o poarta la gît nu-i da dreptul decît la cazarea într-un apartament pentru trei persoane.

— Parker locuieste în vila asta? devenise John interesat de subiect. Ca orice individ, tînjea după un trai mai bun, cine nu şi-ar dori sa aiba o casa numai a lui cînd tot ce i se ofera este un apartament

înghesuit pe care trebuie să-l împarta cu alti trei indivizi de categoria lui? Auzise ca se putea mai rau, cei din D împarteau cîte opt un apartament cu aceeaşi suprafata ca a celui în care locuia el. Cît despre cei din E sau F auzise ca erau înghesuiti ca sardelele în niste imobile în care nici un om cu mintea întreaga nu ar fi acceptat macar sa intre pret de un minut. Nu-l interesase niciodată sa verifice dacă zvonul era adevarat, dar nu avea nici un motiv sa nu-l creada. La urma-urmei nu erau decît indivizi inferiori, care nu aduceau nici un fel de servicii societatii.

— Daca-ţi spun... Uite, vezi fereastra aceea cu multe flori? Ei bine, e fereastra de la livingul lui Parker...

Buldozeristul parea foarte sincer şi oarecum resemnat. Nu mai avea nici macar puterea de a-l invidia pe Tim pentru presupusul lux în care se lafaia.

— Dar nu e cu putinta aşa ceva... Tim are categoria C, o stim cu totii, C simplu, fara nici un fel de plus... Conform legii...

— Mda, legea e lege, draga, suna al naibii de bine cînd e citita, dar în realitate, atunci cînd este aplicata, mai exista şi unele scapari. Ce sa spun... Oamenii fac legile şi tot ei le aplica. Cei din C simplu au dreptul la un apartament de suprafata minimala pentru cinci persoane. Stiu, de asemenea, ca într-o asemenea vila nu poti sta dacă nu ai macar B+, dar ceea ce ţi-am spus e adevarul adevarat. sunt în stare să-mi pun viaţa pariu.

Vocea buldozeristului scazuse simţitor în intensitate, fiind aproape acoperita de duduitul motorului, semn ca ceea ce spunea el acum nu trebuia auzit de multa lume. Trebuia sa depuna eforturi considerabile pentru a înţelege ce spune.

— Acum ceva timp dragul nostru camarad Tim m-a rugat să-i fac o „livrare speciala” şi astfel am intrat în casa lui. Beton, ce sa spun!

— Livrare speciala?! Ce fel de livrare?

Namila se schimbase brusc la fata. Înţelesese ca vorbise prea mult şi mormai o scuza, amintindu-şi subit ca are ceva foarte important de facut, ceva urgent, încît nu-şi mai permite sa stea cu el nici macar o clipa. Lovi cu pumnul în soneria care-l atentiona pe sofer ca trebuie sa opreasca şi sari din camion încă înainte ca acesta sa frîneze complet. Din trei pasi se şi pierdu în multimea de trecatori, o masa pestrita purtînd insigne cenusii.

În urma lui, John ramasese cu cîteva semne de întrebare. Putea un individ catalogat ca inferior să se bucure de aceleasi privilegii cu crema societatii desi legea i-o interzicea cu desavîrsire? Teoretic aşa ceva era imposibil, legea era cît se poate de clara în privinta asta, dar ce anume se ascundea în spatele expresiei „mai exista şi unele scapari”? şi ce era enigmatica „livrare speciala”? Vreme de cîteva

saptamîni se chinuise sa gaseasca cîteva răspunsuri logice la întrebarile ce-l chinuiau, dar descoperise ca, în conditiile date, nu exista nici un fel de răspuns logic. Fiecare individ avea dreptul doar la ceea ce-i permitea legea, nici un dram în plus. Toate drepturile pe care le avea cetateanul, indiferent de categoria din care facea parte, izvorau din lege. Si, după cîte ştia el, nu existau erori. Presupunînd, prin absurd, ca lui Tim i-ar fi fost repartizate printr-o eroare inexplicabila drepturi mult mai consistente decît i s-ar fi cuvenit conform categoriei din care facea parte. Ar fi trecut aceasta eroare neobservata? Bineînţeles ca nu. Orice cetatean, indiferent de categorie, s-ar fi grabit sa atraga atentia autoritatilor asupra greselii comise iar acestea s-ar fi grabit, la rîndul lor, sa repare gafa şi să-l „repuna” pe Tim în drepturile sale, penalizîndu-l corespunzator pentru că nu sesizase el însusi eroarea. Ori poate buldozeristul era putin sonat şi se apucase sa debiteze cheŞtii pe care nici el singur nu avea curajul să le creada? Pîna la urma renuntase să se mai chinuiasca dezlegînd enigma, dar hotarîse să se tina cît mai departe de Parker. Indiferent cum stateau lucrurile, cu Tim era ceva necurat, dar nu simtea neaparat nevoia sa afle. Instinctul de supravietuire îi indica să se tina cît mai departe de treaba asta.

Acum însa, în opinia lui, Tim era unica persoana care putea să-l ajute. Trebuia să-l gaseasca neaparat. Avea peste opt kilometri pîna la vila în care presupunea ca locuieste acesta, o distanta enorma, tinînd cont de situaţia în care se afla. Dar trebuia sa încerce sa ajunga acolo, era, deocamdata, singura sansa pe care o întrevedea.

Reuşi sa ajunga cu bine pîna la vila cocheta, desi de cîteva ori crezuse ca totul s-a terminat. Patrule mixte, formate din roboti şi politisti scotoceau fara încetare strazile orasului. Trebuia sa fii de-a dreptul ignorant să nu sesizezi ca numarul patrulelor era mult mai mare decît într-o zi obisnuita, cel putin dublu. Din fericire oamenii şi masinariile legii nu faceau nici un efort pentru a trece neobservati, robotii goneau scotînd sunete stridente, asemanatoare unei sirene cu aburi, în timp ce politiŞtii „clasici”, alesi din categoria B, nu faceau decît discute prin statiile de emisie-receptie.

Vila parea cufundata în liniste, în jur nu se vedea nici un fel de miscare. Studie cîteva minute constructia impresionanta, cu ferestre înguste şi înalte cît apartamentul lui, cu acoperisul de olane rosii şi tencuiala rozalie. Într-un asemenea casoi şi-ar fi gasit adapostul, în conditiile legii, aproape o suta de indivizi de categoria C.

„Numai de-o fi ajuns Tim acasa...“ îşi spuse, îngrozit de perspectiva sumbra de a nu-l gasi pe Parker. Tim era la lucru cînd îl ridicasera agentii.

Dar, oare chiar locuia Tim aici? Era putin probabil, buldozeristul era pus pe bîrfa sau macinat de ura împotriva lui Tim, Parker ştia de

minune să se faca urît de toata lumea. Începu să se întrebe ce naiba cauta aici, aşteptîndu-se sa gaseasca oplosit într-o vila enorma un amarît care nu putea spera decît la traiul comun în apartamentele mizere, dar legale. Nu vedea însă o alta mîna de ajutor în afara de cea pe care i-ar fi putut-o întinde Tim.

„Imposibilul e, oare, posibil?“ îşi spuse. „Putea să-şi permita Tim un trai asemanator privilegiatilor sortii?“

Traversa strada, fortîndu-se să nu alerge. Grabindu-se, ar fi putut sa atraga atentia.

Reuşi sa descopere repede apartamentul lui Tim, numele proprietarilor erau scrise pe o placuta aurie chiar pe poarta. Tim Parker figura alături de un oarecare Jason Collins, expert IT şi de Martin Lowry, consultant în domeniul afacerilor imobiliare. În dreptul numelui lui Tim nu figura nici o functie, ceea ce era de aşteptat.

Conform placutei, vila nu avea decît trei apartamente, ceea ce-i prilejui o şi mai mare nedumerire. Ce naiba era de capul lui Tim daca-şi putea permite asemenea extravagante, care pentru egalii lui, cetatenii C, erau nu inaccesibile, ci cu desavîrsire interzise? Cum de acceptau vecinii lui, expertul IT şi cel în afaceri imobiliare, prezenta unui individ inferior sub acelasi acoperis cu ei?

Intrarea în apartamentul lui Tim era prin spatele cladirii, ferita de ochii celor care ar fi trecut pe strada.

Ciocani încet în usa masiva, avînd impresia ca provoaca un taraboi grozav şi reuşi cu greu să-şi retina un tipat de uimire cînd Tim deschise aproape imediat. Deci buldozeristul nu mîncase rahat.

— Buna, Parker..., reuşi sa articuleze după cîteva secunde de fîstîceala.

— Barton..., tipa uluit, la rîndul lui, Tim.

În mod sigur nu se aştepta la o asemenea vizita. Era îmbracat într-un halat lejer, de culoarea visinei putred,e şi tinea în mîna o sonda goala. După fata pe care o avea tocmai bause ceva alcool.

— Am nevoie de ajutorul tau, trecu direct la subiect John, gata să-l îmbrînceasca pe Tim înapoi în apartament.

— Intra, îl invita Tim, desi invitatia era de prisos.

John deja se afla în mijlocul holului, un hol imens în care ar încaput fara nici un fel de probleme întregul apartament în care traia el.

— Mama...

— Intra... şi arunca şi tu o privire, îl invita Tim, umflîndu-se în pene. Bine ai venit în umila mea casuta, adauga, cu un aer supus.

Pentru cîteva clipe, John uita de propriile-i necazuri. Nu-şi imaginase niciodată ca cineva poate detine doar pentru sine o asemenea locuinta de vis, cel putin nu un individ din C. Mahon lustruit, marmura veritabila şi tapet de matase. Mobila din cataloagele

de lux şi tot ce era mai nou în materie de aparatura electrocasnica. Si, pe lînga toate astea, expuse mai peste tot, o sumedenie de tablouri şi statui. Veritabile, nu poze decolorate. Nu ştia ca genul acesta de obiecte pot fi detinute în proprietate particulara. Visa sau o luase razna?

— Aici e raiul pe pământ, concluziona, după ce reveni în hol unde Tim îl aştepta, prefacîndu-se indiferent.

— Am încercat şi eu sa fac maghernita asta mai confortabila, surîse complice Tim, conducîndu-l spre un gigantic fotoliu de piele. Ce vînt te aduce pe la mine? Am vazut ca te-au dat şi la televizor…

— sunt urmarit?! gemu John de parca nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva.

— Putin spus, îl asigura Tim, turnînd dintr-o sticla cu forma ciudata un lichid verde în doua pahare cu picior înalt. Serveste-te! N-am mai pomenit o asemenea agitatie pe canalele de stiri din ziua în care ticnitul ala de categoria E, Michael Bruner, i-a taiat glanda guvernatorului. Ca tot veni vorba de asta, ce ai facut?

— Mă poti ajuta? îi ignora John întrebarea. Să nu spui că nu poti, ştiam eu! Stiu ca ai legaturi cu cei care nu sunt de acord cu politica guvernului şi cu legea care ne obliga sa purtam tîmpitele astea de insigne. Stiu!

— şi ce-i cu asta? pufni Tim nepasator, dînd peste cap jumatate din continutul paharului. E drept, cunosc mai multe persoane care nu se sfiesc sa faca ceva pe blestematele astea de cocarde, dar să ştii ca asta nu ma obliga la prea multe fata de tine…

Tim parea obosit. Privi meditativ lichidul din pahar apoi, cu o miscare brusca, dadu paharul pe gît dintr-o înghititura. John încerca să-l imite, dar nu reuşi şi se îneca. Alcoolul era prea tare pentru gusturile lui.

— Din cîte-mi aduc bine aminte, continua Tim, înviorat, mai tot timpul ai preferat sa te tii departe de chestiunile politice şi sa te faci că nu vezi cum oameni pasnici sunt abuzati de guvern în numele unei legi pe care nu ei au cerut-o. Ai preferat să-ţi bagi capul în nisip, considerînd ca ceea ce nu te afecteaza direct nu este destul de interesant pentru a-ţi stîrni reactia. Nu tin minte sa te fi vazut vreodată la miscarile de protest împotriva guvernului şi politicii sale oprimante…

— Este foarte adevarat, recunoscu John repede. (Cum ar fi putut sa nege aşa ceva? De manifestarile contra Guvernului ştia numai din auzite.) Acum însă am nevoie de tine…

— Înduiosator… Dintr-o dată îţi dai seama ca şi tie ti se poate întîmpla ceva la fel de rău cum li s-a întîmplat şi altora. Lasa-ma sa ghicesc… Nu erai individul care să se bage în nici un fel de necazuri, preferai să-ţi vinzi forta de munca pe exact pretul care ti-l oferea

guvernul, fara sa încerci macar sa comentezi. Un dobitoc supus, usor de controlat şi de multumit, adica exact genul de om pe care şi-l doresc toti politicienii care ne conduc. ConŞtiincios şi cinstit pîna la capat, care mai degraba şi-ar taia mîna decît sa ia ceva ce nu-i apartine. Am uitat ceva?! Nu cred... Deci nu ai comis nici un fel de delict, cel putin nu ceva cu buna Ştiinta. În consecinta, cred ca guvernul a cerut de la tine mai mult decît esti tu dispus sa oferi, nu? E vorba cumva de Amendamentul Dawson?

— De unde Ştii?

Aproape ca strigase. Tim era cu mult mai inteligent decît şi-ar fi imaginat vreodată iar asta nu era de natura să-l linisteasca. Era, oare, Tim ceva mai mult decît smecherul care reuşea sa fenteze legea bucurîndu-se de ceea ce-i era interzis?

— Deductia, draga prietene, deductia este flerul pe care îmi bazez supravietuirea proprie, hohoti Tim, gata sa umple din nou paharele. Tu esti genul care nu ar culege de pe jos nici macar o bancnota de un dolar dacă asta ar fi interzis prin lege. Esti dispus sa te supui, sa te supui total şi neconditionat atîta vreme cît asta îţi va aduce blidul de linte zilnic, o palida compensatie pentru mentalitatea ta de vita de povara, dar dacă aşa consideri ca este normal sa procedezi, ce treaba am eu? Ce ti s-a cerut, „pentru binele întregii natiuni" dacă nu sunt prea indiscret? Deduc ca ti s-a cerut ceva suficient de important dacă pîna şi un dobitoc ca tine, scuza-mi exprimarea, dar nu vad în momentul de fata alta mai potrivita, a gasit ca este momentul sa spuna „Nu" guvernului? Nu mi-o lua în nume de rau, dar dacă toti americanii ar fi la fel de docili şi lipsiti de coloana vertebrala ca tine, politicienii ar duce-o împarateste. Din fericire mai exista cîte unul ca Michael Bruner...

— Asculta, decise John să-l înfrunte, tonul lui Tim nu i se parea prea prietenos. dacă ma poti ajuta cu ceva, ar fi bine s-o faci mai repede. Nu am timp de pierdut, guvernul îmi vrea pielea şi dacă nu ma ajuti mi-o vor lua. Te implor să mă ajuti dar, dacă nu poti s-o faci, mai bine spune-mi, sa pot pleca.

— Ia te uita la el..., rîse Tim, îndemnîndu-l sa ciocneasca, ceea ce John şi facu după cîteva clipe de ezitare. Te-ai şi suparat. Cum naiba vrei sa te ajut dacă nici nu stiu de ce esti cautat? Vii pe capul meu, asa, pur şi simplu, după ce ani de zile ai preferat să mă ocolesti, şi-mi ceri sa te ajut. Nu ti se pare ca-mi ceri prea mult, domnule Barton? De ce as face-o? Am încercat de mii de ori să-ţi deschid mintea, şi tie şi altor vite de povara care s-au lasat înhamate doar pentru ca aşa le-au spus niste idioti de politicieni a caror singura realizare este faptul ca au inventat o lege menita să-i favorizeze doar pe ei. M-ai alungat, şi nu ai fost singurul... Atunci am încercat sa te ajut, dar ai preferat să nu ma vezi...

— Te implor, Tim…

John îşi simţi ochii umezi. Nu mai plînsese de multa vreme, nici nu-şi mai aducea aminte de cînd nu mai varsase lacrimi, probabil din copilarie. Dar nici nu-şi amintea să se fi simţit vreodată atît de înspaimîntat. Afurisitul de Dawson reuşise sa bage spaima în el.

— Pai… Spune-mi cum sta treaba, ce au cerut de la tine? ţi-au cerut, pentru binele natiunii, desigur, sa cobori în miezul unui reactor nuclear dezafectat costumat numai cu niste chilotei de plumb care nu te protejeaza deloc şi asta pentru ca geniile care ne conduc considera că nu e cazul sa prapadeasca un robotel în valoare de cîteva zeci de mii amarîte? Sau sa manevrezi deseuri toxice pe care nici macar un individ bun de dus la balamuc nu are curajul să le priveasca macar? Mă îndoiesc… dacă ar fost aşa n-ar mai fi pus în miscare asemenea forte pentru a te captura. Ar fi fost mult mai ieftin sa te înlocuiasca cu alt tîmpit. Nu, le esti cu mult mai necesar. De ce?

— Pai…

Trase aer în piept, nu era usor sa vorbeasca despre ceea ce i se întîmplase. Nutrea încă speranta naiva ca dacă nu vorbesti despre o problema aceasta poate disparea de la sine. Dar Tim avea dreptate, ignorînd o problema nu înseamna s-o rezolvi.

— Spune!

— Ai vazut ca m-au ridicat azi dimineata agentii…

— Mai întrebi? M-am speriat al naibii de tare, credeam ca au venit să mă ridice pe mine, cred ca Ştii de ce, ma gîndeam ca vreun „binevoitor” a considerat necesar sa dea cu papagalul la politie sau alta agentie.

John privi cu mirare fata rumena a colegului sau de serviciu. Lui Tim să-i fie frica? aşa ceva nu ar fi crezut niciodata.

— Da, mi-a fost al naibii de frica, mi s-a făcut rău de spaima, credeam ca este ceva legat de mine, de aceea nici nu am mai întîrziat mult pe la lucru. M-am prefacut bolnav şi am sters-o. Tocmai îmi faceam bagajele s-o tai şi de-aici cînd s-a deschis televizorul şi am aflat ca esti urmarit. Ce usurare!… Mi-am dat seama că nu era nimic legat de mine, dar nici macar o clipa nu m-am aşteptat să-mi faci o vizita. Acum, ca tot ai venit, sa vad dacă te pot ajuta cu ceva. De ce te cauta?

— Tocmai încercam să-ţi spun…

— Scuza-ma…

— Agentii m-au dus la un spital unde a venit Dawson…

— Dawson?! Dawson în persoana?! tipa uluit Tim, sarind în picioare. Scuza-ma. Am promis că nu te mai întrerup… Chiar era Dawson?

— Da, aşa s-a recomandat, şi toata lumea se purta de parca ar fi fost stapînul lumii…

— Ce Ştii tu? ofta Tim. Dawson este chiar stapînul lumii, ar fi timpul sa afli şi tu asta… Povesteste-mi mai departe…

Cu poticneli, întrerupt mereu de exclamatiile şi hohotele lui Tim (individul gasea anumite cheŞtii ca fiind foarte hazlii, şi John le-ar fi gasit, poate, dacă nu l-ar fi privit personal), reuşi să-i povesteasca ce se petrecuse la spital şi cum reuşise sa evadeze.

— Bai frate, să ştii ca se poate spune ca ai avut o zi plina, nu-i asa? surîse Tim la final. Mai ia un pahar, o meriti…

— M-as lipsi bucuros de o asemenea zi plina, scînci John. Nu vreau decît să mă întorc la munca mea şi la traiul meu nenorocit. Putin îmi pasa de Amendamentul Dawson şi de inima lui Malcom…

— Chiar l-ai îmbrîncit pe Dawson? rînji Tim, satisfacut de parca ar făcut-o el însusi.

— Altfel crezi ca mai eram pe aici?

— Mda, ai dreptate…

— Acum, ca Ştii cum sta treaba, ma vei ajuta?

— Draga John, să ştii că nu e chiar aşa simplu pe cît ai dori tu… Nu cunosc mare lucru despre Malcom, dar dacă se interesa Dawson personal de sanatatea lui atunci situaţia nu este prea roza pentru tine.

— Ce vrei sa spui?

— Dawson este mai tare decît presedintele, naiba să-l ia, individul asta are drept de viaţa şi de moarte asupra a tot ceea ce misca în tara asta. E al naibii de discret în ceea ce priveste aparitiile publice, dar nu exista nimic pe care sa nu-şi fi pus amprenta. El e geniul care a pus la punct sistemul de evaluare al indivizilor, precum şi drepturile care revin fiecarei categorii în parte; cu alte cuvinte Dawson e individul care-ţi controleaza viaţa în cele mai mici amanunte. La un moment dat umbla vorba ca, de fapt, n-ar exista nici un Dawson, ci ca ar fi vorba despre o institutie secreta, un grup de masoni sau ceva de genul acesta, dar dacă tu spui ca l-ai vazut cu ochii tai, ba chiar i-ai dat una în mutra, înseamna ca individul exista.

— E de rău ca l-am îmbrîncit, aşa e?

— N-as zice ca din cauza asta ai tu acum necazuri. dacă Dawson îţi purta pica şi ar fi vrut să se razbune pe tine ar fi fost de ajuns să-i ordone unui robot sa te plumbuiasca şi acum ai fi scapat de toate belelele. Mai degraba ai probleme din cauza ca le esti absolut necesar, înţelegi? dacă Dawson s-a implicat personal, să ştii că nu se vor lasa pîna nu vor pune mîna pe tine. Cînd am spus ca de la asasinarea guvernatorului nu am mai vazut o asemenea desfasurare de forte nu am exagerat cu nimic. Habar nu am de ce este aşa de important Malcom, fac eu ceva pe cocarda lui de diamant, dar dacă pentru Dawson este important, să ştii ca ar fi în stare sa sacrifice jumatate din populatia unei categorii inferioare numai pentru a-l salva pe individ. Cu alte cuvinte, zilele tale sunt numarate. Dawson nu te va

slabi pîna cînd inima ta nu va ajunge în pieptul cui vrea el. dacă exista cineva pe lumea asta care obtine exact ceea ce vrea, acesta nu e nimeni altul decît amicul pe care ai avut curajul să-l pocnesti…

— Nu l-am pocnit, l-am împins doar, nu am crezut ca va ajunge peste masa.

— ţi-am spus că nu conteaza, puteai să-i saruti şi talpile, tot cu asta te-ai fi ales…

— O să mă ajuti, nu-i asa?

Spaima începu din nou să-l strînga în ghearele ei nemiloase. Era mai puternica chiar decît atunci cînd îl încoltise în spital. Tim era, deocamdata, unica lui speranta. Ce va face daca-l va refuza? dacă nu-i va oferi nimic în plus fata de paharul de lichid verzui? Dar Tim parea şi el foarte speriat. dacă cineva avea curajul să-l pocneasca pe Dawson era de aşteptat ca şi prietenii lui sa plateasca pentru asemenea actiune necugetata.

— Încerci macar să mă ajuti? Sau spune-mi ce as putea sa fac…

— Tu nu esti în toate mintile, rîse Tim, bine dispus; masca spaimei care-i schimonosise chipul ceva mai înainte disparuse fara urma. Drept cine ma iei de-mi ceri sa te ajut împotriva lui Dawson? Eu nu sunt decît un amarît de cetatean care de-abia şi-a capatat dreptul de a purta o scîrboasa de insigna C şi tu-mi cer sa te apar împotriva celui mai puternic om din lume? îţi dai seama ce-mi ceri? dacă ceea ce mi-ai spus este adevarat, şi deocamdata nu am nici un motiv să nu te cred, atunci gealatii lui Dawson sunt în stare sa marsaluiasca pîna în pînzele albe numai sa puna mîna pe tine. Singura ta sansa este sa crape ori Dawson, ori tipul… cum îi spune?… Malcom. În rest… Nu e cazul să-ţi faci iluzii, o sa fii vînat peste tot.

— Nu se poate aşa ceva…

— O sa descoperi foarte curînd ca se poate… Îmi pare rau, John, dar nu te pot ajuta cu absolut nimic, chiar dacă as vrea…

— Chiar dacă ai vrea?!

— Mda… Chiar dacă as vrea. Desi, marturisesc ca, cel putin în momentul de fata, nu prea vreau. Nu vreau chiar deloc sa te ajut…

— De ce?…

— John, băiete, nu mi-o lua în lume de rau… dacă ar fi fost vorba despre altceva, bunaoara ceva substante interzise, o femeie sau un harem cum nici macar în vis n-ai vazut, chiar o arma, te-as fi servit cît se poate de repede, fiindca îmi esti simpatic şi m-ai prins într-o pasa buna. ţi-as fi dat o femeie şi pe gratis, restul ţi-as fi oferit la pretul producatorului; înţelegi, John, as fi renuntat la comisionul meu doar de dragul tau, chiar dacă ai preferat să-mi ignori avertismentele şi să mă consideri un idealist ticnit, as fi dorit să-ţi arat ca am, totusi, suflet. Dar ceea ce-mi ceri tu este de-a dreptul imposibil. sunt prea mic să mă pun cu Dawson şi sistemul pe care l-a

inventat şi-l patroneaza. Individul este teribil şi nu stie ce este aceea iertare, stiu asta, toata lumea o stie, şi din pacate o s-o afli şi tu. E de ajuns sa faca un semn şi dispar de pe fata pământului. dacă te ajut fii sigur că nu se va lipsi de placerea de a ma desfiinta.

— Tim, esti ultima mea speranta…

— John… te înţeleg, dar nu pot face nimic pentru tine. Absolut nimic!

— Nu înţeleg! Mereu am crezut ca esti unul care lupta împotriva guvernului…

— Stiu asta, de aceea m-ai ocolit cu atîta sîrguinta. Da, sunt împotriva guvernului şi a legii care ne împarte pe categorii, ca portocalele din super-market, sunt împotriva multor lucruri, aşa de multe încît tu nici macar nu le banuiesti, dar nu sunt împotriva mea. Nu sunt un fanatic, John, nu sunt genul care sa moara pentru o idee. sunt o multime de lucruri pentru care merita sa mori, dar nu o idee, cel putin nu în conditiile în care peste 95% din populatie prefera sa ignore realitatea şi sa accepte doar picaturile care i se dau. De ce sa mori pentru cei care nu s-ar deranja să-ţi dea nici macar un pahar cu apa dacă genul acesta de marinimie ar fi interzis prin lege?

— Nu-ţi cer sa mori pentru mine, Tim… îţi cer doar să mă ajuti sa scap de cei care ma urmaresc.

— Mă rog, nu ma rogi direct, dar dacă te ajut cam tot aia este în ceea ce ma priveste. dacă te prind, or să-ţi smulga inima din piept, dar pe mine ma asteapta scaunul electric.

— N-o sa spun ca m-ai ajutat… O să le spun ca nici macar nu te-am cunoscut vreodata.

— Nu tine, John… Cu mijloacele pe care le au acum la dispozitie sunt în stare sa scoata de la tine tot ceea ce-i intereseaza fara nici un fel de efort. O injectie în antebrat şi le spui şi ce gust avea laptele pe care l-ai supt în primele zile de viaţa. Ce te face sa crezi că nu o să le spui şi despre mine?

— Nu stiu… Pur şi simplu, nu o să le spun nimic…

— Asta nici tu nu o crezi. Termina-ţi paharul şi pleaca, voi uita ca ai trecut pe la mine, mai mult nu pot face pentru tine…

— Tim…

— John, te rog să mă înţelegi, nu pot face chiar nimic pentru tine.

— Tim, asculta-ma macar cîteva secunde… Bine, înţeleg că nu ma poti ajuta tu personal, înţeleg… Dar trebuie să ştii cîte ceva despre rebelii care lupta împotriva guvernului. Nu-mi spune că nu Ştii…

— Stiu destule, răspunse Tim, zîmbind smechereste; îşi revenise total. Chiar mai multe decît şi-ar putea imagina şi cel mai istet copoi, cu conditia să nu apeleze la fiola adevarului, bineînţeles.

Mă surprinde ca Ştii şi tu ei. însă nu cred ca ei te-ar ajuta prea mult, sincer. şi pe ei îi vîneaza guvernul…

— De ce nu m-ar ajuta? Nu sîntem în aceeaşi tabara? sunt şi ei fugari, nu?

— Mda… Cred ca este posibil sa te ajute, surîse Tim, cu o sclipire ciudata în ochi. De ce nu te-ar ajuta, vorba ta…

— Unde-i pot gasi? Spune-mi!

— Unde?! Cum unde? În canalizarea orasului, ca niste adevarati sobolani. Un trai mizerabil, mai mizerabil chiar decît cel la care au dreptul cetatenii E şi F, dar cel putin au scapat de împutitele de insigne primite de la guvern. S-ar putea sa te surprinda, dar pentru unii dintre cei care traiesc în canalizare lipsa afurisitelor de cocarde reprezinta adevarata libertate.

— Poti să mă duci la ei?

— Pot, de ce sa spun că nu pot? răspunse Tim după cîteva clipe de tacere, afisînd o mina generoasa. Asta o pot face şi nu te costa nimic, dar să nu îndraznesti să mă mai deranjezi vreodata, sub nici un motiv. şi aşa mi-ai pus existenta în primejdie.

— Promit că nu te voi mai deranja niciodata, se grabi să-l asigure John.

Deja începea să se simta mai confortabil.

— Probabil că sunt nebun ca fac una ca asta, hohoti Tim, sugînd direct din sticla, dar Ştii ceva? Îmi place s-o fac pe nebunul…

— Pornim chiar acum? se interesa John, nerabdator.

Daca lui Tim îi trecea prin cap să se razgîndeasca?

— Nu, nu acum… Tu nu vezi ce e pe strada? De fapt, nici nu voi merge personal cu tine în subteran…

— De ce?

— De ce as face-o? Pentru micul meu grup de prieteni razvratiti sunt mai de folos afara decît în maruntaiele canalizarii. ţi-am spus c-o duc al naibii de greu acolo. dacă nu ar fi cineva să-i ajute de la suprafata le-ar fi imposibil sa supravietuiasca. Au nevoie şi ei de hrana, medicamente, informatii, chiar şi arme. De unde crezi ca le iau? Ultima data cînd am coborît sub pământ nu tin minte sa fi vazut nici un magazin… Bine, dacă se va întîmpla sa fiu descoperit atunci nu voi avea încotro, va trebui sa devin şi eu „omul-sobolan”, dar sper sa mai treaca ceva vreme pîna atunci.

— Deci ai şi tu legatura cu grupurile subversive?! Banuiam eu…

— şi ce daca? Îl voi suna pe seful retelei de oameni-sobolan, s-ar putea sa dureze ceva timp pentru ca trebuie sa folosesc cîteva artificii tehnice pentru a nu fi detectat de agenti. Din cauza evadarii tale au devenit probabil mult mai vigilenti. Tu fa-te comod şi termina-ţi băutura.

4

Tim disparu în spatele unei usi metalice, lasîndu-l pe John prada unor gînduri contradictorii. În ce dandana intrase... Dimineata era doar un amarît de muncitor de categoria C, unul care avea dreptul sa execute munci care necesitau o anumita dexteritate, dar în nici un caz nu i se puteau încredinta posturi de raspundere - aşa scria în lege -, şi înainte ca înserarea să-şi arunce umbrele întunecate peste oras devenise cel mai cautat infractor, dacă era sa ia de bune spusele lui Tim. Ce rasturnare de situaţie... Bine macar ca Tim acceptase să-l ajute. Niciodată nu se considerase prea grozav, probabil şi din cauza ca insigna blestemata actiona ca un inhibitor asupra lui s,i fara un ajutor „calificat”, zilele lui erau numarate.

„Cu chestia asta la piept trebuie sa muncesti, nu sa gîndesti” îl atentionase într-o zi seful de santier, un individ cu insigna A+, cînd îl avertizase că sunt necesare consolidari în sectorul nordic. Aia era! Nici cînd versantul se prabusise, îngropînd sub zeci de tone de argila utilaje şi oameni nu i se daduse prea mult credit. Cine era el să-şi dea cu parerea? Privilegiul acesta apartinea categoriilor superioare.

Prin usa masiva razbatura cîteva zgomote. Tim urla la cineva. Se certa de-a binelea. Ce se întîmpla? îşi încorda auzul dar nu reuşi sa prinda nimic din discutie. Îl vor accepta rebelii în mijlocul lor? dacă Tim va insista nu aveau de ce sa nu-l accepte. Tim reprezenta o veriga foarte importanta în lantul care le asigura supravietuirea (daca ceea ce-i spusese Tim era adevarat) şi recomandarea lui avea sa cîntareasca destul de greu în luarea unei decizii.

În spatele usii zgomotele se estompara si, după cîteva secunde, Tim reaparu zîmbind încîntat, cu o noua sticla în mîna.

— Nici nu stiu dacă e ziua ta ghinionista sau cea norocoasa, începu Parker, împleticindu-se.

Alcoolul începea să-şi faca efectul asupra lui.

— Au acceptat?!...

— Pai, ce credeai? Am şi eu influenta mea, pufni Tim, umflîndu-se în pene. Nu-ţi ascund ca la început nu prea i-a interesat propunerea mea, sunt un grup închis, în care se patrunde foarte greu, trebuie să-i înţelegi. În ciuda faptului că nu sunt decît o adunatura de indivizi plini de boli şi paduchi, guvernul îi considera foarte periculosi şi ar da orice să-i reduca la tacere. De cîteva ori a încercat să-şi infiltreze agentii în grupul oamenilor-sobolani, dar de fiecare data băieţii s-au prins. însă cu tine este alta treaba, sunt în stare sa pariez pe scumpa mea viaţa ca tu nu ai nimic de agent în tine...

— Multumesc Tim... Promit că nu voi uita chestia asta niciodată şi dacă voi putea vreodată sa te rasplatesc...

— Nu-mi multumi! Nu e cazul să-mi multumesti decît printr-un singur lucru: pleaca şi să nu mai revii niciodata. Altceva nu poti face pentru mine...

— Jur că nu te voi mai deranja niciodata, hohoti John, sincer miscat. îţi jur pe viaţa mea...

— Poti să-mi juri şi pe inima ta..., rînji Tim, trîntindu-se pe fotoliu. În curînd va veni cineva care sa te calauzeasca în subterane. Pîna atunci nu ai nimic de facut, aşa ca ar fi bine sa te odihnesti. Ce zici de încă un paharel?

— Nu, multumesc... şi aşa ai făcut destule pentru mine...

— Exact! Atunci ce mai conteaza un paharel?

— Ştii, eu nu consum de regula alcool.

— Ca sa vezi... Probabil tii cont de recomandarile guvernului care tine să-i avertizeze pe muncitori despre efectul nociv pe care alcoolul îl are asupra capacitatii de munca... Ai obiceiul sa te pilesti din cînd în cînd? De fiecare data cînd tragi la masea şi te prezinti mahmur la lucru statul nu mai beneficiaza de întreaga ta putere de munca. Numai gîndindu-te la chestia asta şi mori de nerabdare sa devii alcoolic incurabil.

— Nu, nu de asta, încerca să se apere John, desi era cît se poate de adevarat ca propaganda anti-alcool reuşise să-l subjuge, să-i bage în cap ca alcoolul era al naibii de nociv, poate mult mai nociv decît era în realitate. Nu-mi ajung banii pentru mîncare si...

— ProŞtii! pufni Tim, facînd un gest complicat cu mîna dreapta. Nici tu nu crezi ceea ce spui,dar, dacă asta e parerea ta, atunci nu am ce comenta. Adevarul este ca un pic de alcool nu strica nimanui, te ajuta sa te relaxezi şi sa te simţi bine. ştiai ca unul dintre privilegiile categoriilor sus-puse, ma refer de la B++ în sus, îl reprezinta consumul de alcool? Pricepi? Ei au voie sa bea în timp ce pentru noi alcoolul e, cica, nociv. Cum vine asta? Ceea ce este bun pentru clasele superioare nu este bun pentru inferiori? Normal ar fi sa fie invers...

— Da, da..., se grabi sa aprobe John, simţind o furnicatura placuta prin oase.

Începea chiar să se simta bine, multimea de politisti care-l urmareau şi necazurile care-l asaltasera de dimineata erau undeva departe. Ba chiar îşi dadu seama ca ar avea chef sa traga un pui de somn. Era sigur ca zece minute de somn i-ar fi readus pofta de viaţa.

— Într-o vreme guvernul chiar încuraja consumul de alcool şi tutun, nu pentru ca asta ar fi adus beneficii contribuabilului american, ba dimpotriva, se facea exces şi chiar şi ceea ce aduce beneficii, dacă e în exces, devine nociv. Atunci însă conducatorii nostri se multumeau sa ne exploateze încasînd taxele de pe urma alcoolului şi tutunului. Înţelegi? Atunci doreau ceva de la noi şi au obtinut. Acum îşi doresc cu totul altceva. Nu mai vor bani, ci forta de munca. Asta vor, asta obtin. În ochii lor nu esti, nu sîntem, decît un simplu maldar de materie prima din care pot obtine orice doresc. Cea mai pretioasa şi totodată cea mai ieftina materie din cîte exista. Întotdeauna guvernul îşi

doreste ceva de la tine, îşi doreste mult mai mult decît are chef să-ţi ofere. Poate te întrebi de ce s-a ajuns la asta? N-ar trebui… Ai preferat mereu să-i lasi pe altii sa ia decizii pentru tine şi sa accepti doar cît ti se ofera. Pe de o parte, poate ca ai procedat cum trebuie; nu e deloc simplu sa te pui împotriva guvernului, John.

— Nici nu intentionez, sughita John. Tot ceea ce-mi doresc în momentul de fata este să-mi salvez pielea.

— Da, asta am observat…

— Povesteste-mi cîte ceva despre noii mei tovarăşi…

— Despre cine?!

Tim era beat de-a binelea.

— Despre tipii din canalizarea orasului…

— A… da!… Despre oamenii-sobolani, nu?

— Da, m-ar interesa sa stiu mai multe despre ei…

— Desigur! Toata lumea şi-ar dori sa stie cîte ceva despre indivizii aia, culmea e că nu sunt prea multi care să-i şi iubeasca, desi amarîtii nu au nimic cu nimeni, poate cu guvernul, dar asta ar trebui să-i deranjeze numai pe cei care ne conduc destinele, nu şi pe altii. Tu te-ai simţit vreodată deranjat de atitudinea disidentilor?

John simţi un nod în gît, unul foarte inconfortabil. Ce ar fi putut să-i raspunda lui Tim? Adevarul?!… dacă Tim se supara? Întotdeauna considerase ca opozitia nu ducea la nimic bun. De fiecare data cînd li se impuneau noi restrictii şi obligatii reprezentantii guvernului nu uitau să le aduca aminte ca respectivele constrîngeri se datoreaza faptului ca exista cetateni care prefera să-şi ignore îndatoririle, care vor sa distruga tot ceea ce guvernul încearca sa construiasca. Cei care erau împotriva guvernului erau, de fapt, împotriva tuturor cetatenilor. Cum să-i iubesti pe cei din cauza carora viaţa devine din zi în zi din ce mai grea?

— Lasa, nu-mi povesti, îl scoase Tim din încurcatura. Stiu ce gîndesti, nu are rost sa negi. Ai considerat mereu ca, dacă toti ar fi ca tine, viaţa noastra ar decurge minunat. În realitate guvernul se foloseste de opozitie, nu numai de oamenii din canalizare, exista o multime de alti indivizi care s-ar sterge undeva cu congresul, doar pentru a-şi justifica anumite actiuni nepopulare, pricepi? Totul se reduce la interese, iar deocamdata interesele guvernului sunt departe de cele ale cetateanului, adica interesele mele sau ale tale. Asta am descoperit-o de multa vreme, pe cînd tu abia acum deschizi ochii catre realitate. Chiar ai crezut vreodată ca undeva, prin guvern, exista un individ sau chiar mai multi care nu dorm de grija ta? Care nu-şi gasesc linistea din cauza ca un amarît de cetatean a ramas fara un acoperis deasupra capului? Ai crezut vreodată asta?

— Pai…

— Banuiesc ca da… aşa au gîndit cei mai multi dintre noi, altfel nu s-ar fi ajuns cu îndobitocirea noastra pîna aici… Cerule! Ce timpuri! Să ti se ceara inima cu nonsalanta cu care ti se cerea în mileniul trecut sa completezi un sondaj de opinie.

— Dar oamenii-sobolani? încerca John sa aduca discutia pe fagasul dorit de el.

Daca era sa înceapa o noua viaţa, era mai bine sa stie cît mai multe despre ceea ce-l aştepta.

— A, despre ei era vorba… Oamenii sobolani… reprezinta doar o parte a unui întreg pe care nimeni nu-l cunoaste cu adevarat. Cîti dintre semenii nostri au preferat sa fuga de mîna lunga a guvernului? Nimeni nu stie cu adevarat şi ma îndoiesc ca se va sti vreodata. Nu sunt propriu-zis o organizatie, mai degraba un grup de fugari care nu au chef să se supuna guvernului, dar care nu au prea multe posibilitati de a se împotrivi si, totusi, o fac destul de bine. Li s-au pus în cîrca o serie de atentate şi sabotaje, dar, ca un individ care sunt cît de cît la punct cu activitatea lor, îţi pot spune ca se mai exagereaza. Cei mai mari dusmani ai lor spun că sunt doar niste criminali, niste beŞtii fara minte, care nu se gîndesc decît cum sa omoare, sa jefuiasca şi sa vorbeasca guvernul de rau. În realitate nu sunt decît niste fugari, care au ales sa traiasca prin canalizarile orasului sau pe-aiurea, ca să-şi salveze organele pe care statul le-ar fi confiscat altfel în baza Amendamentului Dawson. Prea putini dintre ei eu comis un delict în adevaratul sens al cuvîntului, şi adevarul e ca sobolanii îi detesta pe violatori şi criminali. În realitate cea mai mare parte a activitatii lor „criminale” este reprezentata de devalizarea magazinelor cu produse pentru clasele superioare şi mîzgalirea peretilor cu lozinci antiguvernamentale.

— şi numai pentru ca au mîzgalit niste ziduri sunt cautati de agentii guvernamentali? Mi se pare o nebunie…

John simtea dintr-o dată nevoia de a-şi spune parerea pe care ani de zile şi-o reprimase, în dorinta de a evita neajunsuri de genul celor cu care se confrunta acum. Simtea o mare usurare sa poata vorbi deschis, ce putea sa i se întîmple?

— Superficial ca întotdeauna, John, mugi Tim, cazînd zgomotos pe podea.

Slugarnic, John se grabi să-l ajute să se ridice.

— Crima adevarata a acestor indivizi, continua Tim, nu este, în ochii guvernului, aceea de a scrie pe ziduri, ci ceea ce scriu acesti oropsiti ai sortii. Cuvîntul, dragul meu, este chestia de care se tem cel mai tare cei care ne conduc. Se tem de mii de ori mai mult de cei care-i contesta decît de criminalii adevarati, care pot ucide trupuri, dar nu pot destepta conŞtiinte. Un individ care e capabil sa deschida

ochii la alti zece este mult mai temut de agenti decît unul care poate ucide acelasi numar de nefericiti. Ai înţeles?

— Da…

Nu era momentul să-i spuna că nu pricepuse mai nimic. Tim era din ce în ce mai beat, de-abia se mai putea controla, şi devenea din ce în ce mai nervos.

— Posibil… De cîteva ore ai devenit foarte receptiv la anumite cheŞtii, dar trebuie sa tinem cont de circumstante, nu esti decît un idiot, draga John…

— Asta sînt…

— Un idiot de doua parale, care… Ce s-o mai lungim? Nu are nici un rost, şi aşa ai destule pe cap. Sincer, cînd te-am vazut la televizor, dat în urmarire generala, nu-mi puteam închipui de ce s-ar pune în miscare o multime de mijloace doar ca sa te prinda. ştiam prea bine că nu esti capabil sa faci nici un fel de opozitie. Credeam ca, de fapt, te-au confundat cu altcineva.

— Pai nu au spus la televizor de ce ma cauta? se interesa John, descumpanit.

— Nu te aştepta sa cred una ca asta, surîse Tim, complice, ca unul care le stie pe toate. sunt vulpe batrîna, nu uita, şi-apoi Ştii ca sîntem colegi de serviciu. Varianta oficiala spune ca ai omorît doi agenti A+ în timpul unui jaf armat…

— Am omorît doi agenti A+?! tipa îngrozit John, scapînd paharul din mîna.

Lichidul se întinse încet pe parchetul lustruit, formînd o baltoaca verde.

— Ce cretin! scrîsni Tim, înfuriat. Chiar nu-ţi dai seama? Asta s-a spus numai pentru a-i face pe oameni mai vigilenti, recompensa oferita pentru cei care ucid agenti este suficient de substantiala pentru a-ţi îndeplini şi cele mai nastrusnice vise. Probabil ca recompensa pentru cel care le-ar aduce inima pentru Malcom ar fi şi mai mare dar, vezi, sunt destui cei care ar strînge din pumni auzind ca un cetatean este vînat pentru a asigura supravietuirea altuia. Guvernul e foarte atent cînd e vorba de sensibilitatile cetatenilor. Cazul tau sau al altui donator involuntar de organe nu cred ca este suficient pentru a stîrni o razmerita, dar nu se stie niciodata. Oricum, n-ar trebui sa te intereseze prea mult. Cît timp esti urmarit ce mai conteaza motivul? şi nu mai tropai prin balta aia de alcool ca mai rău faci. Parchetul acesta valoreaza mai mult decît capatîna ta, fiule…

— Da-mi o cîrpa şi sterg eu…

Se simtea de-a dreptul mizerabil. Nu era capabil să se controleze chiar deloc? Tim avea dreptate, ce mai conta pentru ce era urmarit?

— Lasa, vrei chiar să-l distrugi de tot? O să se ocupe servitoarea…

— Servitoare? Ai o servitoare?

— Da, ce te mira?

— Pai… Esti…

— sunt cetatean de categoria C, asta vrei sa spui? şi ce daca? dacă legea tîmpita spune ca o insigna de categoria C nu-ţi da dreptul decît la traiul într-un apartament mizerabil esti obligat sa te supui? Personal consider că nu trebuie sa te supui legii dacă nu esti total lipsit de materie cenusie. Ei bine, eu nu sînt…

— Ştii ceva, îl întrerupse John, bucuros ca-i poate muta atentia de la paharul varsat. As dori să-ţi mai pun o întrebare, una personala, dacă nu te deranjeaza…

— Ce ar putea să mă mai deranjeze în momentul de fata? casca Tim, plictisit, de-i trosnira falcile. Ai dat buzna în viaţa mea încercînd să mă convingi să mă lupt cu balaurul Dawson, mi-ai spart un pahar de colectie şi mi-ai nenorocit un metru patrat de parchet. Ce ai mai putea face să mă deranjezi cu adevarat? Da-i drumul, frate!

— Tot timpul am avut fata de tine un… un… Cum să-i spun?… Un sentiment ciudat.

— Ce naiba încerci sa spui?

— Mereu am crezut c-ar trebui sa faci parte din alta categorie decît C. Am crezut mereu ca ai dreptul la cel putin o insigna de categoria B, esti prea destept pentru a fi…

— Un cetatean inferior? Asta vrei sa spui? surîse Tim cu indulgenta.

— Da… Acum îmi dau seama ca ar trebui sa faci parte macar din B. Esti… Genial!

— Ca sa vezi! rîse Tim din inima. Dragul meu John, spre deosebire de mine, tu ţi-ai merita din plin insigna, dacă singurul criteriu care ar conta în acordarea ei ar fi cantitatea de inteligenta. Da, e adevarat, cocarda blestemata pe care o port e inferioara celei pe care as merita-o. În realitate ar trebui sa port cel putin A+, chiar A2+, dar eu o prefer pe asta…

Cu gesturi tandre îşi mîngîie insigna, pe care şi-o agatase conŞtiincios de gulerul halatului.

— dacă ai sti cît de greu mi-a fost s-o obtin… O vreme am crezut ca n-o s-o port niciodata. Blestematii care au pus la punct Sistemul de Evaluare a Capacitatii Cetateanului stiu să-şi faca meseria, nu glumesc deloc.

— De ce ţi-ai dori sa porti o insigna inferioara celei la care ai dreptul? se repezi John sa întrebe. Toti cei pe care îi cunosc ar fi în stare sa faca orice pentru a purta o insigna destinata claselor

superioare. De ce şi-ar dori cineva sa apartina unei categorii inferioare, care-i da mult mai putine drepturi? De ce?

— Vezi tu, John, tu şi cei asemenea tie, care prefera să se supuna total guvernului, sînteti obisnuiti sa vedeti doar partea plina a paharului, aveti în voi un optimism care nu are la baza nici un fundament real. Nu vedeti decît privilegiile de care se bucura cei din B şi A, nu vedeti decît ceea ce este bun în viaţa lor. Asta nu e decît lipsa de profunzime, o dovada crasa de ignoranta. dacă ai fi în stare sa analizei ceva mai profund tot ceea ce se petrece în jurul tau ai înţelege ca nimic nu este pe gratis şi ca, dacă ai o insigna care te ridica în esalonul superior, numarul obligatiilor pe care le ai este proportional cu calitatea privilegiilor de care te poti bucura. Pricepi, John? dacă ti se da ceva în plus, trebuie sa te aştepti sa platesti pentru asta. E drept, şi au as putea purta o insigna A, poate cu mult mai multa demnitate decît o fac unii dintre posesorii unor astfel de cocarde, dar prefer să-mi servesc patria doar cît am chef; să-i ofer eu picaturi, nu doar sa mi se ofere. aşa ca prefer să-mi port pe umeri povara cocardei cenusii şi să mă descurc cum pot. Nimic nu e gratis pe lumea asta, John, fiecare se descurca cum poate. Eu ma descurc chiar foarte bine, desi nu se poate spune c-o fac legal, dar cît am obligatiile unui cetatean de categorie inferioara şi privilegiile celor care reprezinta vîrful societatii pot spune ca iubesc la nebunie tara asta. Dumnezeu sa binecuvînteze America… Exact ca în vremurile bune, John… Au existat niste timpuri în care oamenii chiar erau liberi sa faca ceea ce voiau… Era perioada de glorie a Americii, cînd visul american era într-adevar realizabil, nu pur şi simplu un vis. Ştii ce e visul american, John? Ce naiba! Ar trebui să ştii despre ce vorbesc, doar te-ai nascut şi traiesti în America…

O bataie discreta în usa îi readuse la realitate.

— Au venit! îl anunta Tim, bine dispus. Esti pe punctul de a-ţi începe viaţa de sobolan, care nu are nimic în comun cu ceea ce ai fost obisnuit pîna acum, dar sper sa te obisnuiesti si, desigur, sa nu-mi porti pica…

Grabit, se repezi sa deschida usa în timp ce John încerca să-şi recapete echilibrul. Nu se mai îmbatase niciodată pîna atunci şi senzatiile care-l încercau acum erau departe de a fi atît de savuroase pe cît îi explicase Tim. Se ridica sovaind. Ce bine ar fi fost sa mai fi zabovit macar un ceas pe fotoliul de piele. Era atît de reconfortant…

În cadrul usii aparu silueta masiva a unui individ îmbracat în uniforma politiei municipale.

— El e individul… se grabi Tim să-l prezinte. Credeam că nu mai veniti…

— Ce naiba… rosti John, buimacit. Ce se întîmpla?

Capul îi era din ce în ce mai greu şi privirea începuse sa i se tulbure, binecunoscutele simptome ale intoxicatiei cu alcool, aşa cum erau descrise în afisele de propaganda anti-alcoolica.

Politistul masiv patrunse tropaind în holul cochet. Scoase de la brîu un pistol din ultima generatie.

— Cetatene Barton, esti arestat! latra politistul fara prea multa tragere de inima. Întinde-te la podea şi supune-te ordinelor, altfel s-ar putea sa te alegi cu cîteva gauri în plus…

— Ce e asta?…

Privirea disperata a lui John îl cauta pe Tim, care se retrasese într-o parte din calea politistului. Ba chiar îşi ascundea halatul visiniu în spatele formelor matahaloase ale individului.

— Ce sa fie, John, nimic personal, desigur, răspunse Tim, evitîndu-i privirea. Absolut nimic, te asigur…

— M-ai vîndut! scrîsni John, înâelegînd o parte din crudul adevar.

Tim nu era decît un ticalos…

— Nu neaparat, considera ca am speculat o situaţie favorabila, John. şi consoleaza-te cu ideea ca oricum nu mai aveai mult de trait în libertate. dacă Dawson este pe urmele tale nu ai nici o sansa să-i scapi. Gîndeste-te ca o parte din recompensa le va reveni prietenilor despre care ţi-am vorbit…

— Le voi spune tot ce stiu despre tine…

— Nu prea cred. În momentul de fata le esti mai util ca banca de organe decît ca informator. Îmi pare rau, dar sunt constient ca asta nu te ajuta cu nimic…

— Lasa vorba, îl soma politistul, nerabdator. Întinde-te la podea şi nu uita de ce ţi-am spus.

— Nu e cazul sa te lupti împotriva sistemului, John, cel putin nu în momentul de fata, hohoti Tim, clatinîndu-se periculos. Toata viaţa ta ai preferat să nu te implici…

— La podea! tuna politistul, încruntat. şi fara smecherii…

Coplesit, John se lasa în genunchi. Era constient ca, dacă politistul reuşea să-l încatuseze, nu mai avea nici o sansa sa scape.

Un bîzîit slab îi atrase atentia. Cu coada ochiului observa luminita verde de pe catarea pistolului. Se întinse pe podeaua de marmura. Racoarea avea un efect reconfortant.

— Scoate tot ce ai prin buzunare… Nu folosi decît doua degete, cetatene, altfel te ciuruiesc, continua politistul cu indicatiile. Fara gesturi bruste şi nu încerca s-o faci pe eroul…

Ascultator, John baga mîna dreapta în buzunarul combinezonului. Nici el nu era tîmpit…

Scoase insigna de diamant pe care o smulsese de pe pieptul lui Dawson şi se ridica în picioare. Bîzîitul scanerului se repeta, însotit de un tiuit strident.

— La podea! urla politistul. La podea sau trag!

— Trage! rînji John, însfacînd o statuie supla, care reprezenta o divinitate africana.

Politistul apasa pe tragaci, tintind picioarele. Arma tacani, dar nu se întîmpla nimic. Buimacit, omul legii se holba la arma inofensiva şi încerca s-o armeze manual, dar fara nici un rezultat.

John îl lovi cu sete în frunte, folosindu-se de statuie ca de o bîta.

— Ce dracu' faci, John? tipa Tim, înspaimîntat. E politist municipal. Ştii ce înseamna asta?

— Încerc sa supravietuiesc, nimic altceva, replica John, scotocind buzunarele politistului. La naiba cu prejudecatile! Nu ţi-ai dat seama ce s-a întîmplat, nu? Ce naiba, esti un geniu, parca aşa te laudai, unul fara insigna, dar asta nu-ţi diminueaza prea mult meritele, nu? Nu ştiai ca armele din noua generatie au un scaner care le blocheaza atunci cînd detecteaza prezenta unui cetatean din categoriile A3+ şi mai sus? Geniile sunt prea pretioase şi s-a făcut tot posibilul pentru a fi protejate de anumite incidente, cum ar fi descarcarea accidentala sau voita a unei arme. Pricepi, Tim, desteptule? Armele inteligente devin inofensive dacă prin preajma se afla o insigna A mare… Doar cu o arma clasica poti ucide un geniu. Sau poti folosi o bîta…

— Nu ma ucide, John… N-am vrut decît sa fac niste bani cinstiti, te rog să mă crezi. S-a pus o recompensa foarte mare pe capul tau şi m-am gîndit ca este sansa mea…

— Nici o grija, sughita John. Nu sunt un criminal, cel putin nu pîna azi dimineata, dar să ştii ca am avut încredere în tine… Te-am considerat, vreme de cîteva ore, singura mea sansa de salvare, iar tu…

Politistul începu sa geama. îşi revenea de pe urma loviturii. John îl lovi cu piciorul în vintre apoi îl lega cu propriile lui catuse de picioarele lui Tim, care bocea disperat.

— Da dovada de ceva mai multa barbatie, nu ti s-a parut prea greu cînd era vorba s-o ceri de la altii, îl îndemna, pocnindu-l în tîmpla.

Tim se pravali greoi, ca un sac plin de carbuni.

John se holba la cei doi oameni, legati unul de altul. Pîna acum, exceptînd episodul din urma cu cîteva ore, nu mai lovise pe nimeni. Lovise într-un politist… Pentru el legea era lege şi politiŞtii meritau la fel de mult respect cît şi legea în sine.

O durere violenta îi strabatu tîmplele. Tim îi mai adaugase vreun ingredient secret în băutura? Un drog, care să-l faca inofensiv?

Probabil ca nu. Din cîte îşi amintea, Tim turnase din aceeaşi sticla în ambele pahare. Se încrezuse prea mult în eficienta politiei, din fericire.

— Un idiot, murmura John, tragînd un sut în trupul inert. şi cînd ma gîndesc ca am crezut în el...

Nu putea sa zaboveasca prea mult în casa lui Parker. Politistul avea asupra lui un emitator care transmitea din cinci în cinci minute pozitia purtatorului la sectia de politie de care apartinea, precum şi alte informatii. dacă cei care-i monitorizau activitatea miroseau ceva suspect nu stateau mult pe gînduri pîna sa trimita o echipa de interventie pentru a face verificari amanuntite.

Iesi pe scari împleticindu-se, tinînd încă în mîna arma politistului. Deocamdata nu-i era de nici un ajutor. Cît mai avea la el insigna lui Dawson arma era blocata. Din fericire, era singurul care ştia acest mic secret. Se hotarî sa n-o arunce.

Îsi simtea capul din ce în ce mai greu, iar vederea îi era mai tulbure. Un junghi cumplit îl sageta în stomac şi simţi cum tot continutul acestuia se urca pe esofag. Varsa fara fereala, drept în strada, un delict, desigur, pe care l-ar fi dezaprobat cu vehementa cetateneasca cu chiar cîteva ore în urma. Acum prea putin îi pasa...

Tîmplele îi zvîcneau, furioase, de parca ar fi fost lovite pe dinauntru de niste ciocane neînduratoare. şi gustul amar de fiere, în gura...

Trebuia sa treaca urgent peste toate şi să-şi reanalizeze situaţia. Cu cîteva ore în urma crezuse ca se afla în cea mai dificila situaţie din cîte existau pe lume. I se oferise sansa de a constata ca se poate şi mai rau. Cel putin acum cîteva ore întrevazuse o speranta. însă Tim nu numai ca nu-i oferise nici un ajutor, ci se gîndise ca ar fi mult mai practic să-l vînda. Ticalosul! Cine şi-ar fi închipuit?

Tim, cel care nu pierdea nici o ocazie de a demonstra tuturor cît de perfid şi tiranic poate fi guvernul, cel care îşi informa soptind colegii de munca despre actiunile de protest puse la cale împotriva potentatilor zilei. Tim, cel în care îşi pusese toate sperantele, nu se dovedise a fi decît un tradator josnic, un negustor fara scrupule, care nu se gîndise decît cum ar putea profita de pe urma situaţiei create. Si, culmea, mai avusese tupeul de a-l înŞtiinta ca o parte din recompensa o va folosi pentru a-i ajuta pe cei care luptau împotriva guvernului. Chiar avea haz, netrebnicul... Probabil ca, dacă ar fi pus mîna pe bani, oamenii-sobolani nu ar fi primit nici un sfant, Tim parea mai degraba interesat să-şi cumpere cîteva tablouri sau chiar statui cu aspect oribil.

Acum însă nu-l mai avea nici pe Tim şi doar printr-o minune reuşise sa scape de „ajutorul” pe care acesta se grabise sa i-l ofere. Si, chiar dacă ar mai fi cunoscut vreun opozant al guvernului, nu ar fi

avut curajul să-i calce pragul. În situaţia lui nu mai putea avea încredere în nimeni.

Scrîsnetul unor cauciucuri îl facu sa tresara. Lasa planurile de viitor deoparte, deocamdata trebuia sa faca fata momentului. Observa la timp un gang îngust, mai degraba o nisa, în peretele unui bloc locuit, avînd în vedere aspectul, de cetateni de categoria D. Nici un cetatean dintr-o categorie superioara acesteia nu ar fi acceptat sa locuiasca într-un imobil atît de neîngrijit.

O masina de politie trecu pe lînga el, aproape ca-i simţi caldura gazelor evacuate de esapamentul supradimensionat. O adevarata bijuterie a tehnicii. Cîndva, aflase asta din surse sigure, masinile de politie erau nevoite să se strecoare în trafic atentionîndu-i pe restul participantilor cu ajutorul unor sirene stridente şi al luminilor intermitente, montate pe capota. Sirena politiei îi era de ajutor şi infractorului, care era informat din timp asupra pozitiei urmaritorilor. Acum, datorita tehnologiei moderne, masinile de politie reuşeau sa blocheze traficul prin cîteva ordine date calculatorului de bord, lasînd liber un culoar pe care sa poate alerga nestingherite. Nu era cazul să se întrebe ce cauta masina de politie în zona. Cumva, politistul sau Tim reuşisera să-i anunte pe colegii omului în uniforma despre cele întîmplate, dacă nu cumva se sesizasera ei mai înainte. Înţelese, îngrijorat, ca Tim le va oferi politistilor o pista în ceea ce-l priveste. Despre ce naiba discutase din clipa în care perfidul lui amic „acceptase ” să-l ajute? Despre opozitia care-şi ducea zilele în canalizarea orasului. Cu ajutorul lui Tim aflase în jumatate de ceas mai multe decît stiuse despre acesti indivizi timp de o viaţa întreaga. şi nu era greu de anticipat ca Tim, nemernicul, îi va îndruma pe politisti catre prima gura de acces în subsolurile orasului. Mai bine l-ar fi ucis pe ticalos, dar ştia foarte bine ca era incapabil de o asemenea fapta. A ucide era rau, aşa spunea legea, dar mai ales morala, şi trebuia sa eviti a ucide o alta fiinta, oricare ar fi consecintele. Bine, dacă Tim l-ar fi atacat şi ar fi trebuit sa lupte pentru viaţa lui ar fi lasat aceste principii la o parte. Cînd lupti pentru viaţa ta o dai naibii de morala, dar în momentul în care-l vazuse cazut pe podeaua de marmura, milogindu-se cu lacrimi în ochi, înâelese că nu poate să-l zdrobeasca asemenea unui vierme.

Masina de politie se opri, scrîsnind din cauciucurile late, chiar în fata vilei în care-şi ducea traiul secret Tim Parker, cetatean de categoria C. C simplu, fara nici un fel de plus. Usile pneumatice se deschisera aproape fara zgomot şi doi barbati zvelti, îmbracati în uniforma trupelor de interventie ale politiei se repezira spre casa, agitînd impresionantele bastoane de cauciuc. Ce noroc! dacă la apelul lui Tim ar fi răspuns cei doi atleti cu bastoanele lor şi nu grasul de la politia municipala, nu ar fi avut nici cea mai mica sansa de a iesi

întreg din toata afacerea. Spre deosebire de pistolul pe care îl confiscase ceva mai devreme, genul acesta de arme nu puteau fi făcute inofensive cu ajutorul insignei de diamant. Pentru a le pune în functiune posesorii lor nu trebuiau decît sa miste din bratele vînjoase.

Simţi o unda de satisfactie la gîndul ca politiŞtii vor descoperi, pe lînga amanuntele legate de el, şi siretlicurile folosite de Tim Parker pentru a-şi însusi privilegii ce nu-i erau destinate. Mizerabilul o merita din plin.

Tocmai se pregatea sa plece, fara sa stie nici el prea bine unde, cînd îi veni ideea de a arunca o privire în masina politistilor. O idee nebuneasca, tinînd cont de împrejurari, dar dacă zapacitii aparatori ai ordinii uitasera usile deschise...

Din trei salturi ajunse lînga masina. Arunca doar o privire dezgustata spre computerul care facea legatura cu baza de date a politiei. dacă ar fi stiut sa utilizeze o asemenea scula ar fi putut afla informatii care să-l ajute sa supravietuiasca. Ar fi aflat cîte forte au fost mobilizate pentru a-l captura, care era planul de actiune al vânătorilor de capete pentru urmatoarele zile. Din pacate nu avea nici cea mai mica idee despre cum trebuia utilizata masinaria.

Descoperi însă o punga de hîrtie în care era posibil să se gaseasca ceva de mîncare. Îi vazuse adesea pe politiŞtii prea prinsi de obligatiile meseriei pentru a-şi permite luxul de a sta la masa mîncînd exact din pungi ca aceasta, înghesuiti în spatele volanului în cîte o parcare mai ferita. Numai la vederea pungii şi simţi ca ameteste de foame. Nu mîncase nimic de dimineata, iar dacă Tim îi oferise din belsug băutura, nu-i oferise în schimb nici o firimitura de mîncare. Observa, încîntat, ca punga era destul de grea.

Îsi însusi şi lanternele pe care posesorii legitimi, neglijenti, le abandonasera între scaune, lînga frîna de mîna. Lanternele deosebit de puternice şi cu o durata mare de utilizare intrasera de multa vreme în dotarea obligatorie a politiei americane. Pentru pazitorii legii exista atîtea ocazii de a-i urmari pe infractori în cel mai întunecate locuri.

Din pacate, nu mai gasi nimic bun de furat. Pentru orice eventualitate trase un sut în monitorul computerului. Era constient ca asta nu-i va încetini prea tare pe urmaritori, dar îl ajuta să se simta mult mai bine. Se opunea sistemului cu toate puterile... Ah, dacă Tim s-ar fi opus sistemului la fel de consecvent în fapta ca în vorba...

Cu lanternele în buzunare şi strîngînd la piept punga cu mîncare, John se grabi s-o stearga din zona. După ce-i vor vedea isprava, politiŞtii îşi vor dori din inima sa stea de vorba cu el.

5

În salonul mare cît un hangar era liniste. Nu se auzea decît piuitul osciloscopului. Trei medici în halate albe imaculate îşi faceau de lucru în jurul patului pe care zacea un trup împutinat şi pe chipul

caruia se asternuse o paloare cadaverica, iar un infirmier cu mutra serioasa studia permanent monitoarele aparaturii.

Congresmanul Dawson îşi concedie cu un gest al mîinii cei doi agenti de paza. Nu avea nevoie de ei în interiorul spitalului.

— Vreau un raport amanuntit asupra a tot ce s-a întîmplat cu pacientul, suiera catre medicul care purta o insigna A2+. Mi s-a spus ca starea pacientului se stabilizase, acum de ce naiba spuneti ca a fost un miracol că nu l-ati pierdut? Raspunde-mi, doctore…

Omul în alb ofta abatut. Auzise destule lucruri rele despre congresmanul Dawson, dar nu-şi imaginase ca va trai ziua în care să-i dea explicatii. Ar fi preferat sa nu-l fi cunoscut deloc…

— Răspunsuri, doctore… Răspunsuri…, îl presa Dawson, nerabdator. Nu am tot timpul din lume la dispozitie…

— Asta e situaţia, răspunse resemnat medicul. Cordul pacientului s-a degradat în ultimul hal, aşa ca… Ne putem aştepta la ce este mai rău în urmatoarele ore.

— Adica?!… Cît de rau?…

— dacă nu intervenim prin transplant în urmatoarele trei, patru zile…

— La naiba! scrîsni congresmanul, trîntind pe podea ochelarii pe care tocmai îi pescuise din buzunarul sacoului. Acum doua zile mi s-a spus ca poate rezista fara transfer şi o luna, sub supraveghere medicala, fireste… Acum de ce îmi spui asta?

— Starea pacientului a evoluat imprevizibil, dadu medicul din umeri a neputinta. Ne-am straduit cît am putut şi totul parea să se fi stabilizat, dar acum o ora a făcut o criza atipica…

— O ce?!…

— O criza atipica, simptome care nu sunt specifice afectiunii pacientului. De-abia l-am putut stabiliza, dar este foarte slabit. Atît de slabit încît am renuntat sa mai facem investigatii suplimentare, deoarece exista riscul de a complica şi mai mult afectiunea existenta.

— Bine, bine… Deocamdata încercati doar să-l pastrati în viaţa, indiferent cît de multe eforturi umane şi materiale ar însemna asta, aveti aprobarea mea. Si, dacă faci vreo greseala, tu sau colaboratorii tai, să ştii ca ramîneti fara insignele de categoria A şi ajungeti direct într-un centru de reeducare. dacă veti supravietui nu veti mai avea dreptul sa purtati decît insigne D. Mai aveti ceva de spus?

— Da, sari medicul, nerabdator. Indiferent cît de mult ne-am stradui, fara grefa îl vom pierde în mai putin de o saptamîna. Singura sansa e grefa…

— Stiu asta, îl opri congresmanul, nepoliticos, împungîndu-l cu aratatorul în piept. şi nu v-am cerut imposibilul, soareci de biblioteca tîmpiti, v-am cerut să-l tineti în viaţa pîna vom aduce donatorul. E chiar aşa de greu să mă fac înţeles?

— Nu…

Pufnind nemultumit congresmanul scoase din buzunar o tabachera de aur şi îşi puse o tigara între buze. Era pe punctul de a o aprinde cînd medicul îl apuca de mîna.

— Nu e voie…

— Drept cine ma iei? izbucni Dawson, furibund. Am insigna de diamant aşa ca pot face ce vreau şi unde vreau… dacă vreau sa fumez aici n-o să mă împiedici tu.

— Fumul de tigara nu-i va face bine pacientului, suspina medicul.

— Uitasem, se îmbuna Dawson, punînd tigara în buzunar. O sa fumez mai tîrziu…

— A deschis ochii, rasuna vocea infirmierului care supraveghea monitoarele. Se misca…

Dintr-un salt Dawson ajunse lînga patul bolnavului.

— Pot să-i vorbesc? îl întreba cu voce scazuta pe medicul care-l urmase rugîndu-se în gînd sa scape mai repede de pacostea cu insigna de diamant.

— Ar trebui să-l scutiti de orice efort, inclusiv prezenta dumneavoastra…

Dezumflat, Dawson era pe punctul de a se retrage cînd pacientul vorbi.

— Congresmanul Dawson?!…

Avea o voce slaba, ca o adiere. Încerca sa ridice mîna dreapta, dar Dawson îl opri cu blîndete.

— Brendan, odihneste-te, şi aşa ai trecut prin destule…

— Mă bucur sa va vad, domnule…

— şi eu ma bucur, suspina congresmanul, privind chipul desfigurat de boala.

Cît de mult îl schimbase suferinta pe nefericitul Malcom… În patul care parea şi mai mare din cauza putinului trup pe care îl sustinea nu se mai afla decît o umbra palida a celui care fusese Brendan Malcom cu doar doua luni înainte. Pentru cîteva clipe Dawson se cutremura la gîndul ca toate eforturile de a-l salva pe cel mai promitator cercetator al Americii vor fi zadarnice. Mai putea face ceva medicina, cu toate progresele ei, pentru nefericitul tînar?

— Cum te mai simţi?

— Destul de bine…, încerca sa zîmbeasca Malcom, dar rezulta o grimasa dureroasa. Mă mai supara „pompa” din cînd în cînd şi am o durere în piept cînd respir, în rest totul este bine, abia am reuşit să-mi tin în frîu dorinta de a iesi cu o asistenta, este una a naibii de draguta şi cred ca ma simpatizeaza…

— Îmi pare bine sa vad ca ai ramas un optimist incorigibil… Ai nevoie de ceva?

— Mi-as dori să mă pot întoarce la lucru, domnule… Nu-mi place deloc sa lîncezesc şi aici nu mi se da voie sa citesc nici macar carti. Mă gîndesc zi de zi la laboratorul meu…

— Asculta-i pe medici, Brendan, deocamdata stiu ei mai bine ce-ţi este permis şi ce nu. şi nu te mai gîndi la nimic care ar putea să-ţi faca rau. După ce o sa te faci bine o să-ţi reiei cercetarile, poti conta pe sprijinul meu…

— Oare o să-mi mai revin? ofta Malcom cu ochii înlacrimati. Nu sunt chiar aşa de sigur…

Dawson se încrunta, nelinistit. În ciuda optimismului afisat cu cîteva clipe mai devreme Malcom nu era decît un biet om înspaimîntat de umbra mortii care plana în jurul lui în cercuri din ce în ce mai strînse. Era mult prea tînar ca sa moara, dar, mai ales, era mult prea necesar.

— O să-ţi revii, îl asigura Dawson strîngîndu-i mîna descarnata. Ai cuvîntul meu. Se pare ca exista un pacient în moarte clinica la un spital din Texas a carui inima este exact ce-ţi trebuie.

Medicul deschise gura pentru a-l corecta, dar Dawson îl observa la timp şi-i facu semn sa taca.

— Chiar exista?!

În vocea slabita se simtea o farîma de entuziasm.

— Domnule, ce veste minunata…

— Mai ai putina rabdare şi încearca sa lupti, sunt necesare cîteva analize suplimentare si… Bafta!

Malcom lasa capul în piept, obosit.

— Lasati-l să se odihneasca, îi recomanda medicul. Are nevoie de odihna…

Dawson iesi din salon, îngîndurat, urmat slugarnic de medic. Cînd ajunse la o distanta sigura îşi varsa furia asupra omului în halat alb.

— Idiotule, să nu încerci niciodată să mă corectezi. Malcom nu trebuie sa afle sub nici o forma de unde provine inima. şi ai grija să-ţi informezi şi oamenii despre asta, cel care vorbeste mai mult decît trebuie ar fi bine să-şi faca din timp bagajele pentru sejurul de la reeducare. Ai înţeles?

— Da.

— Tine-ţi gura şi ocupa-te de aparatura ta… Malcom este unul din putinele genii pe care le-a dat omenirea în ultimii treizeci de ani, dar este un idealist, un visator. Mai degraba ar muri decît sa accepte un organ obtinut pe baza celui de-al doilea amendament.

Un agent impunator se apropie grabit. Dawson îşi îndrepta atentia asupra lui, spre usurarea medicului care se grabi sa dispara în salon.

— Cum sta treaba, Albert? se interesa congresmanul scotocindu-se prin buzunare.

Acum putea sa fumeze linistit, fara să se teama ca ar putea să-i pricinuiasca vreun neajuns lui Malcom. Aceasta era deocamdata singura teama lui Dawson.

— Situaţia este cam nasoala, raporta agentul dintr-o rasuflare şi fara macar sa salute.

Lucra de multa vreme sub ordinele importantului om de stat, astfel ca ştia prea bine ca Dawson nu da doi bani pe eticheta sau regulamente.

— Individul a fost dat direct în urmarire generala. Avînd în vedere situaţia n-am mai aşteptat sa treaca termenul legal.

— Prea bine… aprecie Dawson, tragînd fumul în piept; nicotina avea calitatea de a-l linisti într-o oarecare masura. Sper că nu ai comunicat motivul real pentru care este urmarit, nu? Chiar dacă e legal, nu înseamna că nu sunt indivizi care sa conteste moralitatea Amendamentului. Nu mai pot eu de ei, dar trebuie sa tinem seama şi de sentimentele multimii, nu vreau să-l transform pe nemernicul de Barton în cel mai compatimit erou national.

— Deoarece trebuia sa punem în miscare toate departamentele am transmis la toate sectiile ca John Barton este suspectat de asasinarea cu premeditare a doi agenti A+. Cu o asemenea „recomandare” a pus pe jar toata politia. Practic toti agentii disponibili îl cauta pe Barton.

— Cu o asemenea fapta în cîrca risca sa fie ucis de vreun agent dornic să-şi razbune colegii, grohai îngrijorat Dawson, oprindu-şi tigara aproape de buze. Altceva nu ai gasit?

— Am avut grija de acest amanunt, surîse Albert în spatele ochelarilor negri. Pe lînga uciderea agentilor, Barton mai este implicat şi într-un complot contra vietii presedintelui, a mai furat niste secrete de stat şi se recomanda sa fie prins viu. Am specificat cît se poate de clar în comunicat ca trebuie prins viu prin orice mijloace.

— Vorbeste cu seful politiei, sa faca tot posibilul pentru a trimite cît mai multi oameni pe urmele lui Barton. şi cît mai multi roboti, sa scoata din birouri pe toti cei care pierd timpul cu hîrtoage.

— Am vorbit…

— Si?!

— Deocamdata este imposibil sa mai dea şi alti oameni. Au avut loc şi ceva tulburari în Cartierul de Vest…

— Putin îmi pasa de ceea ce se petrece în Cartierul de Vest! Nemernicii de acolo n-au decît să se omoare între ei, dacă asta le face placere. Eu vreau să-l prinda pe Barton, şi asta cît mai repede. Au intervenit niste complicatii…

— Asta m-a spus… A trimis pe urmele lui Barton pe toti cei de care se putea lipsi.

— O sa iau chiar eu legatura cu el, o sa vezi ca se poate. S-a aflat ceva despre Barton?

— Un anume Tim Parker a sunat la politie şi a declarat ca Barton se afla la el acasa. A fost trimis un agent municipal pentru a face verificari, dar Barton a reuşit să-l doboare pe politist şi i-a confiscat şi arma…

— Au trimis numai un agent? ochii lui Dawson iesisera din cap de iritare. De ce naiba nu au trimis o echipa operativa? Cum a fost posibil sa fie tratat ca un gainar de rînd?

— Să stiti ca munca politistilor e mai grea decît pare, îl informa agentul, el însusi fost politist care petrecuse ani întregi în strada. De fiecare data cînd se ofera recompensa pentru informatiile necesare pentru prinderea unui criminal telefoanele de la sectiile de politie suna neîncetat, tot omul are ceva de spus, a vazut sau i s-a parut ca a vazut ceva, dar cei mai multi suna aiurea, fie din prostie, fie din speranta desarta de a pune, printr-o minune, mîna pe premiu. Unii suna doar din dorinta de a încurca şi mai mult itele… îţi trebuie fler, nu gluma, sa poti tria apelurile. Parker n-a reuşit sa fie suficient de credibil…

— Asta e, o să mă ocup mai tîrziu de pedepsirea vinovatilor. Deocamdata n-am timp! Pe Parker l-ati interogat? Voi, nu tîmpitii de la politie…

— Un agent special s-a ocupat de individ şi mi-a transmis chiar acum cîteva minute concluziile lui.

— Rezuma…

— Se pare ca Parker este un mic escroc care s-a cam eschivat de îndatoririle fata de patrie, a reuşit să se strecoare gratie colaborarii cu serviciile de informatii…

— Treci peste asta, nu ma intereseaza cîtusi de putin gunoiul de Parker şi nici activitatea lui de spion. Ce a spus despre Barton?

— În timpul cît au stat la taifas în aşteptarea politiei Parker s-a prefacut ca vrea să-l ajute şi i-a vorbit despre oamenii-sobolani…

Involuntar, Dawson tresari atît de tare încît scapa tigara din mîna. Agentul se opri, aşteptînd să-şi revina.

— I-a vorbit despre oamenii-sobolan?! De ce naiba? Chiar n-a gasit alt subiect de discutie?

— Cica trebuia să-l duca cu presul, i-a spus ca rebelii din canalizarea orasului numai pe el îl asteapta să-i dea o mîna de ajutor. A încercat să-i arate ca vrea să-l ajute… Domnule, va simţiti bine?

Tenul congresmanului devenise brusc cadaveric. În ciuda stapînirii de sine de care reuşea sa dea dovada în cele mai grele momente nu-şi putea opri tremuratul mîinilor.

— Mă simt bine… O usoara indispozitie, ce naiba… Am şi eu niste ani în spate. Continua!

— Parker acesta, desi face parte din categoria C, a fost apreciat de agentul nostru ca fiind mult mai inteligent, suspect de inteligent, chiar. şi-a dat cu presupusul şi a apreciat ca Barton nu s-a dus în canalizare, nu după dezamagirea pe care a simţit-o cînd s-a trezit cu politia la usa. Cica Barton este un individ cu o personalitate fara prea multa independenta, dar extrem suspicios. Presupune că nu se va refugia în canalizare…

— De cînd sfaturile unui escroc au ajuns sa calauzeasca un agent?

Dawson îşi revenise. Nu ceda usor.

— Pai… Cred ca s-ar putea sa aiba dreptate. Barton nu cunoaste mare lucru despre fauna din canalizare şi suspecteaza pe toata lumea.

— Nu… O fi o apreciere înteleapta, dar personal prefer să mă ghidez după instinct, înţelegi?

— Da domnule…

— Parerea mea este ca Barton a patruns în canalizare. Ştii de ce am ajuns la concluzia asta?

— Nu…

— Ar trebui să-ţi dai singur seama, tinînd cont de valoarea insignei de pe piept. dacă Barton mai era la suprafata ar fi fost imposibil să se strecoare neobservat pîna acum. Cu recompensa care s-a pus pe capul lui sunt în stare sa pariez ca patura inferioara a societatii îşi petrece timpul vînîndu-l în speranta ca va pune mîna pe bani. Ori, pîna în prezent nu avem nici un fel de dovezi clare ca l-ar fi vazut cineva, nu?

— Mda… După ce a fugit din casa lui Parker nu l-a mai vazut nimeni. Se pare ca a jefuit o masina de politie, cea care venise pentru a verifica ce s-a întîmplat cu agentul trimis anterior la adresa lui Parker, dar după aceea nu se mai stie nimic. Se pare ca a intrat în pământ…

— Nu „se pare”, ci chiar a intrat.

— şi ce facem, domnule?

Dawson îşi aprinse o noua tigara. Era atît de agitat, încît într-un tîrziu îşi aminti ca nu-i oferise una şi lui Albert. De obicei îşi permitea asemenea familiarisme cu el.

— Uitasem de tine…, se scuza, întinzîndu-i porttigaretul din care agentul lua trei tigari deodata. Ce sa facem? dacă a intrat în subteran situaţia se complica rău de tot…

— Va referiti la…, presupuse agentul, facînd un semn cu capul.

— Nu, sa fiu al naibii, nu din cauza aia… Ar fi ultima mea grija, dar odată intrat în canalizare, fara experienta, îi va fi foarte greu sa

supravietuiasca dacă nu se întîlneste cu sobolanii. Posibilitatile de orientare în hatisul de canale sunt practic nule şi mai exista şi alta fauna în afara de oamenii-sobolan. I se poate întîmpla orice…

— Să trimitem cîteva echipaje de politie sa scotoceasca toate gurile de canalizare din zona casei lui Parker? Tinînd cont de lipsa de experienta a subiectului nu cred ca a ajuns departe.

— Nici eu nu cred ca a ajuns departe, dar dacă s-a întîlnit cu oamenii-sobolan… Se deschid doua posibilitati… Ori l-au ucis, considerîndu-l spion, şi-n cazul acesta am pierdut orice sansa în ceea ce-l priveste pe Malcom, ori l-au acceptat, şi atunci ne va veni foarte greu să-l luam din mîinile lor. Afurisitii cunosc toate cotloanele de sub oras şi au şi arme…

— Trimitem oamenii?

— Cît de multi posibil… Tu o sa te deplasezi la fata locului şi ma vei informa din jumatate în jumatate de ora despre ce se petrece acolo. Să foloseasca şi robotii specializati pentru scotocitul prin canalizari. Senzori, roboti de haituiala şi anihilare… Să nu vii înapoi fara nemernic…

Agentul o sterse fara o vorba. Dawson îl urmari cu privirea, clatinînd din cap. Albert se descurca aproape în orice situaţie, dar de data aceasta trebuia sa reuşeasca numaidecît.

Dawson ramase pe holuri şi mai fuma trei tigari. Din cînd în cînd se ciocanea cu degetul peste fruntea încruntata, ca şi cum ar fi încercat prin aceasta să-şi stimuleze gîndirea.

Era pe punctul de a aprinde cea de-a patra tigara cînd se lumina la fata. Scoase telefonul celular din buzunarul pantalonilor şi forma numarul agentului Albert.

— Ceva noutăţi? mormai în clipa în care agentul răspunse. Nimic? Am avut dreptate, deci, ati gasit locul pe unde a patruns în subteran… Foarte bine! Banuiam eu ca politia nu are oameni suficient de bine pregatiti pentru a duce la bun sfîrsit o asemenea misiune. Am omis să-ţi spun, dar politiŞtii nostri sunt grozavi doar cînd snopesc în bataie un betiv care s-a usurat pe unde nu trebuie… Albert, îţi mai aduci aminte care erau cei patru vânători de recompense care l-au capturat pe Michael Bruner? Exact, dementul care l-a asasinat pe guvernatorul Paulson şi care s-a refugiat în canalizare…

*

* *

Nu-şi imaginase aşa ceva nici în cele optimiste presupuneri. Se aşteptase sa patrunda într-o lume dominata de spatii înguste şi joase, întuneric, umezeala, mucegai şi mirosuri insuportabile, o lume plina de spaime. Descoperi ca lucrurile nu stateau chiar aşa de rau. Tunelele subterane erau suficient de largi încît sa permita trecerea unui camion de dimensiuni medii şi totul era uscat, uluitor de uscat.

Din loc în loc, atîrnate de tavan, lampi cu cuart raspîndeau o lumina difuza, suficienta însă pentru a înainta fara a pipai. Subteranele orasului erau mai bine întretinute decît multe zone de la suprafata.

Hotarîse să se aventureze în canalizare după o matura chibzuinta. Era de presupus ca Tim le rezumase politistilor discutia avuta.

Doar un tîmpit s-ar grabi sa ajunga la o anumita destinatie cînd aceasta este cunoscuta de urmaritorii lui. Spera, din inima, ca politiŞtii să-l considere ceva mai inteligent şi să-l caute la suprafata. dacă ar fi stiut care sunt conditiile din subteran n-ar mai fi furat lanternele. Ce tîmpenie! Or să-şi dea seama de intentiile lui de îndata ce vor descoperi lipsa lanternelor.

La cîteva sute de metri departare de casa lui Tim descoperise gaura de canal, protejata de un grilaj metalic care nu-i ridicase mari probleme.

Se gîndi ca ar fi bine sa sparga lampile pe unde trecea, dar îşi dadu seama ca asta nu însemna decît pierdere de vreme. Urmaritorii, indiferent care ar fi fost acestia, aveau posibilitatea să se doteze cu tot ceea ce le era necesar pentru a strapunge şi întunericul cel mai cumplit. În plus, era cea mai simpla metoda de a le arata pe unde a trecut.

— Ce ticalos! striga, referindu-se la Tim. Ce canalie…

Sa-şi auda propriul glas era foarte confortabil. Îl ajuta să nu intre în panica.

Oare exista, într-adevar, o opozitie care traia în canalizare? Pîna în prezent conditiile erau mult mai bune decît la suprafata.

După trei ore de mers în forta se opri să-şi traga sufletul. Era zdrobit de oboseala, nici în cele mai grele zile de santier nu se ostenise atît.

Un junghi în stomac îi atrase atentia ca era cazul sa şi manînce ceva. Noroc cu punga luata de la politist. Gasi în ea o franzela, una adevarata, din grîu adevarat, nu produs din chimizarea unor substante pe care guvernul se straduia să le tina secrete. şi o bucata de carne… Carne cu gust de carne, nu ceea ce se servea categoriilor inferioare sub denumirea de carne.

Mînca jumatate din continutul pungii, rezistînd ispitei de a înfuleca totul. Trebuia să se gîndeasca la ziua de mîine.

Si pîinea, şi carnea aveau un gust extraordinar, nu mai mîncase ceva la fel de gustos de cînd era el. Pacat ca politistul nu avea în masina un sac de merinde…

Strînse toate firmiturile şi le înghiti, atent să nu risipeasca nici una.

— Acum mi-ar prinde bine un pui de somn…, cugeta, cautînd cu privirea un loc unde să se adaposteasca.

Durerea de cap pricinuita de alcoolul lui Parker disparuse cu totul, efortul depus ajutase la eliminarea toxinelor din organism.

Un mic trosnet îl alarma. În zona se mai afla încă cineva.

*

* *

Leon Adair nu facea nici un efort să-şi ascunda furia ce-l asalta din toate partile, asemenea valurilor unei mari agitate care tabara asupra unei stînci singuratice. Alături de el, cu armele scoase la vedere, Andy Redmond renuntase de ceva vreme să-l mai calmeze şi aştepta ca mai experimentatul sau tovarăş sa revina de la sine la sentimente mai bune.

— Tîmpenia care mi s-a întîmplat azi dimineata le întrece pe toate… De ce naiba a trebuit sa mi se întîmple tocmai mie? De ce ni se întîmpla numai noua? Sandoval şi Bonner… Nenorocire mai mare decît asta nu cred ca exista… Tu de ce naiba nu spui nimic?

— Ar ajuta la ceva? rînji Andy, consultîndu-şi arsenalul din dotare. Ai auzit cum stau ordinele, nu? Trebuie sa facem echipa cu cei doi rahati, fie ca ne place, fie ca nu…

— Să le ia naiba de ordine! As fi preferat sa plecam doar noi doi în cautarea tembelului, reuşim sa ne descurcam şi singuri, n-avem nevoie de idioti care sa ni se încurce printre picioare. şi încă ce idioti…

— şi eu preferam misiunea pe cont propriu, dar sunt multumit ca am primit-o şi în conditiile astea.

— Ce dracu' vrei sa spui?

— Mai nimic…

De fapt ar fi vrut să-i spuna ca se puteau considera foarte norocosi ca cineva îi recomandase pentru misiune, recompensa pusa pe capul fugarului era cea mai mare de care auzise vreodata.

— Stiu ce naiba gîndesti, mugi Adair, furibund. Asculta la mine, nu noi sîntem cei norocosi ca am fost trimisi după „pestele cel mare”, ci Bonner şi Sandoval. Noi sîntem adevaratii profesionisti pe cînd ei nu sunt decît niste amatori plini de noroc ca o potaie rîioasa de paduchi. Nu e nimic de capul lor, să ştii asta!

— Cum doriti, rîse Andy, plecîndu-se slugarnic. Mai degraba ţi-ai conserva energia în loc sa urli degeaba…

— N-am nevoie de sfaturile tale, aşa cum nu am nevoie nici de tîmpitii în plus, tu îmi esti de ajuns…

Andy socoti ca este mai cuminte sa ignore aluzia rautacioasa. La cît era de turbat, Leon avea nevoie să-şi descarce nervii pe cineva şi nu simtea nevoia de a fi folosit drept tampon.

Nu era un secret pentru nimeni din bransa vânătorilor de recompense faptul ca Leon Adair îi ura de moarte pe Ryan Bonner şi pe Roney Sandoval. Personal, Andy îi dadea dreptate partenerului sau, dar era de parere ca Leon prea punea la suflet niste cheŞtii care se

întîmplasera cu mult timp în urma. N-avea nici un rost sa dezgroape cai morti, în loc să-i înjure pe rivalii lui de moarte ar fi fost mai bine să-şi concentreze toate eforturile pentru a pune mîna pe fugar. Cu recompensa promisa îşi puteau permite să se retraga şi chiar să se refugieze într-o tara în care legislatia era mai blînda, iar o jumatate de milion de dolari valora cît un milion întreg în S.U.A. Sau mai mult. Ramînea doar partea mai interesanta, aceea de a pune mîna pe parale.

Pentru Leon Adair, Sandoval şi ucenicul lui reprezentau o piaza rea, indivizii care se iveau tot timpul la locul nepotrivit şi umflau potul pentru care el se spetise. aşa se întîmplase şi cu primul mare peste din cariera lor, Michael Bruner.

Desi în general nu-l interesa viaţa personala a celor pe care îi vîna, în cazul lui Bruner facuse o exceptie şi se documentase putin, un semn de recunoastere pentru recompensa încasata.

Bruner nu era decît un biet amarît care, înainte de intrarea în vigoare a legislatiei privitoare la categoriile sociale şi drepturile care se cuveneau fiecareia dintre ele, îşi cîstigase existenta reparînd ceasuri şi jucarii mecanice. Evaluarea îl plasase în categoria E, penultima pe scara valorii şi în ceea ce priveste drepturile acordate. Un individ din categoria E era considerat din start redus mintal si, prin urmare, nu avea dreptul de a ocupa functii de raspundere (lucru interzis şi celor din C şi D). Li se puteau încredinta doar munci fizice foarte grele, în care mintea nu era aproape deloc solicitata (al naibii guvern, cum se gîndea el la toate!). De primit, nu primea mare lucru pentru munca lui, hrana doar cît să-şi duca zilele şi un adapost în care locatarii stateau înghesuiti ca sardelele. Cu alte cuvinte, Bruner traise incomparabil mai bine pe vremea cînd cei care-i aduceau ceasuri şi jucarii la reparat nu se interesau atît de nivelul de inteligenta cît de priceperea lui de meserias. În decursul anilor acumulase suficienta ura în el fata de sistemul care-l obliga sa munceasca pîna la epuizare la constructia de autostrazi, carînd cu spinarea bolovani de piatra şi saci de ciment, oferindu-i în schimb hrana cea mai proasta şi doar atîtea haine cît putea toci pe santier.

Într-o zi, în cursul unui discurs public al guvernatorului prilejuit de realegerea acestuia, Michael Bruner se razbunase pe sistem în felul lui. Se strecurase pîna aproape de cel mai important personaj politic din stat cu un buchet mare de garoafe pe care-l obtinuse în schimbul unui lantisor de aur cu medalion, o chestie pe care o pastrase ascunsa de-a lungul anilor şi nu se îndurase să-l schimbe pe o bucata de pîine. În buchet avea ascuns un pumnal, confectionat artizanal. Îi oferise guvernatorului buchetul de flori şi apoi, înainte ca agentii de paza sa realizeze ce se petrece, îi sectionase carotida.

Cam asta era povestea vietii lui Michael Bruner. Uluitor nu era atît faptul ca reuşise să-şi duca la bun sfîrsit planul criminal, ci mai ales ca reuşise sa scape din busculada ulterioara nevatamat şi să se refugieze în canalizarea orasului unde rezistase mai bine de o luna înainte de a fi încoltit de vânătorii de recompense.

În tot acest rastimp Leon, însotit de Andy, îl haituisera fara ragaz prin cele mai ascunse cotloane, adulmecînd fiecare urma. O luna de zile petrecuta în subteran, de marsuri fara sfîrsit şi de dormit pe apucate, pazindu-şi unul altuia somnul învolburat.

Pîna la urma îi luasera urma, Bruner era şi el la capatul puterilor, dar cînd ridicasera armele pentru a-l soma să se predea, ca un facut, naiba stie de unde, aparuse nemernicul de Sandoval însotit de diavolul ala mic, pe atunci un pustan cu cas la gura si, la rîndul lor, atintisera pustile asupra fugarului pentru care ei se spetisera.

O jigodie de reporter, sosit împreuna cu Sandoval îi fotografiase cu promptitudine si, cu toata cearta care se iscase pe chestiunea arestarii, din presa reiesise ca arestarea era rezultatul colaborarii dintre cei patru vânători de recompense şi nu a istovitorului efort depus de Adair şi asistentul lui. O adevarata porcarie! De voie, de nevoie, au împartit recompensa în patru, cu cei doi ticalosi care sustineau tot timpul ca ei facusera toata treaba. Solutie de compromis deoarece, dacă ar fi apelat la judecator, cea mai mare parte a recompensei s-ar fi dus pe taxe.

Ba se putea termina şi mai rau… În toiul altercatiei care urmase după încoltirea lui Bruner, pret de cîteva minute nu mai interesase pe nimeni soarta arestatului, nici chiar pe Sandoval, care trecea drept un campion al prudentei. Probabil era prea ocupat pentru a face fata acuzelor aruncate cu verva de Adair.

Chiar Leon plătise lipsa de prevedere; cu acelasi pumnal cu care-l asasinase pe guvernator Bruner reuşise să-i sfîsie obrazul înainte de a cadea gramada la pământ, naucit de pumnii lui Bonner.

Si acum, culmea ironiei, li se cerea sa lucreze împreuna pentru a prinde un alt fugar periculos, care lichidase doi agenti guvernamentali şi furase niste secrete de stat. încă nu-şi revenisera din socul resimţit în clipa în care înţelesesera cine este la telefon. Congresmanul Dawson în persoana le vorbise şi le recomandase să-l captureze pe fugar intact. Încasarea recompensei depindea total de acest amanunt. dacă fugarul patea ceva iremediabil, adio bani! Era cel mai mare peste pe care aveau ocazia să-l pescuiasca şi nu puteau accepta ca purcoiul de bani avea sa ajunga pe tava lui Sandoval.

— dacă Sandoval şi maimuta lui sunt aşa de grozavi, de ce nu s-au dus să-l aresteze pe Erin chiar în vizuina lui? Nu-s decît niste oportunisti dati naibii… Ne-au tras o dată pe sfoara, de data asta n-o să le mai mearga… Mă jur pe tot ceea ce iubesc mai mult pe lumea

asta. dacă se întîmpla sa mai apara şi de data asta ca atunci… Ei bine, o sa am ac de cojocul lor. Unul al naibii de ascutit şi bine calibrat.

— Ce naiba… Doar nu ai de gînd sa…

— Ba bine ca nu, hohoti Adair, armîndu-şi cu zgomot arma care-l facuse celebru. şi încă cum… Sita o să-i fac, numai sa îndrazneasca să-şi arate meclele cretine.

— Ai fi în stare sa tragi în niste colegi de-ai tai?

Andy arata de-a dreptul socat. În ciuda concurentei existase tot timpul în rîndul vânătorilor de recompense o anumita solidaritate de breasla. Nu de putine ori se întîmplase ca vânători care nu puteau sta mai mult de cinci minute în aceeaşi încapere fara să se ia la bataie sa lase totul deoparte şi să-şi acorde sprijin reciproc atunci cînd viaţa unuia era amenintata. Cum sa tragi într-un om pe capul caruia nu exista nici un premiu?

— Asculta-ma cu atentie, băiete, suiera Adair, turbat. Sansa care ni s-a oferit astazi e atît de mare şi de incredibila încît e imposibil sa ti se mai ofere încă o dată în viaţa. Atîtia bani nu poti face nici dacă prinzi jumatate din tipii pentru care exista mandat şi dacă pui mîna pe malai ai sansa sa renunti pentru totdeauna la nenorocita viaţa de haitas, pricepi? dacă placinta e împartita în prea multe portii banii o sa ti se termine înainte de a-ţi da seama ca i-ai avut. Eu unul as face orice sa iau tot potul si, dacă îţi cunosti interesul, ai face la fel… Înţelegi? dacă ceva nu merge cum ne-am dori sper c-o să ştii în ce directie sa tragi.

Usurat, Adair începu explorarea unui tunel lateral, instinctul lui de colectionar de capete îi spunea ca zona trebuie numaidecît cercetata. Andy îl urma, posomorît. Îl ştia de prea multa vreme pe Leon ca sa nu-şi dea seama ca individul vorbea serios, nu era numai o chestie spusa asa, la nervi… Banii oferiti pe capul lui Barton îi înfierbîntasera imaginatia, îl înnebunisera de-a dreptul şi nu s-ar fi dat în laturi nici chiar de la crima, principala infractiune a celor pe care îi vînase fara crutare o viaţa întreaga.

— Aici nu-i nimic, îl anunta Adair, dezamagit. Nimic care sa ne foloseasca.

Andy nu răspunse. Era preocupat sa analizeze datele afisate pe un calculator mare cît jumatate din palma lui.

— Vreo veste, ceva? se interesa Adair, sceptic. Pun pariu ca porcariile alea nu sunt bune de nimic… Auzi la ei! Ne-au pus la dispozitie aparatura necesara pentru a îndeplini misiunea. Asculta-ma pe mine, timp de mii de ani oamenii au vînat animale sau alti oameni fara nici un fel de aparatura ajutatoare, bazîndu-se numai pe instinct şi priceperea proprie. Instinctul! Asta este tot ceea ce-i trebuie unui vânător de capete, şi un dram de noroc, nu smecherii electronice…

— Unul dintre senzori transmite ca a detectat miscare la vreo doi kilometri de aici, îl informa Andy, ignorîndu-i aprecierile. A detectat o fiinta mare…

— La naiba, mormai Leon, sa vedem totusi dacă e ceva interesant…

— Să Ştii că sunt înarmat, striga John, atintind asupra peretilor goi revolverul confiscat de la politist.

Nici un răspuns. Începu sa creada ca nervii încordati îi jucasera o festa. Doar i se paruse ca auzise ceva.

Era pe punctul de a-şi baga arma în buzunar cînd se trezi îmbrîncit cu putere. Înainte să-şi dea seama ce se petrece ateriza pe spate, lovindu-se la coaste în cadere. Pistolul îi zbura din mîna, dar chiar dacă ar fi reuşit să-l pastreze nu l-ar fi ajutat prea mult. O arma blocata nu valora mai mult decît un bolovan zdravan. Tinea pistolul prea aproape de insigna pentru ca acesta sa functioneze.

— O miscare şi te-ai dus naibii, man…, tuna o voce ragusita.

Abia acum reuşi să-l identifice pe cel care-l atacase. Un tip subtirel, alb, cu o barba uriasa, îmbracat în niste haine jegoase, care atintea asupra lui o ghioaga cu tinte de metal. Nu mai încapea nici o îndoiala, se afla fata în fata cu un om-sobolan.

— Calmeaza-te… Nu vreau sa fac nici un rau, nimanui…

— Nici nu prea mai ai cum, hohoti barbosul. dacă mi se pare ceva dubios la tine te turtesc cu bîta. Cine esti şi ce cauti aici? Nu pari deloc genul care are chef sa faca o plimbare pe sub oras înainte de culcare.

— Am niste necazuri la suprafata, ofta John, straduindu-se sa para cît mai convingator.

În ciuda aspectului neîngrijit şi a barbii stufoase, cel care-l imobilizase nu parea un om rau, dar asta nu însemna, neaparat, ca putea sa aiba încredere în el. şi Tim Parker parea un tip de treaba. şi nu era…

— Necazuri cu cei de la suprafata, spui… Barbosul nu parea deloc surprins: Ce fel de necazuri? Din cîte stiu eu, sub denumirea de necazuri poti gasi o încîntatoare încrengatura lexicala.

— Mi s-a cerut să-mi donez niste organe pentru un tip din clasa A… N-am putut suporta ideea şi-am sters-o…

— Amendamentul Dawson, deci…, surîse barbosul, relaxat. Nu ai deloc mutra de politist sub acoperire sau ceva de genul asta, pari un om cinstit…

— sunt un om cinstit, accentua John, fara să-şi poata lua ochii de la bîta tintuita.

În ciuda aspectului fragil, barbosul parea sa detina o forta considerabila. Parca-l lovise un tren. Continua:

— Mi-am făcut de fiecare data datoria fata de tara şi natiunea americana atunci cînd am fost solicitat, dar ceea ce mi s-a cerut este prea mult…

— Esti tare, man, hohoti omul-sobolan, lasînd bîta în jos. Pe bune…

— Adica!?

Nu reuşea sa înţeleagă motivul veseliei subite a barbosului. Doar nu spusese nici o gluma.

— Esti simpatic, ţi-am spus… Toti cei care ajung să se refugieze în subteran nu dau doua parale pe datoria fata de natiunea americana şi S.U.A. Pricepi?… Într-un fel sau altul toti au ajuns sa aiba ceva de reprosat celor care ne conduc.

— Rebeli?

— Pricepi repede.

Deja îşi rezemase bîta de coapsa, semn ca nu-l mai considera o amenintare. Îi întinse o mîna subtire şi jegoasa, ajutîndu-l să se ridice.

— Scoubaday, rosti omul-sobolan fara să-i dea drumul la mîna.

— Poftim?!

— Scoubaday, acesta e numele meu…

— John Barton… Cetatean categoria C+. Încîntat de cunostinta. Scuza-ma…

— Pentru ce? Ca am un nume care suna cam ciudat?

— Da… N-am mai cunoscut pe nimeni care…

— Să poarte numele asta, îi lua Scoubaday vorba din gura. Stiu, mi s-a mai spus asta. În realitate, nu este numele meu, este porecla, dar m-am obisnuit cu ea atît de mult încît dacă cineva m-ar striga pe numele meu adevarat n-as reactiona mai mult decît as face-o atunci cînd trece o rabla pe strada. Si, în plus, îmi place…

— Eu, din pacate, nu am nici o porecla…

— Poate ca nimeni nu te-a considerat suficient de important pentru a-ţi atribui una. Hei, băieţi, puteti iesi…

John tresari surprins vazînd cîte mutre jegoase apar de după coloane şi din cele mai surprinzătoare unghere. Cum de nu le sesizase prezenta? Erau pe putin o duzina…

— Te urmaream de vreo jumatate de ora, îl informa Scoubaday cu dezinvoltura. Cu greu ne-am abtinut să nu rîdem cînd am vazut cum încercai sa te strecori cît mai discret. Nu ne-o lua în lume de rau, dar mai ai multe de învatat pîna sa devii om-sobolan…

— Oameni-sobolan?! şi voi va spuneti tot asa? lasa John să-i scape.

— Pai, ce? Crezi ca numai cei de afara au dreptul sa ne spuna asa? Putina autoironie nu strica nimanui, te ajuta sa treci mai usor peste greutatile vietii.

Oamenii-sobolan se apropiasera, formînd un cerc strîns în jurul lor. John simţi o stînjeneala fara margini la vederea chipurilor obosite, slabite de lipsuri, acoperite de straturi de murdarie. Aveau cu adevarat mutre de sobolani. Cetatenii de categoria C îşi permiteau sa fie mai îngrijiti decît oricare dintre prietenii lui Scoubaday.

— Băieţi, el este John, îl prezenta Scoubaday, desi era putin probabil ca oamenii-sobolan să nu fi auzit nimic din conversatia lor. S-a refugiat pe tarîmul nostru din cauza Amendamentului Dawson. Ca veni vorba, cum stau exact lucrurile? Nu ne-o lua în nume de rau, dar orice individ care ajunge pe teritoriul nostru este tratat ca un raufacator pîna la proba contrarie.

Cercul oamenilor-sobolan se strînsese amenintator, aproape atingîndu-l, le putea simţi în nari rasuflarea puturoasa. Priviri rautacioase îl iscodeau, încercînd să-i patrunda pîna în cele mai ascunse cotloane ale mintii. În afara de Scoubaday nimeni nu scosese o vorba, dar John realiza ca, de îndata ce povestea sa ar fi început sa scîrtîie, duzina de jegosi l-ar fi făcut farîme.

O bubuitura înfundata îl facu sa tresara. Nu era singurul, oamenii-sobolan intrasera şi ei în alerta. Un individ maruntel, cu barba încîlcita curgîndu-i pe piept, aparu dintr-o galerie laterala urlînd cît îl tineau plamînii:

— Cîrtite basinoase!… Cîrtite basinoase!…

— Să dea toti dracii în desteptul care le-a inventat, afurisi Scoubaday. Urmati-ma!

Îl însfaca de brat pe John, care nu pricepea nimic din ce se întîmpla, urletele maruntelului nu aveau nici o relevanta pentru el. Simtea însă o mare usurare deoarece neasteptatul incident amînase interogatoriul pe alta data. Oamenii-sobolan pareau extrem de circumspecti (avînd în vedere conditiile în care-şi duceau viaţa nici nu i-ar fi putut învinui) şi ,daca ar fi banuit ca ceva nu este în regula, nu s-ar fi dat înapoi să-l linseze. După tradarea lui Tim Parker nu mai era dispus să-şi deschida sufletul prea usor. Pe Tim îl considerase un adevarat prieten, un luptator devotat cauzei celor multi şi nedreptatiti, îl cunostea de ceva ani. Chiar daca, prin definitie, oamenii-sobolan erau dusmani neîmpacati ai guvernului, nu se simtea în stare să le spuna adevarul.

Vazu la cîtiva pasi în fata lui revolverul pe care-l scapase atunci cînd Scoubaday îl atacase. Se parea ca toata lumea îl ignorase. Scoubaday îi dadu drumul la brat şi urla niste ordine pe care nu reuşi să le înţeleagă, dar reuşi sa recupereze arma. Instinctul îi spunea ca va avea nevoie de ea.

Lînga el, oamenii-sobolan alergau cît îi tineau picioarele. Maruntelul care daduse alarma gonea chiar lînga el, pufaind zgomotos.

În fata tuturor alerga Scoubaday, îndemnîndu-i tot timpul să se tina de el.

Prin galagia facuta de ceata care alerga John reuşi sa distinga o rapaiala metalica, un zgomot asemanator celui făcut de ploaia care cade pe un acoperis de tabla. Rapaiala se apropia, în ciuda sfortarilor cetei lui Scoubaday de a pastra distanta.

John facea eforturi deosebite pentru a face fata ritmului impus de Scoubaday. Realiza însă rapid ca, dacă galopada mai dura mult, avea sa cedeze. Nu alergase în viaţa lui mai mult de jumatate de mila şi lipsa de antrenament începea să-şi spuna cuvîntul.

— Repede, John, repede, îl zori Scoubaday fara sa întoarca privirea.

În clipa urmatoare piciorul drept batu numai aerul. O groapa pe care n-o vazuse, probabil din cauza celui care alerga în fata lui. Se prabusi greoi înainte, lovind aerul cu palmele. O durere cumplita îl sageta în genunchi.

— Scoubaday, ajuta-ma..., gemu înspaimîntat.

Tacanitul metalic îi rasuna în urechi, deslusit. Privi în urma şi vazu o multime de gîndaci de otel cromat, ceva mai mari decît pumnul, care alergau pe cîte sase picioare subtiri.

O mîna cu degete de fier îl apuca de umar, apoi altele de mîini şi picioare, şi-l ridicara în aer. Scoubaday nu-l părăsise.

— Rezista John, nu mai e mult, rasuna încurajator glasul capeteniei oamenilor-sobolan.

Genunchiul îl durea groaznic, individul care-l tinea de piciorul drept nu era interesat să-i menajeze membrul ranit însă John îi era recunoscator ca nu-l abandonasera la discretia gîndacilor de metal. Probabil erau groaznici, de vreme ce oamenii-sobolan depuneau eforturi colosale pentru a-i evita.

Din pozitia în care se afla, pe spate şi cu capul spre directia în care Scoubaday îşi îndruma camarazii, reuşea sa observe cum pîlcul de creaturi metalice se apropia din ce în ce mai repede. Pe lînga faptul ca oboseala îşi spunea cuvîntul, oamenii lui Scoubaday mai trebuiau sa faca fata şi transportului ranitului.

Masinaria din fruntea pîlcului se afla la mai putin de doi metri în urma celor care-l transportau pe John. Se opri dintr-o data, şi exploda cu un plesnet ciudat. O trîmba de fum violet se raspîndi în tunel, acoperind restul urmaritorilor metalici. Un miros acru, înecacios, patrunse în narile lui John, provocîndu-i o tuse chinuita.

— S-a basit o cîrtita, urla unul dintre cei care-l transportau pe John. Nu mai avem mult...

— Pe aici, se auzi triumfatoare vocea lui Scoubaday şi John simţi cum este tras în lateral. Cei din grup alergau acum printr-un

canal cu tavanul atît de coborît încît carausii îl tîrau de-a dreptul pe jos.

Cîteva plesnituri le adusera la cunostinta ca şi alte cîrtite explodasera, eliberîndu-şi încarcatura de gaz nociv. Mirosul se întetise şi acum şi alti membri din banda lui Scoubaday tuseau, încercînd să-şi curete plamînii.

Patrunsera într-o cavitate de mari dimensiuni, o adevarata pestera. Oamenii-sobolan se debarasara de John, aruncîndu-l pe o gramada de praf şi moloz. Era, oricum, mai bine decît dacă l-ar fi aruncat pe pardoseala de ciment.

— Usa... Usa..., rasuna, gîtuita de încordare, vocea lui Scoubaday.

Oamenii-sobolan se repezira asupra unei usi metalice de dimensiuni colosale. Cîteva opinteli viguroase şi usa se închise în nasul aratarilor de otel.

— Am scapat şi de data asta, rasufla usurat Scoubaday. Ne-au suflat în ceafa...

Nu-i răspunse nimeni, toata lumea era ocupata să-şi traga sufletul. Alergarea dementiala ar fi dat gata chiar şi un atlet profesionist.

Macinat de cele mai negre presimţiri, John încerca să-şi analizeze situaţia genunchiului accidentat. dacă avea ceva rupt, situaţia era grava. Fara posibilitatea de a se deplasa singur nu putea spera la nesfîrsit în generozitatea oamenilor-sobolan.

Fara un cuvînt, Scoubaday îngenunche lînga el şi-l ajuta să-şi suflece pantalonul. Cu miscari experte îi pipai pielea care începuse deja să se învineteasca.

— N-ai nimic rupt, şi nici taiat. O vreme o sa te doara genunchiul, dar o sa te vindeci, garantat...

— Ce bine, ofta usurat John.

Scoubaday însă nu-l mai asculta. Deja se pregatea pentru manevra urmatoare.

— Usa asta o sa retina cîrtitele ceva mai bine de doua ore, timp suficient sa ne retragem din calea lor. Mai stam cîteva minute si... la drum!

— Ce erau alea? se interesa John, masîndu-şi genunchiul.

— Bun venit în club, amice, rînji Scoubaday. CheŞtiile „alea" sunt cel mai împutit cosmar al nostru, naiba stie care este numele dat de cel care le-a inventat, dar noi le spunem cîrtite basinoase deoarece sunt în stare sa sape tuneluri şi prin cele mai dure materiale. Se orienteaza singure, atrase de caldura corpului uman, si, cînd sunt îndeajuns de aproape, explodeaza. Altfel spus, trag un vînt împutit, eliberînd un gaz narcotic. dacă ai ghinionul sa nimeresti în norul violet

ar fi bine să-ţi anulezi planurile pentru urmatoarele trei zile. Ai simţit mirosul fumului?

— Da...

— Atunci pregateste-te pentru ceva dureri de cap peste vreo ora. Nu te îngrijora, pîna la urma trec, dar să ştii ca pentru un neinitiat sunt groaznice. Pîna reuşesc sa perforeze usa sau peretele noi vom fi suficient de departe încît detectoarele de caldura n-o să le foloseasca prea mult cîrtitelor. O vreme se vor învîrti în jur, cercetînd fiecare centimetru patrat si, dacă simt o prezenta umana, se aduna toate şi încearca să-l dea gata pe nefericit cu putoarea lor. Comunica atît între ele cît şi cu indivizii care le-au trimis pe capul nostru. şi nu sunt singurele porcarii care ne coloreaza viaţa...

— Groaznic, aprecie John, gînditor. aşa e în fiecare zi aici?

— Nu chiar... În general avem de făcut fata altor probleme, cîrtitele basinoase nu sunt lansate în subteran decît dacă cei care ne conduc destinele la suprafata considera ca au într-adevar nevoie de un tip refugiat pe aici, ceea ce nu se întîmpla chiar foarte des. Draciile astea puturoase sunt eficiente, dar consuma o cantitate respectabila de energie, aşa că nu sunt puse în functiune decît cu aprobari speciale. În restul timpului, atunci cînd ne sunt chiar foarte dragi, cîrtitele dorm pitite în depozite. Vizita de azi a împutitelor se pare ca ti-o datoram chiar tie...

— Mie?!

— N-ar trebui sa fii aşa de surprins... Te considera deosebit de interesant, nu? Sincer, nu-mi amintesc ca vreodată un numar aşa de mare de cîrtite sa fi invadat zona...

— să se duca dracului cu tot ce-a facut! izbucni dintr-o dată un individ roscat. Ne-a adus pe cap un milion de cîrtite şi tu te porti cu el de parca ne-ar fi adus un convoi de ajutoare umanitare. Vrei sa scapam mai repede de porcariile alea? Atunci nu ai decît să-l legi de un stîlp şi sa lasi draciile alea să-şi faca treaba. Ce ai de spus, Scouby?

Scoubaday îşi îndrepta spatele, atît cît îi permitea faptura desirata, tintuindu-l pe razvratit cu ochii sai cenusii.

— Manînci rahat, Miguel... Asta am de spus...

Scoubaday parea stapîn pe situaţie, dar John observa ca cei mai multi dintre oamenii-sobolan adoptasera o atitudine favorabila roscatului. Realiza pe data şi care era subiectul micilor sosoteli care încetau în clipa în care privea în directia de unde veneau murmurele. Atacul cîrtitelor fusese evitat în ultima clipa, gratie faptului ca ştiau topografia subterana, dar asta nu era decît prima lupta a unui razboi a carui durata n-o putea anticipa nimeni.

— Auziti la el! urla indignat Miguel, adresîndu-se întregului grup. Eu încerc să-i arat ca strainul care a venit peste noi ne va duce

la pierzare şi el îmi spune ca manînc rahat... Poti sa fii mai explicit, Scouby?

— Nu esti decît un idiot, Miguel, ofta Scoubaday. Pauza a luat sfîrsit, sa mergem...

— Ba nu va pleca nimeni de aici pîna nu ne dai un răspuns, sari în sprijinul roscatului maruntelul care anuntase invazia cîrtitelor. Din cauza noului tau prieten era sa dam de naiba la nici cinci minute după ce l-ai cules. Avem şi-asa destule belele.

O duzina de priviri dusmanoase se atintira asupra lui John, dar Scoubaday nu arata nici cel mai mic semn de spaima.

— Ce adunatura de tîmpiti! murmura, atintindu-şi ochii asupra fiecaruia pret de cîteva clipe. (În afara de Miguel şi sustinatorul sau nici unul nu reuşi să-i suporte privirea glaciala.) V-ati uitat prea repede trecutul, băieţi... Omul asta - arata catre John care se retrasese în spatele lui -, n-a ajuns aici pentru ca şi-a dorit, ci pentru ca n-a avut alta solutie. Iar dacă acum este urmarit de politie şi de cîrtitele ei puturoase nu înseamna ca şi-a dorit asta. Îi este cumplit de greu şi fara ajutorul vostru.

— şi ce treaba avem noi cu asta? replica Miguel, înaintînd un pas.

— Nu aveti nici o treaba?! De ce nu ati spus asta atunci cînd ati nimerit în subterane cautînd scaparea? De ce n-ai spus asta atunci, Miguel? Acum te tii batos, gata să-i dai peste nas celui care îţi cere să-l ajuti şi asta pentru ca ai alergat cinci minute. Mare scofala! Ai uitat cînd am alergat zece mile din cauza cîrtitelor care te urmareau? Ai uitat ca atunci l-am pierdut pe batrînul Jazz Hoyt din cauza ca n-a putut face fata ritmului? Ştii cumva ce-a patit după ce l-au gazat cîrtitele? Nu?! Macar de atîta lucru ai fi putut sa te interesezi. După ce a fost gasit de politie şi-a pierdut rinichii şi stomacul care au ajuns în abdomenul unui mare mahar al petrolului, din A3+. Cînd dormi, atunci cînd ai timp, nu-l visezi niciodată pe batrînul Jazz Hoyt?...

— De ce-mi spui asta? mîrîi Miguel, înaintînd un pas.

— Poate ca nu-l visezi, l-ai cunoscut prea putin ca să-ţi pese de el, dar pentru noi, cei care l-am avut alături mai bine de cinci ani, Jazz Hoyt a fost ca un tata, ofta Scoubaday, fara să se tulbure. A fost printre primii care s-a refugiat în subterane şi el ne-a învatat sa supravietuim în hatisul de canale şi tunele. Am pierdut cel mai bun tovarăş pe care l-am avut vreodata, dar nimeni, niciodata, nu ţi-a spus ca totul s-a întîmplat din vina ta, Miguel. dacă nu te-am fi acceptat în grupul nostru poate ca şi azi batrînul Jazz ar fi făcut sa rasune subteranele de cîntecele lui hodorogite.

Roscatul îşi pleca privirea, rusinat. Probabil nu se gîndise niciodată la ceea ce-i spusese Scoubaday. Înainta catre John şi îi întinse mîna.

— Iarta-ma, camarade, cîrîi. M-am lasat dus de val, Ştii. Îmi pare sincer rău pentru ceea ce am spus, dar să ştii ca au fost cuvinte spuse la mînie.

John ar fi putut să-i raspunda cu un citat din Tim Parker, „Omul, cînd e nervos, nu se mai controleaza şi chiar spune adevarul”, dar socoti că nu era cazul sa adune şi mai multa antipatie împotriva propriei persoane.

Scoubaday reuşise să-şi domine opozantii din micul grup pe care-l conducea, dar asta nu însemna ca avea autoritate nelimitata asupra lor. În general oamenii au tendinta de a respecta o anumita autoritate doar atunci cînd le sunt amenintate interesele personale. Poate de aceea Miguel cedase atît de usor. Dar, pe viitor, dacă lucrurile aveau să se linisteasca, probabil ca Scoubaday, în ciuda calitatilor sale umane, nu va mai reuşi sa tina în frîu gloata de oameni-sobolan.

Si Maruntelul care anuntase invazia cîrtitelor basinoase parea bulversat de ceea ce aflase. Pe la colturile ochilor urdurosi aparusera lacrimi şi-şi tragea respiratia smiorcaindu-se usurel. Nu era prea greu de dominat…

— Mai este careva care are ceva de spus? se interesa Scoubaday pe un ton linistit, privindu-i pe fiecare în parte.

De data aceasta nici unul nu se feri să-l priveasca în ochi. Ba John reuşi sa detecteze în ochii lor adevarata compasiune, nimeni nu-l mai socotise pîna atunci vrednic de aşa ceva.

— Mă bucur ca ati înţeles cum stau treburile, ofta Scoubaday. E de-a dreptul rusinos să-i faceti o asemenea primire noului nostru prieten.

— Mda, accepta Miguel, scarpinîndu-şi capatîna pletoasa. Eu unul recunosc ca am gresit şi promit ca n-o sa mai pun niciodată problema aşa de copilareste. Am fost de-a dreptul tîmpit…

Liderul nu-l învrednici cu un alt comentariu. Considera ca era suficient.

— Acum o sa faci cunostinta cu toata gasca, surîse Scoubaday, şi mai mult i se putea ghici decît vedea surîsul prin barba încîlcita. Pe Miguel ai ajuns să-l cunosti înainte de a începe prezentarea oficiala a echipei. El e Intestinul Gros… Intestinul gros al ambasadorului american în Rusia.

— Adica?! se interesa John, uluit. Cum adica e intestinul gros al ambasadorului?

— Noi, cei care ne-am refugiat în subterane din cauza celui de-al doilea Amendament Dawson, am adoptat obiceiul de a ne identifica, într-o oarecare masura, după organele pe care ar fi trebuit să le cedam şi după functia celui care ar fi urmat sa beneficieze de „jertfa” noastra patriotica, îi explica însusi Miguel, rînjind cu gura pîna

la urechi. Eu, cred ca te-ai prins, trebuia să-i donez intestinul gros nemernicului de ambasador, după ce porcul de diplomat şi l-a distrus tragînd la masea. De, un ambasador betiv e evaluat la un pret mai mare decît un sondor cinstit. N-am fost de acord cu ei si, cînd am ramas singur într-un salon unde am fost dus pentru analize, am sarit pe geam si... După aceea începe o poveste pe care vei avea ocazia s-o traiesti pe propria piele. Nu e chiar cea mai grozava aventura pe care o poti trai, dar îţi permite să-ţi pastrezi toate organele. E un schimb convenabil...

Scoubaday aştepta rabdator ca Miguel să-i dea noului venit explicatiile necesare, apoi continua cu prezentarile:

— El este Randalph, omul cu muschii, îi indica un tip urias, singurul care prezenta o oarecare masivitate în gloata de sfrijiti. Rinichiul... Rinichii unui patron de fabrici de hrana sintetica. Iar el, îi indica un barbat între doua vîrste cu figura posaca şi cu un ochi, este Jerome - Ochiul, ochii Ministrului Apararii... Te întrebi, desigur, de ce are numai un ochi? Chiar dacă nu te intereseaza deocamdata, s-ar putea sa te intrige mai tîrziu, aşa ca e mai bine să-ţi risipim chiar acum eventualele nedumeriri. Închipuie-ţi, dacă poti, ca dragul de Jerome, al carui organism prezinta o compatibilitate deosebită cu cel al pomenitului ministru, n-a reactionat prea mult atunci cînd i s-a cerut... La naiba, nu i s-a cerut, i s-a impus sa renunte la unul dintre ochi în favoarea ministrului, cica marele om de stat avea o problema genetica, glaucom sau cam aşa ceva, şi risca să-şi piarda vederea. Jerome n-a cîrîit nici cînd, datorita pierderii ochiului, a fost retrogradat din categoria inferioara B în esalonul superior D. A fost de-a dreptul încîntat că nu a ajuns în E sau F, cosmarul oricarui individ de la care statul mai poate pretinde ceva. îţi poti închipui? I s-a confiscat un ochi din ratiuni de stat şi nu i s-a oferit nici un fel de compensatie, ba dimpotriva... Nici macar nu i s-au lasat privilegiile acordate clasificarii initiale. Jerome a considerat ca aşa e normal sa fie si... S-a resemnat. „Norocul” lui a fost faptul ca nefericitul ministru, un gaozar cu insigna de plătina acordata celor din A3+, a simţit curînd ca vechiul felinar care-i ramasese da semne de oboseala şi e în pericol de a-şi pierde jumatate din capacitatea vizuala. îţi poti închipui ca guvernul nu are nevoie de un ministru pe jumatate orb, cu toate ca americanii au fost condusi destul de bine de un presedinte tintuit într-un scaun cu rotile şi asta vreme de patru mandate. Dar ce conteaza ce-a fost? Acum tehnologia şi medicina fac minuni si, în plus, este şi Jerome pe faza. Ce s-o mai lungim, agentii guvernamentali au apelat iar la eroul nostru şi i-au cerut ce-l de-al doilea ochi, urmînd să-l recompenseze cu retrogradarea în F, cine naiba mai are nevoie de un orb? Restul organelor nu-i interesau, amicul nostru era cam betivan, mai ales după ce-şi pierduse ochiul şi cocarda B, deci se poate trage concluzia

ca şi viciile nocive se pot dovedi folositoare uneori. A fost dispus să-şi ofere un ochi, dar pe al doilea… Dintr-o dată a simţit că nu mai poate suporta regimul, ca legea e cruda şi nedreapta, şi a sters-o, lasîndu-i pe medici şi agenti cu buza umflata, iar pe amarîtul de ministru să se descurce cu un singur ochi. E posibil ca, din cauza ast,a respectivul potentat sa fi scazut la un randament jalnic, ceea ce a dus la înlocuirea lui. Vezi ce important este Jerome pentru noi? Nu în fiecare zi ai ocazia sa cunosti pe cineva care sa ruineze în mod constient apararea nationala începînd de la capatîna…

Hohotele înabusite, pe care le scoteau unii dintre oamenii-sobolan (cel putin Randalph nu facea nici un efort să se abtina), îi indicara lui John ca Jerome juca cel mai nedorit rol din trupa, acela de tinta pentru ironiile celorlalti, care nu-i iertau slabiciunea ce-l dusese la pierderea unui ochi. Nici chiar Scoubaday, cel atît de uman şi marinimos, de cumsecade, nu gasise ca era cazul să-şi îndrepte taisul ironiilor catre altcineva. Jerome parea al naibii de nenorocit din pricina aceasta, lacrimi cît perlele tîsneau din ochiul pe care reuşise sa şi-l salveze de hraparetul guvern. Simţi dintr-o dată o mila nesfîrsita pentru nenorocit si, dacă n-ar fi fost incidentul precedent, cînd Miguel şi Maruntelul îi cerusera lui Scoubaday să-l abandoneze la discretia cîrtitelor basinoase, i-ar fi atras atentia salvatorului sau ca bietul chior nu se simte deloc în largul lui. ştia şi el ce înseamna sa fii tinta tuturor ironiilor, majoritatea oamenilor simt o anumita placere în a provoca suferinta semenilor pe care îi considera mai putin înzestrati.

Spre usurarea lui John, dar mai ales a lui Jerome, Scoubaday continua să-i prezinte şi pe ceilalti componenti ai clicii oamenilor-sobolan. Din pacate, avînd în vedere ca Scoubaday devenise dintr-o dată extrem de lapidar, îşi consumase energia verbala agasîndu-l pe Jerome, nu mai reuşi sa retina decît numele Maruntelului, Hammond. şi ca era posesorul pancreasului unui expert în calculatoare, altfel spus, Pancreasul…

După ce termina de făcut prezentarile Scoubaday deveni foarte energic şi hotarît.

— La drum, îşi îndemna oamenii. Spre deosebire de noi, cîrtitele nu stiu ce este aceea odihna…

— Ai gasit ceva, Ryan?

Ecourile vocii lui Roney Sandoval iscau tonalitati ciudate sub boltile de beton.

— Da’ mai taci odata, mai cap sec, mugi vânătorul de capete, uitînd pentru o clipa cine era cel care-l învatase meserie. Prin coridoarele astea se aude pîna la cîtiva kilometri, dacă te straduiesti un pic…

După parerea lui Ryan Bonner, Sandoval se straduia din rasputeri să se faca remarcat.

— La naiba, pustiule, te caci pe tine de frica, rînji Sandoval, apropiindu-se. Aici nu e nimeni, pe o raza de doua mile, dacă e sa iei de bun tot ceea ce-ţi spune aparatura pe care ne-au dat-o.

Bonner arunca o privire asupra micului ecran şi vazu ca, într-adevar, senzorii de miscare nu semnalizau nimic suspect.

— sunt doar senzori, batrîne, gasi de cale sa comenteze. Zece senzori la cîteva sute de kilometri de tunele, nu-i cam putin?

— Tot e mai bine decît nimic, cel putin elimina cîteva zone. Ce-ai gasit?

— Nu mare lucru, dar s-ar putea sa însemne ceva, ofta Bonner.

Îi arata lui Sandoval cîteva bucati de metal argintiu, raspîndite pe podea.

— Ce-i asta?

— sunt bucati dintr-o lanterna, îl informa tînarul vânător de capete, pe un ton superior; rareori îşi permitea să se dea mare în fata celui care-l descoperise şi initiase în tainele meseriei. Ar trebui sa gasim şi restul lanternei prin zona…

— Desteapta chestie, mormai Sandoval, mai mult ca pentru sine. Din ceea ce am citit despre subiectul nostru, printre alte activitati criminale, a mai jefuit şi o masina de politie…

— Da, nu-l lasa Bonner sa continue, şi a furat doua lanterne şi prînzul unuia din agenti, plus vandalizarea vehiculului. Individul asta îşi doreste sa devina campion în toata gama de infractiuni…

— Mda… A fost vina tîmpitului de politai…

— De ce?

— Trebuia sa fie mai atent cu haleala, are bani de aruncat pe fereastra?…

— Roney, cîteodată am impresia ca-ţi bati joc de toti şi de toate sau ca, pur şi simplu, nici macar nu te intereseaza ce se petrece, rabufni întarîtat Bonner. Crezi ca moare cineva după ironiile tale?

— Da’ al naibii de iritat esti, mai pustiule, scrîsni Sandoval, coborînd glasul, ceea ce avu darul să-i aduca aminte lui Bonner de primele zile de „ucenicie” sub îndrumarea batrînului vânător de recompense.

Chiar dacă uneori se purta la fel de copilareste ca un tînc de trei ani, prea putini erau cei pe care Sandoval nu reuşise să-i aduca în fata instantei. Se întîmplase de nenumarate ori ca infractori deosebit de periculosi, care prin felul în care reuşisera să se sustraga de la executarea mandatului de aducere, dovedind încă o dată impotenta functionala a politiei, să se predea chiar a doua zi după ce aflau ca Sandoval îşi exprimase intentia de pune mîna pe recompensa oferita. Bagase spaima în multi declasati, Sandoval asta…

— Ce dracu’ a intrat în tine de nu mai Ştii ce e ala respect? continua veteranul haituielilor pe un ton mult mai degajat însa.

— Scuza-ma, ofta Bonner, sincer rusinat. Nu stiu ce naiba e cu mine, de cînd cu recompensa asta… îţi dai seama ce se poate face cu toti banii astia? Pe cine ma-sa o fi lichidat nenorocitul pe care-l haituim?

— Pustiule, timpul e al naibii de scurt, aşa ca vreau să-ţi bagi mintile în cap cît mai rapid. Parca aseara am avut o discutie despre ceea ce trebuie sa faca vânătorul de capete pentru a iesi teafar din toate încercarile la care îl poate supune viaţa, nu?

— Pai…

— Nu, nu spune nimic, n-avem prea mult timp la dispozitie, nu suficient timp pentru a ne lasa purtati în discutii metafizice tîmpite. Doar asculti si, după ce termin, ai doua solutii: ori esti de acord cu mine, şi atunci continuam împreuna, ori ai alta parere şi atunci îţi deplasezi tîrtita în alta directie… Nu stiu ce se poate face cu jumatate de milion de dolari, nu stiu si, deocamdata, nici nu ma intereseaza. De ce naiba m-as gîndi cum sa cheltui cinci sute de miare dacă n-am nici un sfant? Băiete, revino cu picioarele pe pământ. Mai întîi gîndeste-te cum sa pui mîna pe banii astia şi apoi elibereaza-ţi fanteziile. E al naibii de interesant să-ţi faci planuri de viitor, unii destepti considera ca e chiar indicat să-ţi programezi într-o masura cît mai mare timpul care ţi-a mai ramas de trait, foarte bine, dacă geniile care au tocit biblioteci întregi sustin asta, aşa o fi… Dar, în cazul tau, situaţia e alta si, dacă nu poti gîndi singur, asculta-l pe altul mai destept decît tine. Casca ochii la tot ceea ce se petrece în jurul tau şi scoate-ţi banii din cap. Lasa naibii tot ceea ce nu-ţi este de folos…

— Nu mi-ai mai vorbit niciodată asa, se smiorcai Ryan Bonner, umilit, uitînd ca Sandoval îi recomandase să-l asculte fara nici un comentariu.

— Nu a fost nevoie să-ţi vorbesc vreodată asa, ofta batrînul haitas, miscat. Pentru prima data, băiete, se pare ca ai scapat haturile şi lasi sa te conduca exaltarea. Este oare necesar să-ţi spun unde te poate duce?… Cred ca-ţi dai seama şi singur…

Banii pe care-i visezi nu-s usor de pipait, fiule. dacă ai crezut macar o clipa ca esti singurul care-şi doreste sa puna mîna pe lovele ai dovedit ca esti mai tîmpit decît îşi poate închipui cineva. Pun pariu ca subteranele misuna de agenti şi vânători de capete, Ştii ca şi amicul Leon Adair şi învatacelul lui, Redmond, au fost şi ei solicitati să-şi dea concursul pentru a pune mîna pe asasin?

— Merg mai departe cu tine pîna în pînzele albe…, scrîsni Bonner, hotarît, pocnind din calcîie ca o catana cu vechi state.

— Lasa maimutareala… Nu face impresie buna.

*

În total dezacord cu stapînirea de sine şi capacitatile de lider, Scoubaday era un guraliv şi jumatate. O asociere de calitati pe care

John nu o prea înţelegea si, pîna atunci, nici nu reuşise s-o accepte. Cum putea un om care vorbea atît de mult sa fie seful bandei? În comparatie cu Scoubaday restul oamenilor-sobolan erau la fel de palavragii ca niste statui si, conform prejudecatilor care-i guvernasera întreaga viaţa, un sef capabil să-şi coordoneze oamenii şi în cele mai vitrege conditii trebuia, mai întîi de toate, sa fie un om tacut, zdrobit sub povara responsabilitatilor. Constatase ca se înselase amarnic, dar ce mai conta? Ziua care tocmai se încheia îi adusese o multime de motive sa constate ca multe dintre conceptiile lui despre lume erau al naibii de nelalocul lor.

Totusi, departe de a fi agasanta, vorbaria lui Scoubaday prezenta mai multe aspecte pozitive. În primul rînd logoreea lui Scoubaday îl împiedica pe acesta sa asculte şi John nu era deloc dispus sa dea răspunsuri la întrebari care, era constient, mai întîrziau, dar asta nu însemna că nu vor veni niciodata.

Si cîte nu putea învata ascultîndu-l pe Scoubaday! Individul era un adevarat îndreptar, un ghid practic ambulant al vietii traite în subteranele orasului... În calitatea lui de urmarit general şi novice în lumea galeriilor trebuia sa învete cît mai multe. dacă era nevoit, la o adica, să se separe de grup? Chiar dacă Scoubaday înabusise tentativa de rebeliune nu însemna ca omul acesta ciolanos şi mai vorbaret decît o gospodina iesita în piata va putea să-i domine la nesfîrsit pe acesti dezmosteniti ai sortii. Trebuia să se pregateasca pentru orice eventualitate.

— Cred ca ai ramas al naibii de surprins chiar de la primul pas făcut în lumea noastra, nu? flecarea neobosit şi totodată extrem de încîntat Scoubaday în timp ce-i calauzea prin galeriile nesfîrsite.

John concluziona ca era cel putin la fel de mîndru ca regele Solomon atunci cînd îşi prezenta fabuloasele mine.

— Desigur, aproba John, prea putin convins ca Scoubaday îi urmarea reactiile. E...

— Da, sunt sigur, toata lumea se mira de ceea ce se întîmpla sub oras. Te-ai fi aşteptat, desigur, sa nimeresti într-un tarîm plin de umezeala nesanatoasa şi mucegai purtator de cele mai cumplite boli. Infernul în varianta stimulatoare de reumatism şi afectiuni pulmonare. şi cînd colo, la naiba, nimic nu seamana cu ceea ce ti s-a spus sau, în lipsa unor surse alternative de informatie, ţi-ai imaginat singur. Faci exercitii de imaginatie, John? Să Ştii ca e cea mai potrivita cale pentru a-ţi stimula creativitatea personala. Marii artisti procedau astfel. La dracu' cu marii artisti, aici nu avem nevoie de ei, nu ne sunt de nici un folos... Da, şi ce ţi-ai spus cînd ai vazut ca totul este uscat ca sub soarele din Sahara? Ca ai nimerit unde nu trebuie?

— Ca aşa ceva nu se poate, ofta John, resemnat.

Genunchiul îi amortise şi deocamdata nu-l mai simtea, dar ştia prea bine că nu va dura mult pîna cînd durerile vor reveni, sfredelindu-i nervii pîna în creier. Cel mai bine ar fi fost să se opreasca, să se odihneasca macar cîteva ore, dar în conjunctura existenta îi era imposibil.

— Totul uscat şi mai curat decît cel mai tare bulevard din oras, nici urma de automobile, roboti enervanti, exceptînd nenorocitele de cîrtite şi alte cîteva categorii de jivine electronice care ne mai viziteaza din cînd în cînd, politisti circumspecti, potai rîioase şi vagabonzi. Nu cumva e mai bine de trait sub pământ decît afara? Probabil ca nu, nu se prea înghesuie nimeni sa schimbe iadul de la suprafata cu cel de sub pământ... Eu zic ca da, e mai bine aici din o mie de motive... Lipsesc o droaie de cheŞtii pe aici, nu numai nenorocirile pe care le-am enumerat mai devreme, am avea nevoie de un spital şi niste magazine alimentare, nu vad la ce ne-ar folosi avînd în vedere că nu avem nici un sfant, dar... dacă ma gîndesc ca aici nu avem nici macar o insigna şi fiecare este egal în drepturi cu fiecare... Să Ştii că nu întotdeauna canalizarea orasului a fost atît de salubra şi primitoare, a fost o vreme cînd prin unele zone din care azi nici macar nu aduni praf pe bocanci puteai sa te scufunzi în mîl pîna la gît, iar sa te deplasezi prin noroi pîna la genunchi era distractia zilei pentru cei care se ocupau de canalizare. Acele vremuri au apus, din fericire... Acum vreo douazeci şi cinci de ani, cred ca-ţi aduci aminte, ce naiba, esti om în toata firea, inundatiile devenisera de-a dreptul catastrofale pentru majoritatea oraselor americane. Canalizarile, majoritatea concepute pentru a face fata afluxului de apa existent la sfîrsitul mileniului doi şi construite ca atare, nu mai reuşeau sa faca fata cantitatii enorme de apa cazuta din cer într-un interval foarte scurt, astfel ca după fiecare ploaie mai zdravana municipalitatea trebuia sa declare starea de urgenta şi să se pregateasca sa numere cadavrele. Nu glumesc, tot ceea ce spun este adevarul gol-golut. Au fost cazuri cînd după o ploaie s-au înregistrat şi cîte trei sute de decese, basca pagube materiale de miliarde. Cu alte cuvinte, probleme ale naibii de serioase. Ce era de facut?... Să reproiecteze canalizarea? aşa s-au gîndit tipii cu gîndire îngusta, limitata doar la ziua de mîine, care nu sunt în stare sa conceapa ca şi după mîine mai vine o zi. Cîstig de cauza au avut cei care au mizat pe climatul artificial... Ştii ce e ala climat artificial, John? Ar trebui sa Ştii, toata lumea stie ce e climatul artificial. Ploaie la comanda, şi atunci numai cît se considera necesar, marile uragane deturnate în zone puŞtii de pe ocean unde colosala lor energie se consuma fara nici o primejdie pentru omenire, reglarea temperaturii pîna la nivelul cel mai potrivit. Pare o utopie, nu? Ei, să ştii ca toata chestia asta chiar functioneaza, functioneaza al naibii de

bine si, de ceva vreme, nu au existat prea multi care să se plînga de climatul artificial. Te poti simţi oriunde pe glob ca în paradis…

Deocamdata Scoubaday nu-i spunea nimic nou, ştia destule despre climatul artificial, cum să nu stie, guvernul nu precupetea nici un efort în a explica cetatenilor de rînd, chiar şi celor din umilele categorii E şi F cum statea treaba cu climatul artificial. Vazuse de nenumarate ori filmele de propaganda care prezentau imagini socante, filmate în timpul dezlantuirii naturii, o forta careia omul nu putea să-i puna frîu. Puhoaie dezlantuite acolo unde înainte de ploaie existase un bulevard, maturînd în calea lor orase întregi, uragane turbate, rafale violente capabile sa ridice un camion cu tot cu marfa, tornade criminale, troiene de peste un metru cazute peste livezi de portocali înfloriti. ştia multe si, mai ales, îşi amintea cîte ceva. Sirene care mugeau prelung în noapte, nesfîrsite convoaie de refugiati care-şi părăseau casele doar cu hainele de pe ei, sperînd din toata inima sa mai gaseasca ceva atunci cînd se vor întoarce acasa. Tim spunea adesea ca acele imagini erau, în cea mai mare parte, rezultatul muncii unor experti în efecte speciale, guvernul avea nevoie de motive serioase pentru a limita accesul categoriilor defavorizate la resursele energetice, dar, de cîteva ore, John concluzionase ca era dispus sa acorde mai mult credit guvernului decît tradatorului Parker.

— Climatul artificial… Cea mai folositoare inventie a omului, au spus unii. Altii, mai retinuti, au apreciat ca este inventia diavolului, puzderia de antene şi emitatoare capabile sa controleze nu numai climatul unei zone, ci al întregii planete, a fost categorisita drept coarnele diavolului care se itesc pretutindeni prin scoarta terestra… Ilar, nu? Mai rău ca în perioada evului mediu, cînd taranii ignoranti credeau ca luna este mîncata de vîrcolaci… Astfel canalizarile, sistemele de drenaj ale surplusului de apa şi-au pierdut utilitatea. Meteorologii din ziua de azi nu mai fac prognoze, ci stabilesc trasaturile vremii cu o acuratete de cîteva minute. La ora trei şi zece noaptea, în fiecare noapte, orasul este racorit timp de cinci minute de o ploaie debila, atît cît trebuie ca sa strînga praful, nici macar o picatura nu ajunge în canalizare. De ce la trei şi zece? Naiba să-i ia pe cei care au luat hotarîrea asta, dar sunt sigur ca vor gasi să-ţi dea o sumedenie de explicatii, dacă le-o ceri.

— Si, în cazul acesta, de ce a mai fost pastrat sistemul de canalizare? întreba John.

Într-adevar, la ce naiba mai era bun un sistem de colectare a apelor atît de vast dacă nu drena nici macar o picatura de apa? Scoubaday avea însă răspunsul pregatit.

— John, asta demonstreaza ca esti cam… naiv, mai bine zis superficial (nu-i placea deloc tonul, prea aducea cu superioritatea lui Tim Parker înainte de a încerca să-l dea pe mîna politiei municipale).

După capul tau era mai bine să se astupe împutita asta de canalizare, dacă tot nu mai foloseste la nimic. şi unde ma-sa te-ai fi refugiat, fiule, în caz de nasoala primejdie? Bine, să nu crezi ca toata aceasta colcaiala de tunele şi canale a fost crutata doar pentru a oferi un adapost celor care nu mai sunt bine primiti la suprafata. Dar, ce crezi ca s-ar întîmpla daca, din j'de mii de motive, sistemul de control al climatului ar deveni la fel de util ca o gaura într-un sac? Defectiuni apar tot timpul însa, deocamdata, tehnicienii reuşesc să le tina sub control. Dar dacă într-o zi n-or sa mai faca fata? E de ajuns sa cada precipitatii de doar jumatate de litru pe metru patrat şi zonele mai joase ale orasului ar disparea sub ape. Jumatate de litru pe metru patrat, o cantitate ridicola, nici cît se pisa un betivan la radacina platanilor din parc. Dar cea mai mare parte a orasului este acoperita de constructii gigantice, placi de beton şi fîsii groase de asfalt, care împiedica apa sa patrunda acolo unde-i este locul, în pământ. Calauzita gravitational, apa se scurge catre cartierele joase şi le ofera sansa de a aparea pe prima pagina a ziarelor. aşa ca, deocamdata, canalizarea, chiar dacă n-a mai fost folosita de ceva ani pentru scopul initial, se poate dovedi foarte utila. Acu' te-ai prins, John? dacă da, cu atît mai bine, dar recunoaste ca ai fi ajuns şi singur la concluziile necesare...

*

Au făcut popas abia după trei ore, timp în care au parcurs prin canale, după aprecierea lui John, cel putin douazeci de kilometri. Un labirint subteran în care, dacă nu dispuneai de simtul orientarii, erai pierdut. Concluziona repede ca întîlnirea cu Scoubaday şi gasca lui de oameni-sobolan fusese un noroc de-a dreptul incredibil. La cît ghinion îi oferise soarta numai într-o singura zi primise o singura consolare. însă fara aceasta ar fi fost pierdut. Nimerise exact peste Scoubaday şi acesta hotarîse ca trebuie să-l ajute.

Cu toate ca era foarte vorbaret, John observa ca Scoubaday se ferise sa sufle macar o vorba despre sine însusi. Toata gasca fusese prezentata, fiecare fiind individualizat pe doua cai: prin nume sau porecla şi prin organul pe care reuşise sa şi-l salveze de la „donatia în interes de stat". În ceea ce-l privea, Scoubaday se marginise să-i dezvaluie doar una dintre identitatile implicite ale oamenilor-sobolan. Ce organ ar fi trebuit sa doneze şi cui anume, se ferise să-i spuna. Si, cît timp Scoubaday sau alt om-sobolan nu dovedea un interes prea mare pentru aventurile care-l adusesera în subteran, nu era indicat sa puna prea multe întrebari. Existau răspunsuri pe care nu era dispus încă să le dea.

Ratiunea îl îndemna să-i destainuiasca lui Scoubaday, macar, adevarata fata a situaţiei care-l transformase într-un fugar. Fara sa omita remarca facuta de Tim Parker cu privire la tenacitatea

congresmanului Dawson. Mda... Ticalosul de Parker, mincinosul şi perfidul, îi spusese şi cîteva cheŞtii pe care le putea considera adevarate. dacă Dawson în persoana se interesa de o problema însemna ca acea situaţie era deosebită, suficient de catastrofala încît să-i capteze atentia.

Atacul cîrtitelor basinoase, cel mai amplu pe care-l suportasera oamenii-sobolan, îi dadea întru totul dreptate lui Parker. dacă voia cu adevarat sa fie ajutat, să-şi poata salva pielea, era indicat ca oamenii-sobolan sa cunoasca toate datele problemei sau, în contextul dat, cît mai multe amanunte folositoare. Numai Ştiind pe cine au alături ar fi putut elabora o strategie cu sanse de izbînda.

Credea cu sinceritate ca Scoubaday va încerca să-l ajute, chiar şi după ce va realiza adevaratele proportii ale nenorocirii în care se afla proaspatul sau protejat, dar ceilalti? Nu-şi facea mari iluzii. Se napustise în viaţa lor, şi aşa a naibii de nenorocita şi fara participarea lui, şi nu se ferisera să-i atraga atentia ca prezenta lui era un izvor de nenorociri. şi încă nici nu banuiau adevarata situaţie... dacă nu ar fi fost Scoubaday, Miguel şi Hammond l-ar fi lasat la discretia robotilor puturosi. Viaţa era grea, atît în subteran cît şi afara. Un nou-venit nu putea decît sa complice lucrurile. Cum ar fi reactionat dacă ar fi aflat ca el este Inima? Inima unui tip pe care nici nu mai tinea minte cum îl cheama, dar pe care congresmanul Dawson o vîna ca şi cum ar fi avut nevoie pentru el însusi.

Scoubaday încă nu arata nici un interes pentru peripetiile noului sau amic. Era prea preocupat să-i prezinte nou-venitului istoria celui de-al doilea amendament Dawson. John remarca, în ciuda nelinistilor care-l agasau, ca individul era expert în acest domeniu, cunostea niste cheŞtii de-a dreptul incredibile. Carui fapt se datora aceasta eruditie? Nici macar nu-şi putea imagina ca ar putea să-l întrebe aşa ceva pe Scoubaday.

— Din nefericire, sustinerea sistemului care asigura controlul climatului a ridicat şi ridica mari probleme. Ca orice mecanism util omului, şi acesta consuma energie, o cantitate uriasa de energie, pe care omenirea n-o poate asigura decît cu mari eforturi. Alegerea pe care nimeni nu-şi doreste sa fi fost pus în situaţia de a o face. Climatul artificial, pe de o parte, sau utilizarea clasica a resurselor energetice? Cine e dispus sa renunte la confort şi placere pentru binele general?... Iata ca s-a nascut ideea accesului la resurse în functie de performantele intelectuale, de valoarea individului. Cel putin asta a fost varianta oficiala. În subteran lucrurile stau cu totul altfel...

Esti baiat inteligent, capabil sa oferi ceva mai mult omenirii decît forta bruta de munca? Te-ai scos. Într-o oarecare masura, inteligenta, atent evaluata si, mai presus de toate, exploatata, îţi poate aduce o catalogare superioara, insigna stralucitoare şi

drepturile aferente. Esti prost? Multumeste statului că nu cere de la tine decît să-ţi rupi oasele, savîrsind corvezi pe care altadata nu le efectuau decît masinile. Petrolul, energia în general sunt prea pretioase pentru a fi risipite fara discernamînt, de ele trebuie să se bucure reprezentantii clasei superioare. Vulgul poate trai şi lipsindu-se de asemenea lux. Cine şi-ar fi închipuit asta acum o suta de ani? Resursele, chiar limitate, erau accesibile pentru oricine, chiar şi un amarît îşi putea permite o masina ieftina, precum şi carburantul necesar… Acum însă situaţia îi favorizeaza doar pe anumiti indivizi, lor nu le este impusa nici un fel de restrictie în ceea ce priveste consumul de resurse, ba dimpotriva, sunt încurajati să le consume. Ştii ca indivizii din A sunt îndemnati sa efectueze excursii solitare sau în grupuri mici pe calota glaciala, refacuta gratie programului de control al climatului? Are cineva idee cît combustibil se consuma doar pentru a da ocazia unor sobolani de laborator să se zgîiasca la gheturile artificiale? Suficienta cît sa asigure functionarea sistemului climatic pentru un oras ca L.A. timp de o saptamîna. Nu e strigator la cer? Nu exista energie electrica pentru satisfacerea celor mai elementare nevoi pentru categoriile D, E şi F, abia cei din C pot pretinde cîtiva kilowati pe luna pentru nevoi personale, dar exista parcuri de distractie în care cei din A şi B se pot destinde după pofta inimii. şi ce dacă în acele parcuri masinariile consuma într-o luna de zile energie cît foloseste într-un an toata categoria C, pe tot cuprinsul patriei? Ştii care e smecheria, John?

— Pai…

Scoubaday nu tinea însă neaparat să-i afle parerea, avea una personala şi tinea ca John s-o cunoasca, înainte de orice altceva.

— Smecheria e ca toata agitatia asta indusa de impunerea sistemului de control global al climatului nu-i decît o mare abureala, un mare fîs. Resurse mai exista, întotdeauna au existat, dar, la fel ca întotdeauna, majoritatea populatiei trebuie să se multumeasca doar cu firmiturile care scapa de la masa celor bogati. Acestia au devenit atît de hrapareti încît după mature chibzuieli au concluzionat ca pîna şi firmiturile trebuie rationalizate. Ce sa spun… O noua ordine mondiala, una care sa protejeze echilibrul fragil existent în mediul înconjurator. Afla de la mine, John, şi voi, restul, ar fi bine sa va deschideti urechile. Nimanui nu-i pasa cu adevarat de ecosistemele planetei, totul se învîrte în jurul unui singur cuvînt: puterea. Ce altceva înseamna să le impui tuturor cît anume sa consume şi ce anume trebuie sa ofere în schimbul resurselor închinate? Nu asta înseamna sa detii adevarata putere? Să controlezi tot ceea ce poate fi controlat?…

Scoubaday era capabil sa dezbata tema la nesfîrsit, expunîndu-şi propria teorie cu o afectiune iesita din comun. În ciuda aspectului

blajin, parea capabil să se ia la bataie cu cei care ar fi avut curajul să-i spuna ca teoria lui prezinta numeroase scapari. Cel putin pentru John, care se obisnuise ca o viaţa întreaga sa ia de bun tot ceea ce considera guvernul ca este bine, teoria lui Scoubaday era nu numai absolut noua, dar şi incredibila. însă nu se simtea în stare să-l combată pe acest om-sobolan, groaznic de murdar şi de jerpelit.

*

— Domnul congresman Dawson?

Vocea de la celălalt capat al firului trada o încordare deosebită. Nu în orice zi erai pus în situaţia de a-i telefona celui mai important om din stat la ora doua noaptea.

— Da, răspunse congresmanul, simţind cum dintr-o dată îl părăseste somnul. S-a întîmplat ceva cu Malcom?

— Malcom?!

Vocea din departare trada surprindere şi nesiguranta. Dawson rasufla usurat, individul care-l sunase habar nu avea de Brendan Malcom. Atunci de ce naiba îl suna? Daduse ordine clare să nu fie deranjat decît îl legatura cu starea de sanatate a lui Malcom si, bineînţeles, dacă puneau mîna pe bezmeticul de donator. Începu să-şi caute tigarile. dacă nu era sunat în legatura cu Brendan Malcom chestia asta însemna, în ultima instanta, o veste a naibii de buna, cel putin medicii nu gaseau nimic alarmant în starea pacientului.

— Ne confruntam cu probleme deosebite în cartierul de vest, continua vocea pe care congresmanul nu reuşea s-o identifice, în ciuda eforturilor.

Cineva gresise adresa? Ce naiba îl interesau pe el problemele din cartierul de vest, cloaca aia blestemata care se dovedea cumplit de rezistenta fata de orice încercare de asanare, ghetoul în care preferase să-i expulzeze pe cetatenii de calitate inferioara? Totusi individul îl cauta pe congresmanul Dawson si, din cîte ştia, nu exista decît un singur congresman Dawson…

— şi ce-i cu asta? replica.

Era prea bulversat pentru a se enerva. Drept cine îl luau? Ofiter de serviciu la sectia de politie?

— Tulburari majore, continua vocea, nelinistita. Oamenii s-au rasculat, au distrus constructii publice şi şi-au construit baricade, au atacat fortele de ordine si, mai grav decît toate, au strîns toate insignele de catalogare a cetateanului şi le-au dat foc. Un munte întreg de identificatori ai calitatii cetateanului…

Dintr-o dată Dawson constata ca ceea ce-i relata necunoscutul îl interesa al naibii de mult. Cînd sunase telefonul se aşteptase, explicabil, sa primeasca vesti despre Brendan Malcom. În ultima vreme îl interesa foarte mult starea de sanatate a acestuia, uitase complet de o alta sugestie facuta celor din anturajul sau imediat,

aceea de a fi informat la orice ora din zi şi din noapte de cele mai importante miscari de rezistenta împotriva aplicarii celui de-al doilea Amendament Dawson. Cu toate ca existau mai mereu tentative de nesupunere împotriva catalogarii cetatenilor corespunzator calitatilor intelectuale, nesupusii reprezentau cel mai adesea cazuri izolate, indivizi apartinînd categoriilor defavorizate (Dawson prefera să le identifice drept „categorii care au primit exact ceea ce merita”), astfel ca miscarea de rezistenta nu fusese niciodată luata prea în serios. Nici n-ar fi fost indicat, avînd în vedere penuria de resurse. Situaţia era prea acuta pentru ca cineva cu adevarat important să-şi permita sa trateze Amendamentul Dawson cu inconstienta specifica altruistilor.

Însa ceea ce i se relata avu darul să-l puna pe gînduri. Pentru prima data i se vorbea despre miscari ample, lumea iesise în strada, aşa ceva nu se întîmplase nici în perioada de implementare a categoriilor, exceptîndu-i pe cei cîtiva furiosi care constatasera că sunt mai putin inteligenti decît credeau şi nu gasisera alta metoda să-şi linisteasca supararea decît facînd scandal. Asemenea elemente erau usor de domesticit, după ce erau invitati la sectia de politie şi amendati, li se mai scadea din insigna o categorie. Asta însemna drepturi şi mai putine decît anticipasera. Populatia prinsese repede miscarea: stai dracului linistit, multumeste-te cu ceea ce ti se ofera, nu-ţi convine? primesti mai putin, se poate şi mai rau…

— Mda… aprecie posac, tragînd cu sete din tigara. Ce masuri s-au întreprins?

— Tot ceea ce este legal în asemenea situaţii, raporta vocea, mai degajata. însă dispozitivele de politie nu reuşesc sa faca fata valului de manifestanti. După ce şi-au ars identificatoarele personale parca au înnebunit cu totul. Au incendiat vreo zece masini de politie si…

— De parca ma intereseaza cîte masini au incendiat, racni Dawson, regasindu-şi verva obisnuita. să-ţi intre bine în cap, istetule, ultima mea grija o reprezinta contabilizarea distrugerilor materiale. Vreau un raport scris cît mai urgent şi mobilizare generala din partea organelor de ordine. Lasati dracului restul activitatilor, tot dobitocul de politist capabil sa poarte un baston sau sa traga cu gloante de cauciuc sa coboare în strada si, mai ales, aveti grija cu reprezentantii presei. Nu vreau nici un cretin de ziarist în zona. Arestati-i, sub orice pretext şi confiscati-le tot materialul.

— M-am ocupat deja de ziaristi, am prins cîtiva francezi care faceau poze…

— Foarte bine. Anulati orice alta operatiune…

Trînti receptorul. Îi acordase destula atentie necunoscutului. Dintr-o dată se simtea ca după zece ore de somn înviorator. Si, ceea ce nu şi-ar fi închipuit aseara, problema lui Brendan Malcom trecuse

pe planul secund. Tremurînd de încordare, îl suna pe Albert, omul în mîinile caruia şi-ar fi lasat viaţa, asta spunea multe despre competenta fostului politist în conditiile în care Dawson nu acorda nimanui prea mult credit.

— Da, domnule, răspunse Albert, putin îngrijorat.

Nu era prima data cînd seful îl suna la ore total nepotrivite. De fiecare data însă avea motive întemeiate.

— Retrage toti oamenii din canalizarea orasului, sa ramîna numai cele doua echipe de vânători de capete şi tehnica de haituire, nimic în plus. Avem probleme grave în cartierul de vest…

— Probleme?! agentul parea surprins, dar îşi regasi repede profesionalismul. Da, domnule…

— şi trimite o masina după mine…

*

John gasise curios de la început faptul ca subteranele erau luminate, era necesara o cantitate enorma de energie, de ce se facea o asemenea risipa, avînd în vedere faptul ca reteaua de canalizare nu mai era absolut indispensabila? Reuşi, după cîteva încercari neizbutite, să-i atraga atentia lui Scoubaday asupra acestui aspect.

— A… Te intriga lampile?… hohoti omul-sobolan. O întrebare de zece puncte… În perioada în care a fost pusa la punct reteaua de iluminare a vastelor canalizari existente sub marile metropole nu se punea mare accent pe utilizarea energiilor neconventionale, petrolul era mai ieftin decît apa minerala şi fiii Unchiului Sam, foarte descurcareti, ştiau cum sa faca rost de petrol rentabil, luîndu-l cu japca de la cei mai binecuvîntati decît America. Într-o prima faza canalizarile erau iluminate prin racordarea la liniile de tensiune care alimentau orasele. Lucrul dracului, umezeala ducea la distrugerea izolatiei cablurilor si, în final, fie se întrerupe alimentarea cu curent electric, fie zona devine extrem de periculoasa pentru orice fiinta. Apa conduce curentul electric al naibii de bine, nu ţi-ai dori sa afli cum reactioneaza corpul tau la o descarcare de 20000 de volti…

Se uita la John, sa vada daca-l urmareste, apoi continua:

— Tehnologia a evoluat, ceea ce vezi tu acum este rezultatul muncii unor genii cu adevarat daruite. Lampile acestea functioneaza pe baza energiei solare, captate de la suprafata, desigur. Colectorii sunt raspînditi peste tot, acolo unde straluceste soarele, pe locuinte, pe birouri, în intersectii, chiar şi pe spatiile verzi. Au dimensiuni minuscule, cît o insecta mai rotunjoara. Cablurile de alimentare au o pozitie verticala, de la suprafata catre lampa, astfel ca pericolul electrocutarilor accidentale este foarte redus. şi lampile nici nu consuma prea mult. După climatul artificial au existat destui care au sustinut ca toti captatorii de energie pentru subteran ar trebui distrusi sau macar sa li se dea o alta destinatie. Din fericire au existat minti

luminate, cei care au militat pentru pastrarea canalizarilor, şi tot din fericire au avut cîstig de cauza. La început administratia a mers cu scrupulele pîna acolo încît lampile care se stricau erau înlocuite cu altele noi, canalizarea trebuia sa fie în stare de functionare la orice ora din zi şi din noapte. În timp, au devenit extrem de dezinteresati, acum canalizarile sunt mai vizitate de politie decît de echipele de întretinere…

Dintr-o dată Scoubaday deveni foarte atent. Un semn discret catre oamenii lui şi acestia adoptara o pozitie defensiva.

— Ce se…?, încerca John sa afle care era motivul acestei alerte.

Scoubaday îi facu semn sa taca. Instinctul omului-sobolan descoperise o primejdie înainte ca aceasta sa devina vizibila.

Dintr-un tunel lateral se ivira doua mutre pletoase, alti doi oameni-sobolan. Scoubaday se destinse si, o dată cu el, şi restul cetei.

— Scott şi Fredd, mormai nemultumit liderul, faceti mai mult zgomot decît o turma de elefanti. Fiti atenti, cîrtitele basinoase au fost activate şi cred că nu sunt singurele necazuri la care ne putem aştepta.

Cei doi nu pareau deloc surprinsi de întîlnirea cu grupul lui Scoubaday. John observa ca, spre deosebire de oamenii din grupul lui Scoubaday, nou-venitii, la fel de slabanogi şi jerpeliti, erau înarmati cu pusti de vânătoare cu doua tevi. Peste piepturile scheletice purtau cartusiere de piele, pline cu proiectile lucioase.

— Vad că nu ai pierdut timpul degeaba, rînji cel pe care Scoubaday îl identificase drept Fredd. L-ati şi recuperat pe fugar…

— Da, el este John…

— Încîntati de cunostinta, rostira cei doi într-un glas, fara însă să se arate prea bucurosi.

Din fericire pentru John, Scoubaday avea ceva de discutat cu cei doi vânători subterani. O discutie particulara, purtata pe soptite. Scoubaday parea foarte îngrijorat, ceea ce avu darul sa sporeasca nelinistile lui John. Era cumva vorba de a anihila o noua încercare de a-l respinge? Poate ca nu, vânătorii nu pareau prea interesati de soarta lui.

— Nu mai avem mult pîna acasa, rosti Scoubaday vesel, după jumatate de ora de discutii cu voce scazuta. Mai vedem noi acolo…

Într-adevar, după o jumatate de ora ajunsera într-o cavitate de dimensiuni medii, protejata cu usi metalice care pareau sa fie montate de curînd. Pestera artificiala, departe de a concura cu bîrlogul lui Aladin, era plina cu tot felul de obiecte, majoritatea recuperate, după parerea lui John, de la tomberoanele de gunoi. Paturi pe jumatate rupte, saci de gunoi menajer, încaltari şi haine zdrentuite, piese dezmembrate din autoturisme, chiar şi o elice de avion şi jumatate de motor de barca…

Într-un colt John observa cîteva arme de foc foarte vechi, ceea ce avu darul să-l linisteasca într-o oarecare masura. Nu era vorba despre cine stie ce forta armata dar, la o adica, s-ar fi putut organiza o rezistenta. Rezistenta menita a-i salva lui viaţa. Nu-şi facea prea mari iluzii, din cîte reuşise sa deduca pîna acum, numai Scoubaday parea genul capabil să-şi puna pielea la bataie pentru a salva viaţa cuiva, fie el şi un strain, restul indivizilor din ceata nu dadeau prea multe parale pe virtutile crestine.

— îţi plac armele noastre? rînji plin de îngîmfare Pancreasul Hammond. Eu le-am adus aici… sunt toate în stare de functionare.

— Ce sa spun, pufni nemultumit Jerome, clipind des din singurul lui ochi. A jefuit un muzeu, nemernicul, nu are pic de respect pentru istorie şi arta…

— Doar n-ai fi vrut să le ciordesc dintr-un depozit al armatei. sunt prea bine pazite.

— Cina e servita, anunta Scoubaday, preîntîmpinînd astfel o cearta între cei doi.

Unul dintre vânători scoase la iveala, dintr-o tasca pe care o dosise pîna atunci sub hainele slinoase, cîteva bucati de pîine şi alte resturi, hrana pe care John o identifica imediat ca fiind destinata categoriei E. O senzatie nestapînita de scîrba îi inunda stomacul, aşa ceva nu mîncase în viaţa lui. Chiar dacă fusese încadrat într-o categorie inferioara, existau şi situaţii mult mai rele decît a lui. Serviciile pe care le oferise pîna dimineata statului îi dadeau dreptul la o hrana intermediara, cît de cît hranitoare şi aspectuoasa. Se abtinu cu greu să nu vomite. Un asemenea gest era departe de a-l face simpatizat printre oamenii-sobolan pentru care, abia acum realizase, aceste resturi reprezentau hrana de zi cu zi.

Reuşi, cu pretul unor eforturi considerabila, să se prefaca interesat de pîinea cu aspect de terci mucegait şi pasta de peste sintetic. Aveau un gust groaznic, dar îi potolira foamea. Se putea şi mai rau, bunaoara să nu fi mîncat nimic. Sau sa fi fost nevoit să-şi potoleasca foamea cu laturile la care aveau dreptul cei din F. Observa, cu oarecare surprindere, ca în afara de Jerome care nici nu încerca să-şi mascheze dezgustul, restul oamenilor-sobolan înfulecau cu lacomie resturile mucede.

Urmînd exemplul lui Scoubaday, îşi încropi un culcus din resturile care se gaseau din abundenta în grota oamenilor-sobolan. Acolitii lui Scoubaday împrumutasera de la omologii lor din lumea animala obiceiul de a aduna în vizuina tot ceea ce le cadea în mîna, indiferent dacă le era necesar sau nu. Cei care nu mai aveau dreptul sa posede nimic îşi înabuseau frustrarile adunînd ce nu mai era necesar celor de la suprafata.

— Noapte buna, le ura Scoubaday după ce rîndui doi oameni de paza în tunelele învecinate. Vise placute, John…

John era atît de darîmat încît abia gasi puterea sa raspunda. Abia acum realizase cît de bine îi era lui la suprafata, cu cocarda cenusie pe piept. În subteran insigna lui nu avea nici o valoare, nici chiar cocarda de diamant a lui Dawson, pe care o tinea ascunsa într-un buzunar nu i-ar fi putut face rost de hrana mai buna. Cu toate acestea, încă nu era dispus sa renunte la insigna lui C+, regulile statului de drept erau adînc înradacinate în mentalitatea lui de cetatean model.

Adormi greu, regretînd în fiecare secunda traiul pasnic de la suprafata. Zilele tihnite nu vor mai reveni niciodata, trebuia sa înţeleagă asta. Avea să se transforme într-un om-sobolan, unul dintre locatarii canalizarii despre existenta carora nu ştia nimic de dimineata, să-şi duca zilele cu ceea ce aruncau altii, sa dispara sub o masa amorfa de par şi jeg. În clipa în care patrunse, cu sufletul razvratit, în lumea viselor, nici nu banuia ca acesta era ultima noapte de liniste.

Amendamentul Dawson 8

Articol semnat de Florescu Cristian in data de Aprilie 30, 2009 @ 9:01 am sub categoriile foileton |

Click aici pentru a incepe printarea.

— O zi începuta prost nu are nici un motiv sa continue bine, pufni nemultumit congresmanul Dawson în timp ce, în lipsa tigarilor, sugea capatul despicat al unei scobitori.

Nici chiar el nu-şi permitea sa fumeze în preajma pacientului, nu în situaţia existenta.

În blocul operator domnea o agitatie de nedescris, cauzata în mare parte şi de prezenta importantului om de stat însă congresmanul Dawson ignora acest aspect.

Se simtea îmbatrînit brusc cu o jumatate de veac. Întotdeauna se aflase în prima linie a razboiului politic, sustinuse batalii pe care toata lumea le considerase pierdute încă înainte de a începe. şi cîstigase… Era un barbat trecut prin multe, dar niciodată nu se simţise mai fragil ca astazi.

Si nu era numai vorba despre Brendan. Citise raportul cu privire la evenimentele petrecute în cartierul de vest şi nu întrevedea o evolutie favorabila a evenimentelor.

Toata tarasenia pornise din cauza unei arestari făcute de doi vânători de recompense pe care-i cunostea foarte bine. Leon Adair şi Andy Redmond… Cum sa nu-i cunoasca? Chiar el îi recomandase pentru haituirea individului în pieptul caruia batea inima necesara lui Malcom. Arestasera un gainar de duzina, un anume Erin Quinn, un borfas care-şi facuse o reputatie din jefuirea femeilor şi magazinelor

prost pazite. Abia ultrajul asupra unui ofiter de politie îi ridicase „valoarea”.

Fusese un gest de mare curaj, de inconstienta chiar, din partea celor doi vânători de capete să se aventureze acolo unde nici politia nu îndraznea sa opereze o arestare fara masuri de siguranta deosebite.

Evenimentele scapasera de sub control, arestarea lui Quinn întîmpinase o solida opozitie nu numai din partea prietenilor potlogarului, ci a tuturor celor care se întîmplasera sa fie prin preajma. Adair şi asociatul sau reuşisera sa scape cu viaţa numai după ce provocasera o adevarata baie de sînge, tragînd cu munitie adevarata în gloata de protestatari. Cei doi vânători de capete spalasera putina, dar în urma lor se dezlantuise iadul...

Ridicarea de baricade era ceva nou, semn ca revolta nu era numai opera cîtorva nestapîniti, ci a unor mase considerabile de apostati. Ceea ce-l nelinistea cel mai mult era faptul ca se arsesera insigne. Lipsa cocardei de pe pieptul posesorului însemna probleme deosebite pentru acesta. Insigna acorda purtatorului niste drepturi, mai putine sau mai multe, dar lipsa ei însemna automat lipsa drepturilor. Cea mai mare nenorocire care se putea întîmpla unui om de rînd era să-şi piarda sau sa i se fure cocarda. Însemna pierderea cotei de alimente, lipsa accesului în locuinta şi multe altele. O noua insigna nu se acorda decît după lungi demersuri birocratice, puse la punct chiar de Dawson în ideea de a-i face pe oameni mai responsabili în ceea ce priveste drepturile oferite.

Daca cineva era în stare să-şi distruga cocarda Ştiind care erau consecintele acestui gest, însemna ca individul era dispus sa mearga pîna la capat cu protestul, era ca şi cum ar fi încercat sa atraga atentia organelor de represiune ale statului asupra persoanei proprii. Sfidarea suprema a Amendamentului Dawson şi a autoritatilor de drept.

Iar un munte de cocarde distruse oferea o imagine elocventa asupra a ceea ce avea de înfruntat congresmanul Dawson. Furia unor oameni care, renuntînd de buna voie la cocardele care le asigurau portia zilnica de pîine, nu mai aveau nimic de pierdut. şi ceea ce îngrosa şi mai mult tusa grava a situaţiei era faptul ca dezordinea se producea exact în orasul lui, pe teritoriul lui...

Lînga el, cel mai bun cardiolog din America (si, implicit, din întreaga lume), aştepta înfiorat reactia congresmanului la raportul şi sugeŞtiile pe care i le prezentase cu privire la pretiosul pacient.

— Deci nu mai exista nici o alta solutie? ofta Dawson după cîteva minute de reflectie. Vreau sa spun... chiar nu se mai poate face nimic să-i tineti inima în functiune? Din cîte mi-ati expus, trecerea

pacientului pe inima artificiala presupune riscuri considerabile… Sînteti dispusi sa vi le asumati?

Dawson era cumplit de îngrijorat. Atît de îngrijorat încît renuntase la amenintari. Nici unul dintre membrii corpului medical nu-l auzise de dimineata rastindu-se la cineva, amenintînd cu reeducarea, cea mai teribila pedeapsa pe care o putea primi un component al castelor superioare.

— În conditiile existente, motiva medicul, este singura solutie. Ne asumam riscurile şi pacientul mai are o sansa. Nu ni le asumam… deznodamîntul nu este prea greu de anticipat. Cele trei zile în care am considerat ca inima pacientului mai poate face fata efortului au trecut, nu fara emotii. Am avut de doua ori ultimul grad de alerta, numai aparatura şi cuceririle tehnicii l-au salvat…

— Cuceririle tehnicii, cuceririle tehnicii…, hohoti Dawson, nemultumit; trebuia să-şi verse nervii pe cineva, pe ceva. De ce dracu' ma tot pisezi la cap cu cuceririle tehnicii, domnule doctor? Care cuceriri? Acum o suta şi mai bine de ani, dacă aveai o inima la fel de nevolnica precum a lui Brendan Malcom nu era necesar transplantul pentru a supravietui, era de ajuns o pastila de glicerina. Cum sta treaba cu descoperirile Ştiintifice? Cum de toata aparatura de care dispuneti acum nu poate rezolva nici macar un procent din ceea ce facea o nenorocita de pastiluta?

— Poate pentru ca omul nu s-a multumit să-şi trateze afectiunile inimii cu doze de glicerina, surîse medicul, deloc intimidat. Încercati sa înţelegeti ca operatia care urmeaza este deosebit de importanta pentru noi şi orice factor perturbator poate compromite sansele de reuşita. Nu glumesc… Dumneavoastra, sunt sigur că nu vi s-a mai spus, sînteti factorul cel mai important din amintita categorie. dacă doriti sa ne facem treaba bine, cel mai indicat lucru ar fi sa părăsiti blocul operator. Ce spuneti de asta?… Chiar insist…

Dawson deschise gura să-i spuna vreo doua medicului, dar constata ca nu-şi gaseste cuvintele. Cum naiba îşi permitea un pîrlit de medic, unul din categoria A2+, dar, în ciuda cocardei de aur, inferior lui, sa adopte o atitudine atît de impertinenta? Ar fi fost de ajuns să-l reclame şi peste nici o ora nefericitul avea sa dea piept cu viaţa dura din centrele de reeducare… Sfidarea unui individ dintr-o categorie superioara îi putea aduce nesabuitului o multime de necazuri care aveau la baza o solida fundamentare legala.

Însa în loc sa înceapa a urla, aşa cum îi era obiceiul, congresmanul batu în retragere, posac. Nu era de nici un folos pentru medici să-i streseze cu prezenta sa zdrobitoare.

— Aveti grija, sa iasa totul bine, considera ca mai trebuie să le atraga atentia medicilor, care urmareau cu sufletul la gura

confruntarea inegala dintre medicul A2+ şi congresmanul cu cocarda de diamant. Aveti în mîna voastra cel mai pretios creier din America...

— Puteti fi sigur ca ne vom da toata silinta, îl asigura medicul, zîmbind din coltul gurii.

Silueta congresmanului se cocîrjase dintr-o data. Se opri, pentru ultima oara, chiar înainte de a deschide usa.

— Cît timp considerati ca poate rezista pacientul dacă va fi asistat de inima artificiala?

— Greu de precizat... Era rîndul medicului să se prabuseasca. Chiar dacă operatia va reuşi cu bine, pe ansamblu starea pacientului va avea mult de suferit. I se va reduce total posibilitatea de miscare şi orice efort îi poate fi fatal... Cordul artificial este o solutie provizorie, nu definitiva... Singura solutie optimista este grefa. dacă vine inima, vom discuta pe alte coordonate.

Dawson mîrîi înfundat. Nu i se spunea ceva nou, dar chiar şi asa, avea nevoie de repetitie. Simtea necesar sa i se repete pentru linistea lui ca, deocamdata, nu era nimic pierdut.

— O să-i aduc nenorocita aia de inima chiar dacă va fi ultimul lucru pe care-l voi face. America are nevoie de Brendan Malcom...

Desi era obisnuit cu ideile extravagante ale omului de siguranta caruia se îngrijea, Albert constata ca Dawson încă îl mai putea surprinde. Misiunea pe care acesta i-o aduse la cunostinta prin cîteva soapte taioase era cea mai dificila din cîte îşi imaginase vreodata. Cu toate acestea, nu încerca să-şi atentioneze seful asupra pericolelor la care se expunea. Macar cîteva lucruri ştia şi el. Odată ce Dawson îşi punea ceva în minte era de neoprit.

*

Alergau de trei zile... Trei zile mai lungi decît trei ani.

În tot acest rastimp John învatase din mers ce înseamna sa fii haituit, ce înseamna să nu valorezi nimic şi totusi sa fii suficient de important încît sa fii urmarit şi în gaura de sobolan.

Facuse cunostinta cu o multime de lucruri pe care nici nu şi le imaginase. Cîrtitele basinoase i se parusera îngrozitoare, micii robotei de metal care explodau împraŞtiind gazul paralizant nu erau nici pe departe cele mai periculoase descoperiri Ştiintifice cu care guvernul întesase subteranele în încercarea de a-l captura.

O multime de creaturi mecanice, care de care mai periculoase, faceau imposibil traiul oamenilor-sobolan.

John cunoscuse îndeaproape „paianjenii” sau, după cum erau numiti ceva mai oficial, grenadele-paianjen, roboti nu mai mari decît pumnul, care, atunci cînd creierul lor electronic le comanda, împroscau o retea de fire metalice prevazute la capete cu bolturi metalice, care se fixau în pereti, blocînd trecerea.

Sau capusele borîtoare... Masinarii de dimensiuni colosale, dacă era să le compare cu restul faunei electronice. Mari cît o galeata, cîrtitele borîtoare erau renumite pentru faptul ca, atunci cînd se apropiau de potentiala victima, secretau o spuna verzuie care se întarea incredibil de repede, prinzînd-o într-o îmbratisare de piatra. Din cauza unei astfel de dracii fusesera cît pe ce să-l piarda pe Miguel, aproape „sudat" de pardoseala canalizarii de catre spuma cu solidificare instant. Numai încrîncenarea cu care oamenii-sobolan se grabisera sa sparga, folosindu-se de dalti şi ciocane, crusta cu proprietati metalice îl izbavisera pe nefericit. John daduse şi el o mîna de ajutor, ştia sa foloseasca dalta şi nu se crutase deloc, dar era încredintat ca Miguel nu considera ca trebuie să-i fie recunoscator. La urma urmei, dacă John nu ar fi dat buzna în viaţa lor oamenii-sobolan n-ar fi trebuit sa faca fata invaziei masinariilor.

Mai existau şi detectoarele de miscare şi caldura. Nu reprezentau un pericol prin ele însele, dar afurisitele de detectoare erau cele care chemau adevaratele belele. Scoubaday şi oamenii lui învatasera sa distruga detectoarele folosindu-se de cele mai variate metode. Orice era bun pentru a le scoate din functiune. O piatra, o bîta, un glont bine tintit sau chiar o lovitura de pumn...

Dormeau pe apucate, unde se nimerea, şi numai cîteva ore, după infinite precautii. Scoubaday devenea pe zi ce trecea mai îngrijorat şi mai artagos, dar încă nu reprosa nimanui nimic. Între reprizele de alergatura în încercarea de a evita masinariile, Scoubaday gasea timp să-şi dascaleasca protejatul. John aflase astfel care era radacina tuturor necazurilor sale din ultimele zile.

Climatul artificial nu adusese cu el numai beneficii. Siguranta climatica, posibilitatea de a controla fenomenele meteorologice pîna la cel mai mic detaliu, confortul climatic aveau un pret pe masura. şi nu era vorba numai despre cantitatea enorma de energie necesara pentru a pune în functiune şi sustine uriasa masinarie care controla climatul. Foarte curînd după punerea în functiune a sistemului climatului artificial omenirea se confruntase cu o problema pe care nici cei mai pesimisti dintre futurologi n-o anticipasera (cu toate ca facusera mii de alte presupuneri care nu se adeverisera).

Medicii descoperisera o grava complicatie în ceea ce priveste evolutia unora dintre pacientii lor.

Transplantul de organe devenise, gratie tehnologiei, o operatie de-a dreptul banala, care se putea efectua chiar şi în cabinete mai putin dotate, nu numai în clinici. Se putea transplanta orice, de la membre la cele mai delicate organe. Tocmai se experimenta cu rezultate încurajatoare transplantul de creier...

Asta se întîmplase înainte de climatul artificial. După ce acesta îşi demonstrase eficienta oferind fiecarui oras mediul climatic optim

se constatase o crestere exploziva a cazurilor de respingere a grefelor. Degete, piele, ochi, rinichi, intestine, urechi... Organismul grefatilor dezvoltase forme extreme de respingere a implantului în ciuda medicatiei de sustinere de cea mai buna calitate si, în foarte multe cazuri, se înregistrasera decese.

Existasera prea multe cazuri pentru a considera ca la baza era doar mult blamata eroare medicala. Pacientii mureau ca mustele, indiferent cît de apreciat era specialistul în mîinile caruia îşi încredintasera soarta.

O cercetare urgenta şi serioasa a cazului relevase o concluzie cît se poate de îngrijoratoare: radiatiile emise de sistemul de control al climatului dezvoltasera în organisme fenomene de respingere extrema. Se vehicula zvonul ca pîna şi altoirea pomilor fructiferi avusese enorm de suferit. însă societatea era, în conditiile date, prea putin interesata de rezultatele mediocre obtinute în cazul altoirii prunului sau maslinului grecesc. Respingerea grefelor era prioritatea numarul unu. Trebuia făcut ceva. Congresul intervenise, ceea ce spunea multe despre gravitatea situaţiei.

Tot cercetatorii descoperisera, pe baza experimentelor şi rapoartelor din teritoriu, ca transplanturile de organe nu devenisera imposibile, aşa cum se panicasera în momentul identificarii problemei, ci doar mai dificile. Extrem de dificile.

Transplanturile de succes nu se datorau iscusintei medicilor, tehnicii de ultima generatie sau medicatiei corespunzatoare, ci compatibilitatii existente între organismul donatorului şi cel al primitorului.

Si, ciudat, conform statisticilor, cei mai afectati de fenomenul de respingere a implanturilor erau tocmai cetatenii din clasele superioare, supraclasa A+ şi tot ce era deasupra ei, adica acel procent din populatia americana care conta cu adevarat în ochii politicienilor. Mureau pe capete în ciuda îngrijirii de exceptie de care aveau parte. Ca sa vezi...

Scoubaday era sceptic în privinta acestei concluzii. După parerea lui problemele legate de transplanturi loveau la fel de puternic în toata populatia, nu numai pe privilegiatii din A, dar nimeni nu-şi batea capul cu privire la problemele cu care se confruntau categoriile defavorizate. Dezinteresul fata de cetatenii de rang inferior mergea atît de departe încît atunci cînd un nenorocit care nu izbutise sa faca rost macar de o cocarda B necesita o grefa pentru a i se salva viaţa, transplantul nu era de cele mai multe ori realizat chiar dacă exista un donator compatibil. Prea multe costuri, prea multa bataie de cap şi pentru ce? Pentru un cetatean din C? Cetatenii din C şi tot ceea ce era dedesubtul lor nu erau de neînlocuit. De la ei nu se putea stoarce sub nici o forma o cantitate suficienta de munca pentru a

acoperi cheltuielile. În plus, în cazul unei grefe „serioase” pacientul îşi pierdea o mare parte a capacitatii de munca. Cine era dispus sa bage o multime de parale într-o operatie care nu aducea nici un beneficiu statului, într-un individ din care nu se mai putea stoarce mare lucru? Guvernul?!… În nici un caz… Familia?!… Nu-şi permitea.

Din punctul de vedere al membrilor categoriilor superioare (sau geniale) problema fusese rezolvata. Atunci cînd se impunea, un cetatean din categoriile inferioare putea fi sacrificat pentru interesul unuia pe care guvernul îl considera indispensabil.

Daca era necesar, un cetatean inferior era obligat să-şi doneze organele pentru a salva un geniu, chiar dacă în urma donatiei era periclitata viaţa nefericitului donator sau, cel mai adesea, operatia echivala cu o condamnare la moarte. În cazul în care supravietuia, donatorul nu trebuia să se aştepte la vreo recompensa, dimpotriva, era retrogradat într-o categorie inferioara, corespunzator capacitatii de munca, iar în cazul decesului familia nu obtinea nici macar banii de înmormîntare. Cel mult, dacă grefatul era deosebit de important şi operatia izbutea minunat, un agent misterios, ascuns după o pereche de ochelari fumurii, prezenta o jerba de flori cu o banda pe care scria invariabil „S.U.A îţi multumesc”.

Ministerul Sanatatii pusese la punct o retea de calculatoare în care erau stocate informatiile necesare pentru identificarea donatorului ideal.

O crima, considerau unii. O crima cu suport legal, conchisese Scoubaday. Interesul de stat, dictase Congresul.

Amendamentul privitor la indispensabilitatile categoriilor superioare fusese opera unui parlamentar dement pe care Scoubaday evita să-l numeasca, dar John concluzionase ca era vorba despre Dawson.

Paradoxal, desi nu-i pomenise numele macar o data, Scoubaday ştia o multime de lucruri despre Dawson şi amendamentul lui.

Prezentul amendament nu era prima „realizare” de gen a lui Dawson. Individul mai iesise la rampa cu realizari asemanatoare, care anume erau acestea Scoubaday nu-i spusese niciodata, dar dadea impresia ca oricum ştia despre ce este vorba. şi încă foarte bine. Intentiile legislative ale congresmanului cu insigna de diamant stîrnisera reactii vehemente din partea opiniei publice, cine naiba şi-ar fi dorit sa fie sacrificat în favoarea unui necunoscut, fie el şi de calitate superioara? Dar, din pacate, nu de opinia publica tinea sa fie adoptat Amendamentul Dawson. Membrii Congresului erau, fara nici o exceptie, reprezentanti ai categoriilor privilegiate, adica exact genul de indivizi pentru care fusese conceput amendamentul. Care parlamentar era atît de batut în cap încît să nu observe avantajele

personale care puteau decurge din initiativa legislativa a controversatului congresman? Transplantul de organe devenise o treaba a naibii de serioasa şi fiecare mahar votase gîndindu-se ca, indiferent de starea de sanatate de care dispunea în acel moment, poate veni o zi în care viaţa să-i depinda de un transplant. Un transplant care nu putea fi efectuat decît în cazul în care exista grefa corespunzatoare. Cu interes, dar fara scrupule…

Singura sansa ca aceasta nebunie sa înceteze era să se gaseasca un tratament care sa reduca la cota minima riscurile de respingere a grefelor. Într-o asemenea situaţie prevederile Amendamentului Dawson ar fi devenit inutile, iar privilegiatii suferinzi s-ar fi multumit cu grefe obtinute prin caile traditionale — prelevare de la cadavre sau pacienti în moarte clinica. Se lucra intens în directia asta, Scoubaday poseda informatii foarte sigure, se facusera oarecare progrese, dar mai era de aşteptat.

John începu sa spere. Un tratament minune care sa îmbunatateasca fenomenul de acceptare a grefelor… Ce-şi putea dori mai mult? Pungasul şi echipa lui s-ar fi multumit cu orice inima care le-ar fi cazut în mîna. Poate că nu chiar orice inima dar, neîndoielnic, cresteau posibilitatile de a implanta o grefa care sa fie acceptata de organismul pacientului. Pe cine ar mai fi interesat atunci? Cu putin noroc, nadajduia chiar sa poata iesi din subterane şi să-şi poata relua viaţa de mizerie. Indiferent cît de putine drepturi îi oferea cocarda lui cenusie, prefera sa traiasca printre amarîti de categoria lui decît în tovarăşia oamenilor-sobolan. Nu putea spune ca avea ceva împotriva lor, în afara de tentativa de respingere initiata de Miguel se purtasera destul de bine cu el. Dar… prea erau mizerabili.

— Atentie!

Glasul lui Scoubaday trada o spaima cumplita. Ce naiba se întîmpla?

O huruiala nedefinita razbatea dintr-un tunel secundar. Oamenii-sobolan devenira din ce în ce mai agitati.

— Nu mai termina cu cacaturile astea, sudui Randalph, strîngînd în mîini bîta de dimensiuni colosale.

— Retrageti-va încet, sopti Scoubaday. Fara galagie, dacă nu vin spre noi exista sanse să se duca în alta parte.

Micul grup începu să se retraga cu spatele, încet, ca un singur om. Fara să-i spuna nimeni John realiza ca este pe cale sa cunoasca noi primejdii ale subteranelor.

Scaldate în lumina chioara, dintr-o galerie laterala tîsnira cîteva masinarii cu aspect ciudat. Mici tanchete, a caror înaltime ajungea abia la genunchi, dotate cu turele şi tevi nichelate precum şi scanere performante.

Roboteii scrîsnira din senilele învelite în cauciuc şi se oprira, parca nehotarîti în ce directie s-o ia. Turelele agile se roteau înnebunite.

Ceata lui Scoubaday întepenise, nimeni nu mai îndraznea sa respire.

Micile tanchete, John numara opt asemenea masinarii, se înghesuira unele în altele, asemenea unor soldati care tineau sfat, hotarînd parca, împreuna, ce directie trebuie sa urmeze.

După cîteva secunde chinuitoare, lungi cît ani întregi, una dintre tanchete începu să se miste în directia opusa celei în care se afla grupul de fugari. După o clipa de indecizie şi restul masinariilor se pusera în miscare pe urmele liderului, bîzîind multumite.

Coordonatorul gaŞtii de tanchete tocmai virase pentru a intra într-o alta galerie laterala (probabil nimeni nu se aştepta ca fugarii sa haladuiasca pe arterele principale) cînd Ochiul Jerome scoase un suspin de usurare. Presiunea psihologica la care fusese supus se cerea refulata şi ticalosul nu mai reuşi să se abtina macar cîteva secunde.

Privirile crunte pe care i le aruncara restul oamenilor-sobolan îi dadura de înţeles lui John ca urmau necazuri serioase.

Ultima tancheta se opri şi-şi îndrepta scanerul în directia din care înregistrase zgomotul. Jerome îşi acoperi gura cu ambele mîini, dar deja era prea tîrziu. Tancheta minuscula tiui strident, alertînd şi restul plutonului de robotei. Ca la o comanda acestia se întoarsera şi se aliniara, gata de atac.

— Fugiti, urla Scoubaday. Fugiti cît puteti…

Toti se grabira să-i asculte sfatul. Chiuind metalic tanchetele atacara.

Ca de obicei Scoubaday se instala în fruntea oamenilor sai, conducîndu-i fara sovaire prin labirintul subteran.

— Repede, sa ajungem la balta… Dracoveniile astea nu au curajul sa intre în apa…

Cu tot efortul depus, oamenii-sobolan nu puteau tine mult timp pasul cu tanchetele. Larma acestora se apropia cu fiecare pas.

— Scott, urla Scoubaday, încearca sa distrugi tancheta-gradat. Ea e capul rautatilor…

Vânătorul se întoarse şi trase de la sold, slobozind deodată ambele tevi ale anticei sale pusti. Turela tanchetei din frunte, smulsa de soc, se rostogoli sub senilele celor care o urmau.

— Gloante explozive, rînji Scott aruncîndu-se la pământ.

— Culcat! ordona Scoubaday, adapostindu-se el însusi în spatele unui pilon de sustinere.

John abia avu timp să-l imite. În clipa urmatoare o detunatura cumplita zgudui subteranele. Fragmente metalice zburau în toate

partile. Un fum acru le inunda plamînii şi ochii, facîndu-i sa tuseasca şi sa lacrimeze.

— E toata lumea în regula?

Nu răspunse nimeni, fiecare era preocupat să-şi curete plamînii de fumul înecacios.

Dintr-o data, tiuitul tanchetelor se auzi şi mai deslusit. Croindu-şi drum prin ceata groasa roboteii vânători de capete se regrupau, unindu-şi fortele pentru a se confrunta cu ceata de oameni.

— Incredibil! sopti Scoubaday. dacă le este distrus coordonatorul dracoveniile astea nu mai valoreaza doua parale…

Nu era greu de tras o concluzie, Scott scosese din functiune o alta tancheta, unul dintre roboteii soldati, o masinarie care nu conta.

— După mine!

Îndemnul liderului îi puse în miscare pe oamenii-sobolan, în ciuda faptului ca de-abia mai vedeau pe unde sa calce. Tusind îngrozitor şi adesea lovindu-se de peretii de beton, napastuitii încercau să-şi salveze viaţa urmîndu-l cu încredere oarba pe Scoubaday, singurul care parea ca nu-şi pierduse capul.

Un tipat deznadajduit le dadu de veste ca s-a întîmplat o nenorocire. Aproape orbit de perdeaua de lacrimi, John reuşi sa vada cum tanchetele îl încoltisera pe Maruntelul Hammond şi aruncau asupra lui un lichid vîscos, care se transforma instantaneu în fire cu care amarîtul era înfasurat în mare viteza. În cîteva clipe arata ca o mumie egipteana, numai ochii şi gura i se mai zareau prin paienjenisul filamentelor argintii. Parca era gogoasa unui urias vierme de matase.

— Ce ma-sa…, hohoti Fredd lacrimînd, dar nu din cauza fumului. Ia uite ce i-au făcut nefericitului de Hammond…

Randalph se repezi asupra tanchetelor, hotarît să le zdrobeasca turelele cu bîta sa enorma, dar Scoubaday reuşi să-l opreasca, nu fara ajutorul celorlalti oameni-sobolan.

— Calmeaza-te, man… Nu poti face nimic, chiar nimic…

Uriasul se zbatea urlînd în mîinile tovarăşilor lui, dar ceda în cele din urma. Era constient că nu mai putea face nimic pentru Hammond însă şi-ar fi dorit enorm de mult să-l poata elibera din crisalida în care fusese încorsetat.

— Viermi de matase… La dracu’ cu ei…, scrîsni în clipa în care tovarăşii îl eliberara.

Propuse sa încerce distrugerea tanchetei coordonatoare tragînd asupra ei cu pusca, dar asta ar fi însemnat condamnarea la moarte a Pancreasului Hammond. Tanchetele se aflau lînga el şi consecintele unei explozii erau previzibile.

Desi dorea nespus sa afle care era soarta viitoare a Maruntelului Hammond, John nu îndraznea sa întrebe. Într-un fel, se

simtea responsabil pentru toate cele întîmplate. dacă nu s-ar fi refugiat în subterane oamenii-sobolan ar fi fost scutiti de o multime de necazuri.

— Să profitam de timpul cît viermii de matase sunt ocupati cu Hammond, propuse Scoubaday. La revedere, prieten drag, iarta-ne că nu putem face chiar nimic pentru tine...

Se retrageau cu spatele, neîndraznind să-şi ia ochii de la viermii de matase.

Dintr-o dată Scoubaday deveni foarte agitat.

— O, nu, gemu sfîrsit. Numai de criminali nu aveam nevoie...

*

Ryan Bonner trebuia sa accepte ca Sandoval avea tot timpul dreptate. şi nu era vorba numai despre flerul care-i calauzea pasii de vânător de capete. Sandoval avea ceea ce le lipsea majoritatii oamenilor: avea capacitatea de a-şi pastra capul pe umeri în orice împrejurare. De aceea, atunci cînd se afla în situaţii dificile, Ryan încerca sa gaseasca o solutie imaginîndu-şi care ar fi rezolvarea pe care ar da-o problemei batrînul vânător de capete. Nici macar nu-l surprinsese sa constate ca metoda dadea rezultate peste aşteptari.

Sandoval avea dreptate şi acum. Nu trebuiau să se îmbete cu apa rece, vor cheltui milionul de dolari doar după ce acesta va deveni palpabil, iar pentru asta trebuiau să-l prinda pe ucigasul Barton. Jumatate de milion de caciula, o suma capabila sa amorteasca şi cea mai scrupuloasa conŞtiinta... Jumatate de milion...

Existau o multime de cheŞtii care nu pareau în regula, care bateau la ochi. Prea era toata tarasenia cusuta cu ata alba...

Ryan Bonner nu era prost, nu puteai rezista în breasla vânătorilor de recompense dacă aveai capul plin de tarîte, şi se baza în egala masura pe intuitie şi memorie. Nu-şi amintea ca, de cînd devenise haitas de oameni, sa fi fost pusa pe capul cuiva o recompensa atît de babana. Rar se ajungea la saptezeci de mii de dolari pentru un criminal multiplu şi exceptional se oferea suta de mii, dacă era vorba despre ucigasul unei persoane importante, ca în cazul lui Bruner. Să oferi doar o suta de mii pentru un guvernator şi un milion pentru asasinul a doi agenti guvernamentali A2+... Cica din cauza secretelor de stat pe care le sterpelise nemernicul înainte de a fi surprins de cei doi agenti care-şi plătisera cam scump vigilenta. Cine s-o creada? Daca, într-adevar, era vorba despre niste secrete deosebit de importante, atunci subteranele ar fi colcait de agenti C.I.A, F.B.I. şi politisti. Cu secretele de stat nu era de glumit, capii serviciilor secrete nu aveau liniste pîna nu-şi ştiau hîrtiile la adapost.

Si lista lucrurilor suspecte nu se oprea aici. Congresmanul Dawson îi contactase personal, insistînd asupra faptului ca fugarul nu trebuia vatamat cu nici un chip. De cînd se interesa un congresman

de probleme care ar fi trebuit lasate, în mod normal, pe seama serviciilor secrete? Insistase în mod deosebit asupra faptului ca fugarului nu trebuia sa i se întîmple nimic. În cazul în care Barton era ranit ori, mai rau, împuscat mortal din greseala sau intentionat, puteau să-şi ia adio de la recompensa. De unde se putea trage concluzia ca pe Dawson îl interesa în mod deosebit persoana lui Barton. Poate pentru a afla de la el unde ascunsese nenorocitele de hîrtii. Sau poate ca nu... Era ceva al naibii de putred, dar nu-l mai interesa ce anume.

Nu mai era dispus să-şi faca mustrari de conŞtiinta şi de asta nu-l putea considera responsabil pe Roney Sandoval. Sfatul lui, să se îmbete şi să-şi reia viaţa de la capat în dimineata urmatoare, nu fusese chiar de lepadat, dar constatase cu surprindere ca ceea ce-i ruinase conŞtiinta era uluitoarea suma pusa în joc.

Sandoval îl adusese cu picioarele pe pământ. Ar fi trebuit să-i multumeasca pentru asta. Astfel, iscusitul vânător de capete îi atrase atentia ca, desi gasise resturile lanternei, aceasta se întîmplase după ce le ignorase o buna bucata de vreme. Practic, calcase de cîteva ori pe cioburi. şi nu bagase în seama punga de hîrtie din care fugarul luase ultimul prînz ca lumea, aflata în imediata apropiere.

— Vezi?! Trebuie sa pui lucrurile cap la cap pentru a obtine o imagine cît mai clara. Altfel... Ar trebui să-ţi dai seama şi singur. Punga asta poate, la fel de bine, să-i apartina şi fugarului, dar şi oricui altcuiva. La fel şi lanterna, nu e obligatoriu ca omul nostru sa fi adus singura lanterna din subterane. Dar legînd una de cealalta, punga şi lanterna, ajungem la concluzia că sunt toate sansele ca pe aici sa fi trecut milionul de dolari. Acum încă un exercitiu de gîndire... dacă este vorba, într-adevar, de omul nostru, de ce o fi dovedit atîta neglijenta? A aruncat punga după ce a mîncat si, în plus, a făcut praf şi una dintre lanterne. S-a gîndit sa scape de o povara? Mare chestie, ambele lanterne cîntaresc mai putin de o livra.

— şi-o fi dat seama ca subteranele sunt luminate? emise o ipoteza Bonner, dornic să-şi impresioneze maestrul.

— Putin plauzibil... dacă vei cauta mai atent, o să-ţi dai seama ca este vorba doar despre o singura lanterna. Raportul spune ca au fost doua...

— Aha... facu Bonner, dumirit.

— Ori scapa de amîndoua, ori de nici una. Si, chiar dacă e un tip din categoria C+ nu trebuie să-l consideram la fel de tîmpit pe cît îl arata clasa. E fugar, haituit... Cînd te afli într-o asemenea postura cel mai indicat este sa lasi cît mai putine urme, dacă se poate chiar deloc. De ce naiba ar fi lasat omul nostru asemenea urme?

— Să ne induca în eroare?

— Posibil… Dar, cît timp urmele lasate nu indica nimic altceva, cel putin nu indica ceva ce putem sugera ca ar vrea milionul de dolari sa credem, se pare că nu au fost lasate intentionat. În concluzie, Barton a trecut pe aici şi se pare ca a avut motive foarte importante s-o stearga. În punga se mai gasesc cîteva ramasite, nu multe, dar în subterane orice firimitura este evaluata la greutatea ei în aur curat. Barton a pierdut şi lanterna, şi punga cu mîncare din motive bine întemeiate. Cel mai probabil este ca s-a speriat de ceva şi a trebuit să-şi ia talpasita atît de repede că nu s-a mai gîndit la ceea ce lasa în urma. Acum întrebarea cea mai importanta este în ce directie a luat-o…

— Mda… a naibii ghicitoare…

Un bîzîit slab le atrase atentia. Dintr-o data, cei doi devenira extrem de belicosi. În fata lor aparu un mic robotel de haituiala. Un cub de metal, ceva mai înalt de jumatate de metru, dotat cu cîteva tevi care-l faceau sa semene cu un lansator de rachete miniatural, şi cu sase roti.

— Ne-am speriat de pomana, ofta Sandoval. Nu e decît un anihilator Lucas, cei cu imaginatie mai bogata le spun anihilatoarelor Lucas cobre… Scuipa o substanta cleioasa, cu efect narcotic, de aici li se trage porecla. sunt varianta foarte mult îmbunatatita a viermilor de matase, rudele lor mai vechi. Hei, ce faci micutule? Ai pornit la vânătoare?…

Începu sa gîdile robotelul, ca şi cum ar fi fost o pisica. Nu avea de ce să se teama, nu figura pe lista lui de prioritati.

— Stiu şi eu cîte ceva despre anihilatoarele Lucas, întîmplator îl cunosc foarte bine pe desteptul care le-a inventat. Ai grija, dacă le atingi unde nu trebuie…

Sandoval deveni foarte atent. Înceta sa mai scarpine carapacea metalica sub care era ascuns rezervorul de „venin”, substanta activa a oricarui lansator Lucas.

După ce le scana insignele, cobra concluziona că nu erau interesanti din punctul lui de vedere şi le întoarse spatele, gata de plecare.

— Ştii ceva? Sandoval se înseninase brusc, ca şi cum i-ar fi venit o idee grozava. Din cîte-mi aduc aminte te descurci binisor cu sistemele electronice, am dreptate?

— Da, dar nu stiu unde vrei sa ajungi…

— Ai putina rabdare… Voinicul asta ne poate fi de mare ajutor.

Din doi pasi ajunse din urma robotul şi se posta în fata lui, silindu-l să se opreasca. Cobra bîzîi nemultumita constatînd ca înaintarea îi este stingherita. Vânătorul de recompense însă îi ignora protestele bîzîitoare si, cu o miscare brusca, o întoarse cu burta în sus.

— Ryan, fiule, sa vad cît de bine te pricepi la circuite…

*

Scoubaday nu-i ascunsese niciodată faptul ca era departe de a fi regele subteranelor. Nu era nici macar vreun mic despot al tunelelor şi galeriilor. Scoubaday nu era decît un amarît, ca miile care se refugiasera în subteranele oraselor pentru ca intrasera în conflict cu autoritatile. Singura treapta pe care se catarase (mai bine zis fusese împins) era aceea de sef al grupului oamenilor-sobolan, o functie care nu însemna neaparat accesul la anumite avantaje, ci mai degraba o sumedenie de neajunsuri. Fugarii dovedeau o excitabilitate nervoasa iesita din comun, se enervau din orice şi erau gata să-şi apere opiniile folosindu-se de metodele cele mai dure.

În rarele lor clipe de ragaz (din ce în ce mai putine după sosirea lui John în subterane), Scoubaday îi vorbise despre existenta a numeroase grupuri de proscrisi în subterane; fauna umana din canalizare nu se compunea numai din oameni-sobolan, desi termenul era folosit pe scara larga. Nou-venitii în subterane, dacă nu erau capturati în timp util de autoritati, fie reuşeau să se integreze într-o gasca ai carei membri îi împartaseau „principiile”, fie mureau. Astfel, pe lînga cîteva grupuri de donatori de organe (Scoubaday nu era decît seful unui mic grup, de nici douazeci de persoane) existau gasti de criminali, cei mai temuti şi detestati dintre oamenii-sobolan, grupuri de hoti, cete de violatori, bande de homosexuali sau lesbiene, trupe de piromani si, pe lînga multe altele, cîteva cuiburi de politicieni, cei mai umili şi neajutorati din toti cîti traiau prin canale. Ei erau de fapt adevaratii oameni-sobolan cu care se lupta administratia.

Din fericire, grupurile de fugari evitau contactele, poate pentru a sublinia apartenenta lor la o anumita categorie - ce ar fi avut, la o adica, în comun un donator de organe cu un violator notoriu sau cu un asasin profesionist? - dar şi datorita faptului ca vasta retea de canale oferea un teritoriu enorm, insuficient populat (la un moment dat Scoubaday îşi exprimase regretul pentru faptul ca subteranele erau ignorate de autoritati în timp ce, la suprafata, populatia, în special cea apartinînd categoriilor inferioare, era nevoita sa suporte multiplele dezavantaje ale aglomeratiei). Notiunea de teritoriu încă nu reprezenta mare lucru pentru oamenii-sobolan, era suficient spatiu pentru toata lumea, singurii care faceau caz de chestia asta erau grupurile de criminali. Din cînd în cînd cîte un om-sobolan era ucis pentru ca îndraznise sa patrunda în teritoriul criminalilor, dar asta se putea întîmpla şi pe teren neutru dacă aveai nenorocul sa te întîlnesti cu asasinii. În consecinta, John era al naibii de norocos că nu încalcase vreun teritoriu interzis.

Grupul lui Scoubaday înfruntase, demult, o gasca de criminali si, cu toate ca deprinderea de a ucide era de partea adversarilor,

reuşisera sa scape cu fata curata din încaierare, gratie iscusintei cu care Scoubaday reuşise să-i organizeze.

Dar o noua întîlnire cu criminalii era exact ceea ce le lipsea pentru ca situaţia sa fie complet dezastruoasa.

Cu coada ochiului, caci nu îndraznea să-şi ia ochii de la viermii de matase, John observa ca în spatele lor aparusera doi indivizi uriasi, îmbracati în haine de piele. Unul, cel mai vîrsnic, avea o mutra de criminal, o cicatrice urîta îi desfigura fata încruntata. Scoubaday se oprise, cumpanindu-şi bîta. Mai avea doua pistoale şi o pusca cu teava scurta dar, tinînd cont de penuria de munitie, nu era încă decis sa utilizeze armele de foc.

— sunt Leon Adair, mugi tipul cu cicatrice. Care face o singura miscare e un om mort… Barton, iesi din rînduri cu mîinile pe cap…

Cu iuteala unui scamator, cei doi vânători de recompense scoasera la iveala mitralierele cu care erau dotati.

— Mai întîi sa scapam de viermi…, propuse Scoubaday, palid, aratînd catre tanchetele minuscule. Nu stiu sa faca diferenta între fugari şi vânători de recompense… I-as fi preferat pe criminali, adauga apoi ca pentru sine. Macar ei sunt dispusi sa negocieze.

Lui Adair îi scapa o înjuratura. El nu era dispus sa negocieze. Unele dintre gînganiile metalice cu care fusesera împînzite subteranele pentru a da de urma fugarilor dispuneau de posibilitatea de a fi programate mai amanuntit, de a face selectie. Viermii de matase, modele mai vechi, nu. Transformau orice fiinta întîlnita într-un cocon grotesc, lasînd numai nasul liber, apoi îşi tîrau victima pîna la cea mai apropiata gaura de acces în canalizare, de unde era recuperata de politisti. Mare curaj din partea lor…

Leon Adair simtea ca explodeaza de furie, de frustrare neputincioasa. După cîteva zile petrecute prin canalizare, timp în care mîncase, bause şi dormise pe apucate, basca mai fusese implicat într-un schimb de focuri cu o banda de derbedei, reuşise sa dea de urma nemernicului care pentru el facea nici mai mult nici mai putin de jumatate de milion de dolari (după ce scadea partea lui Redmond). şi acum…

Viermii de matase… Simţi un fior de gheata prin spinare la gîndul ca aratarile care pareau niste tancuri în miniatura, de genul celor care-i ajutau pe copiii starilor privilegiate sa deprinda dificila arta a strategiei militare, ar putea să-l transforme într-o gogoasa sintetica. Faptul ca aceeaşi soarta le era rezervata tuturor celor prezenti nu era de natura să-l linisteasca. Recompensa era oferita numai în cazul în care îl captura personal pe Barton, implicarea viermilor de matase îl lasa lefter. şi nu putea accepta una ca asta.

Lînga el, Andy respira suierator, aşa cum facea de fiecare data cînd îi era frica. Nu mai era boboc, dar înca-l apucau bîtîielile cînd

ceva nu era în regula. dacă nu reuşea să-şi revina la timp totul era pierdut. Barton avea sa fie transformat în gogoasa si, dacă erau cu adevarat ghinionisti, aveau sa afle pe pielea lor ce înseamna încorsetarea gelului matasos. Chiar reuşi sa desluseasca figura celui pe care-l cautau, omul de un milion de dolari. Era departe de mutra unui criminal, mai degraba un taranoi epuizat, cumplit de speriat şi dezorientat. şi ce daca? Diavolul poate să-şi ataseze şi aripi de înger. Ceea ce conta cu adevarat pentru Adair era doar premiul…

Viermii de matase îşi terminasera treaba în privinta lui Hammond. Trebuiau doar să-l mai transporte într-un punct de unde putea fi recuperat de catre politisti. Creierul cu care erau înzestrate hotarî însă ca aceasta manopera putea fi amînata, în fata lor se afla o prada prea consistenta pentru a fi ignorata. Tancheta-sef ordona regruparea si, dispuse în vîrf de lance, masinariile atacara.

— Foc! scrîsni Adair, înghiontindu-l şi pe Redmond.

După prima zi petrecuta în subterane abandonase pusca de vânătoare în favoarea pistolului mitraliera. I se parea mai indicat într-un mediu populat cu tot felul de elemente declasate. însă împotriva viermilor de matase i-ar fi fost mai utila vechea lui arma.

Andy trimise o rafala prelunga asupra tanchetelor, fara vreun efect vizibil însa. Dracoveniile îşi continuau înaintarea, rotindu-şi neîncetat turelele lucitoare.

— Stai! urla Scoubaday. O să-l omorîti pe Hammond.

Avertismentul sau venea cam tîrziu. Pata de sînge care aparuse pe gogoasa arata ca nefericitul Pancreas fusese serios ranit, poate mortal.

— La dracu’ cu Hammond şi care mai este pe aici, racni Adair, tragînd şi el cîteva focuri, inutile însa.

Viermii de matase replicara. Tanchetele din frunte lansara cîteva jeturi viguroase de matase instant. Scoubaday, care fusese vizat, reuşi să se eschiveze în ultima clipa, aruncîndu-se la podea.

— Fa ceva, urla catre Scott. Ne încleiaza pe toti…

Scott gemu, neputincios. Cauta încă prin numeroasele-i buzunare cartuse explozive, singurele capabile sa scoata din functiune inventia diavolului. Nu avea nici un rost sa încerce anihilarea viermilor cu ajutorul munitiei conventionale, vânătorii de capete demonstrasera ca blindajul acestora era imun chiar şi la gloantele de mitraliera.

Scoubaday îşi regasi primul stapînirea de sine. Nu degeaba oamenii-sobolan îi acceptau autoritatea. Îl apuca de brat pe John, care se pierduse de tot în momentul în care daduse cu ochii de mutra fioroasa a lui Adair şi-l împinse chiar catre vânătorul de recompense. Chiar dacă avea ordin să-l captureze viu sau mort, aceasta manevra

putea, după socoteala omului-sobolan, să-l descumpaneasca pe vânătorul de recompense.

Intuise corect. Adair sovai doar o clipa, suficient cît Scoubaday să-l îmbrînceasca peste Andy Redmond. Cei doi vânători se prabusira într-o învalmaseala dureroasa. Adair simţi în vintre genunchiul tovarăşului sau. O lovitura neintentionata, desigur, dar efectele nu erau cu nimic diminuate prin asta.

— Înainte! rasuna triumfatoare vocea proscrisului.

Sobolanii îşi urmara liderul, calcînd de-a dreptul peste Adair, care nu-şi amintea sa mai fi îndurat o asemenea umilinta nici pe vremea cînd, copil fiind, traise într-un cartier cu prost renume.

Vânătorul era croit dintr-un material foarte rezistent. îşi reveni imediat şi-şi apuca mitraliera. Nu mai avea timp să se ridice, trase de jos. Rafala nimeri burta uneia dintre tanchete, chiar între senile. Urma o explozie scurta şi viermele de matase plesni, lasînd să se scurga din el o substanta pufoasa.

— Ce ma-sa…, sopti Redmond uluit.

Leon Adair pricepu de îndata cum statea situaţia, dar nu avea timp de dat explicatii. Ochi burta celei mai apropiate masinarii, care deja îi încleiase mîna stînga cu un jet de matase artificiala. Cel care inventase viermii de matase se gîndise la multe, dar nu chiar la toate. Pentru a fi protejate împotriva celor pe care-i vînau masinariile fusesera blindate, doar anumite tipuri de proiectile reuşeau să le penetreze carapacea din aliaj foarte rezistent. Din ignoranta sau din motive de economie, proiectantul evitase să le blindeze şi partea cea mai putin expusa: burta. Leon Adair descoperise întîmplator calcîiul lui Ahile. Era singura lor sansa de a evita sa cunoasca pe dinauntru o gogoasa sintetica.

Si a doua tancheta plesni scurt, împraŞtiindu-şi rezerva de matase lichida.

În mai putin de un minut Leon reuşi sa scoata din functiune toti viermii, reducîndu-i la stadiul de carcase inutile care bîrîiau agonic în masa gelatinoasa ce se revarsase din pîntecele ciuruite.

Vânătorul de capete sari în picioare. Evitase la un fir de par un dezastru de proportii. dacă nu ar fi identificat punctul vulnerabil al tanchetelor… Sau dacă i s-ar fi golit încarcatorul înainte de a le scoate pe toate din functiune… Ori i s-ar fi blocat mitraliera… Existau atîtea şi atîtea posibilitati.

Privi în jur. Nu se mai vedea nicaieri picior de om-sobolan. John Barton disparuse.

Un suvoi de blesteme irupse din gura vânătorului de recompense. Simţise în nari mirosul jegosului pe care de putina vreme îl identifica cu milionul de dolari.

Andy scîncea, socat. Din tîmpla i se scurgea un firicel de sînge, dar rana nu parea atît de grava încît să-l scoata din circulatie. Nici macar nu lesinase. O pata mare de matase artificiala îi lipise mîna dreapta pe piept.

— Ridica-te, împutitule, se rasti Adair, furibund. Banii sunt pe undeva pe aici.

Încerca să-şi descîlceasca matasea cu care-l înzestrase unul dintre roboteii cu turela. O substanta poroasa şi groaznica la pipait. dacă nu l-ar fi incomodat atît de mult ar fi lasat igiena personala pentru mai tîrziu, prioritate avea acum fugarul. Era prea aproape pentru a-şi permite să-i lase un avans.

— Mă ajungi din urma, îi strecura lui Andy. şi ai face bine să-ţi misti odată curul...

Începu sa alerge în directia în care se refugiasera oamenii-sobolan. Scursorile canalizarii!... Traiau în canalizare, îi cunosteau şi cele mai tainice unghere si, de acolo, de sub pământ, sfidau legea şi se dedau la cele mai cumplite faradelegi. dacă Barton beneficia de asistenta lor, misiunea lui devenea mai grea decît anticipase. Să fi stiut de la început cum poate distruge viermii de matase... Singura lui grija ar fi fost doar sa nu-l raneasca pe Barton, pe restul i-ar fi plumbuit pîna la limita maxima admisibila.

— Pentru jumatate de milion sunt în stare s-o gîtui şi pe maica-mea şi s-o predau pachet agentilor federali sau şerifului, se destainuise lui Andy după ce primisera misiunea.

Nu exagerase cu nimic.

Si fusese atît de aproape...

Stia foarte bine ca, atunci cînd un fugar simtea în ceafa rasuflarea taioasa a vânătorilor de recompense, fie îşi mobiliza toate resursele pentru a rezista pîna la ultima picatura de vlaga, fie se pierdea cu firea şi facea o prostie care-l putea costa totul.

Desi avusese doar pret de o clipa contact vizual cu Barton, reuşise să-şi dea seama ca tipul nu era genul care sa poata face fata timp îndelungat unor solicitari intense pe plan psihic. Fara complicitatea oamenilor-sobolan, fara ajutorul lor, Barton ar fi clacat în cîteva ore. ştia prea bine ce se petrece în capul fugarului. Era speriat de moarte, incapabil sa ia o decizie cu adevarat pretioasa în ceea ce priveste supravietuirea. Numai împins de la spate, calauzit de cineva care dispunea de instinctul de supravietuire necesar, numai aşa se mai putea salva.

Dintr-o data, Adair se opri, descumpanit. Începu sa înjure, arma lui favorita împotriva nervilor. Înjura pentru orice fleac, iar în ultima vreme mai mult ca oricînd.

Se gasea într-un nod de comunicatie între tunelele canalizarii. În orice directie privea se vedeau guri de galerie, rînjindu-i hidoase în

lumina chioara. Pe unde se adapostisera oamenii-sobolan? Ar fi putut să se refugieze prin oricare dintre canale.

— La naiba!

Zgomotul unor pasi se dovedi datator de sperante însă se dezumfla rapid. Nu era decît nevolnicul de Redmond. îşi revenise complet şi acum îi venea în ajutor. Al naibii ajutor! Murea de nerabdare să-şi verse furia pe Andy, treaba ticalosului era să-i fi urmarit pe sobolani în timpul în care el se ocupase de viermii de matase. Dar nu, mototolul cazuse gramada, socat. Cînd avea să se maturizeze odata?

— Ştii pe unde au luat-o? se interesa Andy, plin de inocenta.

Un roi de detectori de caldura şi miscare trecu zumzaind pe lînga cei doi vânători de recompense şi se afunda cu siguranta într-unul dintre tunele, ignorîndu-i. Urmara îndeaproape cîteva duzini de paianjeni şi cîrtite, plus alte minuni ale tehnicii. Capuse pîntecoase, leganîndu-se pe rotile siliconate încheiau bataioasa coloana.

Din fericire lipseau viermii de matase. dacă nu ar fi oferit cîte o proba de sînge pentru a fi identificata şi trecuta în baza de date a haituitorilor electronici ar fi fost imposibil să se descurce cu toata tehnica ce defila prin fata lor.

Adair renunta să-şi mai dracuiasca asociatul, desi era de acord ca Andy merita o sapuneala pe cinste.

— Urmareste dracoveniile astea, or sa ne duca exact la tinta.

Redmond încuviinta muteste. Ar fi fost culmea sa aiba o alta parere.

Un paianjen-grenada se întoarse din drumul lui şi se posta în fata lor, bîzîind subtirel.

— Ce dracu’ mai vrea şi cacatul asta? pufni nemultumit Adair.

Îsi expuse totusi insigna, pentru a fi scanata. Nu puteau risca sa fie confundati cu fugarul, oricît de performante erau masinariile, tehnicienii lasau loc destul şi pentru erori.

Paianjenul piui aprobator şi o sterse cu rapiditate. După cîtiva metri exploda, blocînd trecerea cu o retea de fire metalice. Accesul era interzis pentru vânătorii de recompense. Guvernul ştia să-şi protejeze banii.

Rezistau înca, dar, avînd în vedere proportiile atacului, era o dîrzenie agonica. Era imposibil sa învinga în aceasta confruntare inegala.

Dispozitivele de interceptare şi imobilizare soseau în numar tot mai mare, niciodată nu comunicasera mai eficient. Scoubaday şi oamenii lui dovedeau o pricepere remarcabila în a distruge masinariile, dar nu puteau face fata numarului din ce în mai mare de atacatori.

— Grenada! urla Fredd isteric.

Ascuns după un stîlp, omul-sobolan trasese ultimele gloante, scotînd din functiune cîteva cîrtite. Mai erau încă destule cît sa narcotizeze jumatate de oras.

Miguel îi pasa o grenada cadrilata, de tipul celor folosite în timpul celui de-al doilea razboi mondial. Pe John îl surprinse faptul ca, în ciuda situaţiei disperate în care se afla, era capabil sa faca şi asemenea observatii. Înfrigurat, Miguel scoase cuiul şi arunca grenada în mijlocul cetei de cîrtite.

— La pământ! tuna Scoubaday, trîntindu-l pe John care, socat, nu mai era capabil sa faca nici o miscare.

Resimţi detonatia ca un pumn colosal în stomac. Fragmente metalice zburau în toate partile. Unul dintre oamenii-sobolan începu sa urle, o aschie de otel îi sfîsiase obrazul.

Grenada îşi dovedise eficienta, scotînd din functiune cîrtitele. Din fericire, nici unul dintre rezervoarele de gaz narcotic nu fusese deteriorat de schije.

Însa problemele lor nu se sfîrsisera nici pe departe. O multime de alte masinarii, ramase intacte, îşi continuau ofensiva.

Un tip, pe nume Earl, fusese înhatat de o masinarie pe care multi o vedeau pentru prima data însă toti recunoscura caracatita: o masinarie cu lungi tentacule metalice, care-şi anihila victima strîngînd-o în bratele otelite. Scoubaday le povestise adesea în ultimele zile despre genul acesta de masinarii, se pare ca erau foarte performante şi de aceea nu erau puse în functiune decît în cazurile cu adevarat speciale.

— Faceti ceva, scîncea nefericitul, zbatîndu-se sa scape din îmbratisarea de menghina a caracatitei.

Masinaria, triumfatoare, începuse deja sa emita semnalul de identificare prin care politiŞtii erau înŞtiintati ca exista un prizonier.

— Cum poate fi anihilata dracovenia asta? urla Randalph încercînd, fara nici un rezultat, sa desfaca tentaculele metalice în timp ce caracatita bîzîia nemultumita; nici chiar forta lui de Goliat nu era suficienta pentru a desface catusele de otel.

— Distruge-i capatîna, îl sfatui Scoubaday, ocupat cu distrugerea unui scorpion.

Scorpionul era o antichitate printre masinariile de vînat oameni în subteran, care, probabil, semana cel mai bine cu insecta după care fusese botezat. Un robotel mare cît o minge de fotbal, dotat cu ochi de culoare rosie şi o coada în vîrful careia se gasea un ac prin care masinaria injecta o substanta tranchilizanta. Cel care avea nesansa de a fi întepat de un scorpion era scos din circuit pentru mai bine de trei zile. însă oamenii-sobolan ştiau cum sa distruga scorpionii, orice lovitura care le distrugea ochii îi transforma în gramezi de metal inofensiv.

Un sut bine plasat şi scorpionul nu mai valora prea multe parale. Scoubaday se repezi să-i dea o mîna de ajutor lui Randalph, sobolanul urias care, nereuşind sa foloseasca bîta deoarece exista pericolul să-i rupa oasele lui Earl, încerca sa rupa capul caracatitei prin forta bratelor.

— Amîndoi odata! sugera Scoubaday conjugarea eforturilor şi imposibilul se produse.

Cu un scrîsnet metalic capul caracatitei sari de la locul lui şi tentaculele slabira strînsoarea. În cîteva clipe Earl era liber. Nu pentru mult timp, însa. O noua caracatita se arunca asupra nefericitului, culcîndu-l la pământ.

Din pacate, Randalph şi Scoubaday nu reuşira sa rupa capul noului agresor. Un roi de mici libelule de metal îi înconjura, emitînd ultrasunete pe o frecventa chinuitoare pentru creierul uman. Cei doi oameni-sobolan îşi astupara urechile cu palmele, dar nu era de ajuns pentru a face fata frecventei asasine. Restul cetei le sari în ajutor, încercînd sa distruga libelulele de metal cu ajutorul bîtelor şi al proiectilelor improvizate. Nu era deloc usor, cine se apropia prea mult de masinariile asasine simtea pe propria-i piele cît de suparatoare pot fi sunetele emise de acestea. În cîteva clipe alti trei oameni-sobolan se zbateau pe pardoseala de piatra, încercînd zadarnic să-şi astupe urechile.

Scott ridica pusca şi trase cu ambele tevi odata. Roiul de alice îl spulbera pe cel de libelule, punînd capat chinurilor celor care intrasera în raza lor de actiune.

Scoubaday se ridica gemînd, o alica îl nimerise în umar, dar nu avea timp să-şi cerceteze rana. O huruitura înfundata le aduse la cunostinta ca prin tunele se apropiau alti atacatori.

— Înainte, hamai ragusit.

Împreuna cu Randalph îl apucara pe bietul Earl, laolalta cu caracatita care-l tinea captiv. Nu era o povara usoara, dar inimosul Scoubaday nu voia sa lase pe nimeni în urma.

Începu sa alerge împleticit, efortul depus în ultima vreme îl epuizase complet, dar nu voia să se dea batut. Lupta pentru propria lui viaţa.

Folosindu-se de scurtul ragaz care urma distrugerii libelulelor cu ultrasunete, ceata oamenilor-sobolan îşi relua goana disperata.

Ca într-un film rulat cu încetinitorul John observa cum un paianjen se strecura pe lînga ei, aproape atingîndu-i. Un salt urmat de o tumba şi paianjenul exploda, aruncînd catre peretii de piatra cu bolturi metalice de care erau prinse fire de otel.

O detunatura asurzitoare rasuna chiar lînga urechea lui, naucindu-l. Parca i-ar fi explodat capul. Se prabusi greoi înainte.

Scott trasese asupra paianjenului care, dacă reuşea să le blocheze înaintarea, îi lasa la discretia puhoiului de masinarii care navalea în urma lor.

Tot ca rulat cu încetinitorul, observa cum paianjenul, smuls de pe traiectoria controlata electronic, îşi arunca bolturile anapoda. Unul dintre ele nimeri chiar lînga mîna lui dreapta. Cîtiva centimetri mai lipsisera şi s-ar fi trezit pironit de pardoseala de beton. Norocul încă era de partea lui.

— Frumoasa lovitura, îl aproba Scoubaday pe puscas, batîndu-l aprobator pe umar.

Priceputul Scott îi scosese din încurcatura de doua ori în mai putin de un minut.

— Mai am doar trei gloante, răspunse întunecat omul-sobolan, negasind resurse să se bucure de aprecierea liderului.

Roscatul Miguel îl ajuta pe John să se ridice. Capul îl durea îngrozitor, iar ochii îi pulsau dureros. Nu avea însă timp să-şi plînga de mila.

Se strecurara printre cele cîteva fire ale caror bolturi ajunsesera, totusi, în pereti. Din fericire, majoritatea cuielor de metal îşi gresisera tinta.

— Pe aici! îşi îndemna Scoubaday oamenii, indicînd un pasaj lateral cu tavanul atît de jos încît trebuiau să se frînga în doua din mijloc pentru a se putea strecura.

În cîteva minute ajunsera într-un tunel larg, unde se puteau desfasura în voie. După ce şi ultimul sobolan se strecura din galeria îngusta Scoubaday arunca cu iuteala trei grenade. John pricepu de îndata care era scopul: Scoubaday încerca sa blocheze tunelul prin prabusirea peretilor şi a tavanului.

— Mai arunca una, îi sugera Randalph, gîfîind sacadat.

— De unde?! Era ultima…

Huruitul metalic îi atentiona ca tentativa lui Scoubaday se soldase cu un esec. Înjurînd cît îl tinea gura liderul oamenilor-sobolan se puse în miscare.

— Balta… Trebuie sa ajungem la balta, sopti printre buzele vinetii. Acolo vom fi în siguranta…

Îl urmara, fara un cuvînt. Scoubaday ştia ce spune.

După un galop de cîteva minute capetenia se opri brusc, silindu-i şi pe cei din spatele lui să-şi întrerupa goana.

— Sîntem pierduti! horcai disperat.

În fata lor, rotindu-şi turelele lucitoare, o întreaga companie de viermi de matase bloca trecerea în timp ce din spate se auzea tot mai deslusit huruitul urmaritorilor.

*

Paianjenul le dadu mai multa bataie de cap decît îşi imaginasera la început. Firele de otel care blocau tunelul erau dintr-un aliaj special, care nu putea fi distrus foarte usor. Andy Redmond constata asta pe propria-i piele după ce se chinui un sfert de ora sa reteze firele cu ajutorul unui cleste de santier. Abia dacă reuşi sa zgîrie cablurile adînc înradacinate.

— Lucrul dracului, scrîsni, abandonîndu-şi truda. Cu porcaria asta poti taia buloane de grosimea unui deget, dar cu matele astea prapadite nu are nici un efect. Sîntem blocati aici…

Adair încă nu reuşea să-şi stapîneasca furia. Diavolul în persoana parea să se distreze pe seama lor. Cine şi-ar fi închipuit de ce erau capabile jigodiile de metal? Numai putin lipsise sa puna mîna pe recompensa. Cît de putin…

— Da-te la o parte, îi striga lui Redmond, care se pregatea să-şi reia truda.

Nu spera la mare lucru din partea clestelui sau, dar altceva nu-i venea în minte.

— Ce dracu' vrei sa faci?

— Taci şi priveste…

Introduse un nou încarcator în pistolul mitraliera şi slobozi o rafala prelunga asupra paianjenului spînzurat în mijlocul pînzei de cabluri metalice.

Bulgarele de metal se transforma în bucati. Lipsite de nodul central, care le asigura trainicia, firele metalice atîrnau acum de pereti, prinse doar de bolturile lungi cît un deget.

— Gloante dum-dum, rînji satisfacut vânătorul. Tot sunt mai bune decît puta aia a ta de cleste…

Se strecura prin bresa facuta. Nu aveau timp de pierdut, fugarul era undeva pe aproape. dacă i-ar fi venit mai devreme ideea cu gloantele dum-dum…

Un miros de ulei ars amestecat cu praf de pusca îi indica vânătorului de capete ca oamenii-sobolan se luptau cu încrîncenare pentru libertatea lor. ştiau ei cît de pretios este proscrisul pe care îl aparau? Probabil ca nu, nimeni nu e chiar atît de dedicat unei cauze la care aderase de nevoie pentru a ignora fenomenala recompensa. Cine-şi dorea să-şi traiasca restul zilelor într-o canalizare insalubra cînd i se oferea alternativa unui palat?

Un robotel aparu bîzîind în urma lor. Vânătorii îl evaluara scurt din priviri. Era un anihilator Lucas, o masinarie dotata cu scaner selectiv, capabila sa distinga între vânător şi vînat.

— Nu-l lua în seama, cîrîi Adair. Stie ce are de facut…

În clipa urmatoare anihilatorul îşi înalta lansatoarele catre mutrele uluite ale celor doi vânători de recompense. Cîteva jeturi rubinii tîsnira cu putere, încleindu-i. O senzatie de somnolenta îi

cuprinse, efectul drogului era deosebit de puternic şi de rapid. Nici macar Adair nu reuşi sa întreprinda o actiune de salvare.

— Ce dracu'…, îngaima, reuşind să-şi fereasca în ultima clipa fata de jetul tranchilizant.

Din pacate mîinile îi erau complet imobilizate, degetele slabite nu mai puteau tine pistolul mitraliera care devenise dintr-o dată mai greu decît un tun. Arma cazu zdranganind, iar Adair o urma cîteva clipe mai tîrziu.

Îi era somn, cumplit de somn. Nici gîndul la milionul de dolari nu mai era capabil să-i mobilizeze resursele de energie. Nu le mai ramînea mare lucru de facut, trebuiau sa aştepte echipele de politie, anuntate prin radio de cobra buclucasa, dar şi aşa vor avea nevoie de cîteva zile să-şi revina. În tot acest timp fugarul putea ajunge departe. Sau, în cazul cel mai rau, era capturat de altcineva. Cum de se întîmplase o asemenea stupizenie? ştia prea bine ca anihilatoarele Lucas nu puteau gresi în alegerea tintei, numai viermii de matase nu erau capabili sa faca distinctia. Li se scosesera datele de identificare din memoria masinariilor?

Înainte de a adormi, Adair auzi un hohot de rîs pe care-l identifica imediat, urmat de un nechezat la fel de cunoscut. Cum sa nu-i recunoasca? I-ar fi recunoscut dintr-un milion. Dintr-o dată întreaga tarasenie se limpezi. Cît de limpede îi aparea acum totul…

Nu erau decît Sandoval şi Bonner. Nimeni altii. Le-o facusera din nou… Nu ştia cum anume, dar le-o facusera. şi încă cum…

Ticalosii! Fututii naibii!

*

În gang se asternuse o tacere rău prevestitoare. John n-ar fi putut spune că nu se aşteptase la aşa ceva, dar impactul depasise şi cele mai negre aprecieri.

— Da-o încoace, John…, rosti Scoubaday, negru de suparare.

John nu-şi amintise să-l fi vazut vreodată atît de abatut. Micul lui secret fusese deconspirat si, chiar dacă nu-şi facuse nici o clipa iluzii ca cineva l-ar înţelege cu adevarat, s-ar fi aşteptat ca macar Scoubaday să-i tina partea.

— Ce e dracia aia? se interesa Miguel, încă naucit de ceea ce se întîmplase.

— Jigodia naibii! tuna Randalph, gata să-l zdrobeasca cu pumnii sai uriasi. Ai merita să-ţi scot matele cu mîinile mele…

Intuise adevarul şi era mai furios decît un taur în arena. Poate ca şi-ar fi pus în practica amenintarile dacă Scoubaday nu s-ar fi opus. Deocamdata era foarte interesat de insigna de diamant pe care John o tinea în mîna.

În clipa în care constatase că nu mai exista nici o sansa de a se refugia în fata masinariilor, John hotarîse ca e cazul sa joace ultima

carte de care dispunea. Era constient ca aceasta manevra avea să-l dea în vileag şi ca va trebui sa dea niste explicatii pe care nu era dispus să le ofere. Poate ca, aflînd adevarul, oamenii-sobolan îl vor abandona, în ciuda opozitiei lui Scoubaday (spera din inima ca macar însufletitul lider al proscrisilor-sobolan să-l înţeleagă, să-i acorde înţelegere). Dar era singura sansa de a scapa din încercuire. Nu mai aveau munitie, erau secatuiti de puteri, erau victime sigure.

Chiar în clipa în care viermii de matase ridicasera turelele pentru a-şi lansa detestata încarcatura îşi scosese insigna de diamant şi o postase în fata scanerelor bîzîitoare. Pe data belicosii roboti încremenira. Rotindu-şi cocarda stralucitoare, John reduse la tacere tot vacarmul haitasilor electronici.

— Cum ai putut, John? scrîsni sinistru Scoubaday. îţi dai seama ca prostia ta ne putea costa viaţa pe toti?

— Iarta-ma…, scînci John. N-am vrut sa fiu abandonat…

— Asta ai merita, rosti pe un ton aspru omul-sobolan. Aici, în subteran, nu avem secrete, cel putin nu secrete care să-i puna pe toti ceilalti în pericol. Da-mi cocarda…

John i-o întinse, sovaind. Era unica lui arma împotriva puzderiei de masinarii trimise să-l vîneze. Insigna congresmanului Dawson se dovedise a fi extrem de eficienta în fata robotilor însă nu avea nici o valoare în fata inteligentei crude a oamenilor-sobolan.

— Ce e aia? reveni Miguel, care încă nu-şi putea explica prin ce minune fusesera anihilate masinariile.

— Insigna de diamant, simbolul celor mai valorosi oameni din America, îi explica încruntat Scoubaday. Cine poseda aşa ceva se poate considera trimisul zeilor pe pământ. Cetatenii A4+ sunt evaluati la un asemenea pret încît nici un efort nu este prea mare pentru a-i feri de neplacerile cu care restul oamenilor sunt lasati să se confrunte. Armele sunt dezactivate, toate usile se deschid, indiferent cît de important este obiectivul din spatele lor. Cu insigna asta poti patrunde în orice depozit de alimente, dar şi în pîntecele celui mai bine pazit siloz de bombe nucleare din lume. Asta pentru ca se considera ca geniile A4+ nu pot gresi niciodată şi iau numai acele decizii care survin doar în interesul national…

— Misto…, sopti Miguel, uluit. Auzisem atîtea cheŞtii despre insignele de diamant încît credeam că nu exista. Cineva sa aiba atîtea privilegii şi altii nici macar atît cît să-şi poata duce zilele…

— Vezi bine ca exista…

Scoubaday puse insigna în fata scanerului caracatitei care-l tinea prizonier pe Earl, lesinat de durere. În clipa urmatoare, cu un bîzîit uimit, caracatita îi dadu drumul retragîndu-şi tentaculele în tecile argintii din jurul capului. Fostul prizonier îşi reveni repede, gratie îngrijirilor oferite de tovarăşii sai.

— John este posesorul unei insigne de diamant? hohoti Miguel. Are cocarda suprema?

— Pe dracu', pufni Scoubaday. Îi stiu pe toti posesorii insignelor de diamant şi John nu figureaza nici macar printre cei care sunt demni să le stearga praful de pe pantofi. John, cred ca este cazul sa ne dai niste explicatii…

John ofta, coplesit. De ceea ce se temuse mai mult nu scapase. Mintea lui încordata cauta un răspuns, altul decît adevarul pe care încă nu avea curajul să-l rosteasca. Tim Parker avea din nou dreptate. Evita să-şi analizeze problema cu care se confrunta în speranta tîmpita ca aceasta va înceta sa mai existe.

— Hei, John, îl zori Scoubaday, în timp ce tovarăşii lui se strîngeau amenintator în jurul celui care era vinovat pentru toate nenorocirile îndurate în ultimele zile. dacă vrei sa scapi cu viaţa, nu încerca sa ne minti. Egoismul tau aproape ne-a dus pe toti la pierzanie, aşa ca dacă simt chiar şi o singura clipa că nu spui adevarul, îţi zdrobesc capul cu mîna mea…

— Ba nu, îl întrerupse Randalph, furibund. Sper să-mi rezervi mie placerea asta. Nu uita ca Pancreasul Hammond mi-a fost cel mai bun prieten. De ce n-ai folosit atunci cocarda asta blestemata, javra ordinara?…

Se abtinea cu greu să nu dea frîu liber pornirilor distrugatoare. Iata pe cine primisera în grupul lor, în familia lor…

— Am crezut c-o să mă abandonati, scînci John, ascunzîndu-şi fata în palme. Nu ştiam nimic despre viaţa în subterane şi nu ma simteam în stare să mă descurc de unul singur…

— Lasa introducerea, mugi Miguel, care-şi revenise din uluiala provocata de contemplarea insignei de diamant. Vrem sa stim pentru cine dracu' era sa ne ducem naibii de un milion de ori numai de azi dimineata şi pîna la ora asta. Cine dracu' esti, John Barton?

— Chiar John Barton este numele meu… Se poate verifica…

— La naiba, omule, pufni demoralizat Scoubaday. încă nu-ţi dai seama în ce cacat ne aflam? Putin îmi pasa de numele tau, de ce ma-sa ai venit pe capul nostru?

— Din cauza Amendamentului Dawson… Cel referitor la transplantul de organe…

— Amendamentul Dawson?!… Poti sa fii mai explicit? Ce anume ti s-a cerut?

— Inima, sopti pierit John în timp ce în piept simţi o împunsatura groaznica. Inima… Pentru un anume Brendan Malcom…

— Malcom?! mîrîi scîrbit Scoubaday. Am auzit de el… Geniu total… Acum îmi dau seama ce e cu desfasurarea asta de forte din subteran. Pe tine te cauta, Malcom este considerat cetatean de importanta absoluta, mai degraba congresul ar semna exterminarea

populatiei statului Florida decît sa accepte ca Malcom îşi poate luxa glezna la tenis. Ciudat, nu? Cel putin în ceea ce te priveste.

— Jigodie…, scrîsni Miguel.

De cînd aflase ca John pitise atîtea zile o insigna de diamant, una care putea desfiinta toate oprelistile impuse oamenilor aflati sub vîrful piramidei sociale, roscatul nu-şi mai gasea linistea.

— Am fi putut să-l salvam şi pe Hammond. Am fi putut mînca pe saturate sau sa ne facem rost de arme cu adevarat eficiente. îţi dai seama cît am riscat înfruntînd masinariile cu pocnitorile sterpelite de la muzeul de fiare vechi? Tinînd cont prin cîte am trecut este un miracol ca mai sîntem atîtia în viaţa…

— Calmeaza-te, îi sugera Scoubaday, afisînd o mina cumpatata care avu darul să-l linisteasca putin pe John. Nu te apuca sa judeci înainte de a verifica toate datele problemei… De unde ai cocarda, John? Să nu-mi spui ca ţi-a fost acordata pe merit că nu te cred. Ai furat-o şi vreau sa aflu de unde anume…

— I-am luat-o congresmanului Dawson, tipa John cu lacrimi în ochi. Chiar el mi-a spus ca macelarii din spital îmi doresc inima. M-am pierdut cu firea şi l-am pocnit. I-am luat insigna fara să-mi dau seama… N-am vrut sa fac nimanui rau, singurul lucru pe care mi-l doresc este sa fiu lasat în pace, sa traiesc…

Scoubaday nu-l mai asculta. Din clipa în care John pomenise de congresmanul Dawson, comportamentul omului-sobolan se schimbase radical. Fata i se facuse pământie, iar respiratia îi devenise greoaie, suieratoare. Începu sa tremure, iar insigna de diamant îi scapa din mîna. Era ceva de neînţeles, probabil nu numai pentru John. Scoubaday nu reactionase mai deloc atunci cînd se pomenise de Amendamentul Dawson. însă atunci cînd discutia insistase pe congresmanul Dawson ca persoana omul-sobolan suferise un soc ce nu putea trece neobservat.

— Congresmanul Dawson…, sopti abia auzit. Te-ai luptat cu el?

— N-a fost nici un fel de lupta, bîzîi John, tremurînd din toate încheieturile. L-am îmbrîncit peste o masa şi niste medici scrîntiti. Cînd l-am prins de haina mi-a ramas insigna în mîna. Abia după aceea mi-am dat seama cît de utila poate fi…

Pe fetele crispate ale oamenilor-sobolan aparura cîteva zîmbete contagioase. Earl chiar izbucni în rîs. Un rîs isteric, putin fortat. Tuturor le placea sa constate ca Dawson o încasase, fie numai şi un brînci zdravan. Un brînci venit din partea unui individ pe care catalogarea pomenitului congresman îl considera aproape lipsit de capacitatea de a gîndi. John începu sa regrete că nu înfrumusetase povestea introducînd în relatare şi vreo cîtiva pumni. I-ar fi adus, era sigur, un important capital de simpatie. Numai Scoubaday nu parea sa

guste momentul şi arata ca un boxer care tocmai a încasat o lovitura de K.O.

— Te simţi bine, Scouby? se interesa Scott, primul care observa ca omul-sobolan nu se afla în apele lui.

— Mă simt al naibii de bine, horcai Scoubaday, desi paloarea cadaverica ce se asternuse pe trasaturile lui aspre îl contrazicea. Mă simt bine…

De-abia mai reuşea să se tina pe picioare. După cîteva clipe de eforturi supraomenesti se lasa moale catre pământ. Randalph abia avu timp să-l prinda înainte de a se prabusi. Sudori reci îi nacleiau parul ciufulit şi începu sa tremure din toate încheieturile.

— Scouby! tipa deznadajduit Earl. Ce se petrece cu tine?

— sunt în regula, sopti abia auzit omul-sobolan. Doar putin obosit…

— şi toate astea din cauza ta, dobitoc tîmpit! urla Fredd, atintindu-şi pumnii asupra lui John. Te fac una cu pământul…

— Nu-i faceti nici un rau, gemu suferindul, cu eforturi colosale. Va rog eu…

Fredd se opri, descumpanit. Nu înţelegea de ce Scoubaday dovedea atîta generozitate fata de individul care le pricinuise nenumarate nenorociri. Era obisnuit însă să-şi asculte liderul, chiar şi în situaţiile în care logica personala era diferita de a acestuia. Capetenia reuşise întotdeauna sa gaseasca iesirea cea mai indicata.

— Distrugeti toate masinariile din zona, le ordona Scoubaday, respirînd ceva mai linistit. Acum, cît sunt inactivate de prezenta insignei de diamant. dacă nu le distrugem, după ce vom pleca de aici vor reveni la viaţa şi ne vor haitui în continuare. Nu e mare lucru, în depozite exista multe alte dracovenii care să le ia locul, dar e un început.

— După aceea ce vom face? îşi exprima Randalph îngrijorarea pentru soarta lor viitoare.

Scoubaday îi calauzise prin subterane ani îndelungati, dovedind necontestate calitati de lider. Asta îi scutise pe proscrisi de efortul de a gîndi singuri. dacă i se întîmpla ceva liderului, oamenii-sobolan deveneau o frunza în bataia vîntului.

— Ne vom ascunde în zona canalizarii vechi. Conditiile de viaţa sunt de-a dreptul mizerabile, nici masinariile nu functioneaza cum trebuie în mediu umed, aşa ca va trece ceva timp pîna se vor gîndi sa ne caute acolo. Trebuie sa gasim o solutie pentru a fugi din oras…

— Cum anume? se interesa Miguel, frecîndu-şi capatîna roscata. Nu avem nici un fel de documente de identificare. şi nici insigne…

— Avem cocarda de diamant, îi reaminti Scoubaday, zîmbind palid. E mai buna decît toate documentele din lume…

Randalph pornise deja la distrugerea robotilor. O lovitura puternica de bîta şi sofisticata masinarie devenea o gramajoara de fiare inutile. Exemplul sau îi puse în miscare şi pe restul prietenilor, exista o placere deosebită în a se razbuna pe haitasii electronici. Nu era însă chiar aşa de usor pe cît îşi imaginasera. Jerome era cît pe ce sa fie tintuit în perete de explozia accidentala a unui paianjen. O dovada ca tehnica moderna nu era atît de perfecta pe cît îşi doreau proiectantii şi inginerii. Se mai puteau produce şi accidente.

Incidentul avu darul să le descreteasca fruntile fugarilor, singurul care nu gasea nimic de rîs în toata tarasenia era însusi Jerome. Fusese cît pe ce să-şi piarda viaţa, bolturile lansate de paianjen erau capabile sa strabata cinci centimetri de perete de stînca. şi nu aprecia deloc faptul ca cineva gasea ceva de rîs în asta.

Desigur, nici John nu gasea nimic de rîs. Ar fi preferat chiar sa fie în locul lui Jerome. Era atît de catranit încît şi-ar fi schimbat locul cu oricare dintre proscrisi. Care era soarta ce i-o vor hotarî oamenii-sobolan?

Cea mai mare nenorocire era sa fie abandonat acum, după ce-i fusese luata insigna de diamant. Pretioasa cocarda zacea încă în praf, acolo unde o scapase Scoubaday şi pe moment parea că nu intereseaza pe nimeni, dar John nu avea curajul s-o ridice. Se temea ca oamenii-sobolan să nu înţeleagă gresit semnificatia gestului sau şi să-l pedepseasca. Scoubaday era prea slabit pentru a înabusi o revolta de proportii. Cîtiva dintre oamenii lui nu faceau nici un secret din faptul ca de-abia aşteptau să-i ceara socoteala în felul lor.

Scoubaday încă arata foarte slabit, dar starea i se îmbunatatise vizibil. Îngenuncheat lînga el, John îi studia evolutia cu o atentie deosebită. Era omul de care depindea viitorul lui.

— Poate ca este din cauza lipsei de calciu, îşi dadu cu parerea umezind buzele suferindului cu cîteva picaturi de apa dintr-un bidon de plastic. Lipsa calciului din organism provoaca ameteli şi scaderea puterii de munca. Pe santier ni se dadeau tot timpul pastile de calciu, sa rezistam la efort…

Apa era greu de procurat în subterane, fiecare avea dreptul la o portie limitata din lichidul datator de viaţa. Îi oferea portia lui de apa lui Scoubaday ceea ce însemna ca pîna vor identifica o noua sursa de apa va suferi de sete. Iar asta putea dura ceva timp, avînd în vedere circumstantele. Era dispus să-şi asume chinul secetei.

— John…

Vocea lui Scoubaday era lipsita de obisnuita fermitate însă paloarea aproape îi disparuse.

— Da…

— Taci dracului din gura… Vorbaria ta ma oboseste.

— Voiam doar sa te ajut…

— să mă ajuti... dacă nu ai macar o farîma din pastilele de calciu de care-mi vorbesti la ce naiba îmi ajuta? Ştii sa faci un masaj?

— Desigur...

Nu avea, desigur, o pregatire speciala în aceasta directie, fusese considerat încă de la nastere prea tîmpit pentru a deprinde tainele tehnicilor de relaxare, dar avusese deseori ocazia să-şi exerseze talentul la locul de munca. Nu toate traumele suferite de muncitori erau considerate suficient de importante pentru a fi tratate la cabinetul medical. Masarea unei articulatii inflamate sau a unui spate frînt dadea rezultate multumitoare.

— Perfect... Desfa-mi camasa şi maseaza-mi pieptul... Mă cam doare inima...

— Îndata! si, cu miscari iuti, începu să-i desfaca combinezonul mizerabil, atent la fiecare geamat.

— ştiai ca, de fapt, inima nu doare? ofta Scoubaday. Nervul este înfipt în tendonul care sustine inima, acolo se naste senzatia de durere pe care noi o punem pe seama cordului...

Cînd îi vazu toracele lui Scoubaday John simţi un junghi prin intestine. Pieptul şi abdomenul lui Scoubaday erau pline de cicatrice profunde, ca şi cum pielea i-ar fi fost recompusa din bucatele de mici dimensiuni.

Începu să-i maseze partea stînga a pieptului, acolo unde simtea inima batînd aritmic. Cînd mai repede, cînd mai încet. O lua la galop pe nesimţite, pentru ca apoi sa încetineasca dintr-o data. De fiecare data omul-sobolan facea o grimasa de durere. Simţi cum îl trec fiori. A-i atinge inima lui Scoubaday i se parea o dovada de profana intimitate. dacă i se întîmpla ceva?

— Ai mîna buna..., ofta omul sobolan, zîmbind. În cîteva clipe o sa fiu ca nou...

— Nu stiu dacă e bine sa te supui efortului chiar acum. Cu problemele cardiace nu e de glumit.

Într-adevar, cu problemele cardiace nu era de glumit şi unii nu glumeau deloc cînd venea vorba despre problemele privilegiatilor. În minte îi rasari imaginea sucara a Pungasului, zîmbind satisfacut de rezultatele analizelor.

— Fii fara grija, stiu mai multe despre durerea de inima decît crezi tu, John...

Sub mîna batatorita John simţi cum bataile inimii devin din ce în ce mai regulate. Semn bun...

— încă putin, ceru Scoubaday. Ştii ceva, John? Noi doi avem ceva în comun... Ceva ce încă nu ţi-am spus... dacă ai sti cît de multe avem în comun...

Avea un glas afectat, deprimat. Privirea parea sa depaseasca limitele orizontului local, Scoubaday cazuse în butoiul cu melancolie.

John începu să se întrebe dacă omul-sobolan nu-i facea avansuri. Nu l-ar fi surprins. În cele cîteva zile petrecute în subterane nu vazuse nici o femeie, desi auzise ca exista totusi cîteva plutoane de prostituate ale canalizarii. Sodomia trebuia sa fie raspîndita printre ostracizati. Simţise întotdeauna un dezgust total pentru relatiile între parteneri de acelasi sex, chiar dacă legea nu le interzicea. I se propunea sa devina homosexual? Surprinzător, nu se simtea în stare sa respinga o asemenea propunere. dacă să-şi salveze viaţa însemna sa devina amanta lui Scoubaday, era gata să-şi dea dosul la bataie. ştia cazuri în care barbatii acceptasera sa joace în pat rolul femeilor pentru mult mai putin.

— Ştii ce ma intriga în tot ceea ce mi-ai spus, John? Nu cred ca ai mintit, cel putin nu de data asta, dar ceva nu se leaga, nu este în regula… Ai spus ca de cazul tau s-a ocupat congresmanul Dawson în persoana. Nu cred ca Ştii, dar congresmanul Dawson se implica numai în cazuri deosebite. Situaţiile de criza exceptionale sunt specialitatea lui.

— Stiu asta, ofta John, masînd în continuare pieptul ciuntit; îi putea simţi sub degete coastele rupte. A lasat-o să se înţeleagă din clipa în care a intrat pe usa. şi mi-a strîns mîna şi m-a batut pe umeri…

Scoubaday zîmbi. John avea al naibii de multe lucruri cu care să se mîndreasca. În mai putin de jumatate de ora daduse mîna cu purtatorul unei cocarde de diamant, apoi îi simţise bataia pe umar si, ca totul sa fie complet, John îl cotonogise pe maretul personaj şi-i confiscase cocarda. De-a dreptul demential…

— ţi-am spus că nu te suspectez ca n-ai spune adevarul dar, dacă într-adevar congresmanul Dawson s-ar afla pe urmele tale, subteranele ar geme de politisti şi cautatori. Dawson nu se opreste pîna nu-şi atinge scopul… În ciuda a ceea ce s-a întîmplat zilele astea, pot considera ca pe aici a domnit al naibii de multa liniste. Poti să-mi spui de ce pe urmele tale se afla numai masinarii ciudate şi doar doi vânători de recompense? Poate o să-mi spui ca exista multi altii, dar nu ne-au dat de urma… Nu e chiar asa… S-ar putea sa ai noroc. dacă Dawson voia neaparat sa puna mîna pe tine ar fi trimis mai multi oameni în subteran decît exista la suprafata… Ori poate are probleme mai importante decît tine…

— Scouby, am scos din functiune toate cacaturile, anunta Randalph, ragusit. Ce facem în continuare?

Scoubaday tresari, ca şi cum abia atunci ar fi luat cunostinta de restul oamenilor-sobolan. îşi acoperi cu o repeziciune suspecta îngrozitoarele cicatrice. Scoubaday se ferea de ceva, îşi spuse John, dar, tinînd cont ca era singura lui speranta în vîrtejul care ameninta

să-l înghita, nici nu îndraznea să-şi puna vreo întrebare referitoare la secretele lui Scoubaday.

— Te simţi bine, sefule? se interesa uriasul, stergîndu-şi fruntea transpirata de efortul distructiv pe care tocmai îl efectuase; se pare ca lui Randalph îi facea placere sa distruga lucruri.

— Nu sunt chiar într-o forma de zile mari, dar cred ca voi face fata solicitarilor, zîmbi Scoubaday.

Îsi încheiase combinezonul, ascunzîndu-şi total pielea mutilata si, dintr-o data, deveni extrem de degajat.

— Ne-ai cam băgat în sperieti, rosti afectat Miguel. Nu stim ce ne-am face fara tine…

— Să lasam aprecierile astea, îi opri Scoubaday cu o strîmbatura dizgratioasa. Avem treaba… Mergem catre canalizarea veche, acolo ne vor cauta ultima data…

— şi cu el ce facem? mîrîi Scott indicîndu-l scîrbit pe John, care se retrasese în spatele singurului protector. Ar trebui să-l lasam aici…

— Deocamdata merge cu noi, hotarî Scoubaday după cîteva clipe de chibzuiala. şi nu vreau sa aud nici un fel de proteste. dacă nu va convine, drumurile noastre se despart chiar în aceasta clipa. Eu şi cu John o vom lua în directia opusa celei în care va veti îndrepta voi.

— Scouby, sughita Randalph negru de îngrijorare. Ştii foarte bine ca fara tine sîntem pierduti, dar omul asta este cauza celor mai mari nenorociri. Ne vei pune în mare primejdie…

— Deocamdata ramîne cu noi… Mai vedem pe viitor.

Cu toate ca le-ar fi placut să se debaraseze de îndata de acest bagaj incomod, nimeni nu-şi expuse parerea, chiar şi Randalph îşi înghiti protestele. Îl cunosteau de multa vreme pe Scoubaday şi ştiau ca vorbeste serios.

— Mă bucur ca ati acceptat, zîmbi Scoubaday. La drum…

— Cred ca numai tu ai dreptul sa tii insigna, îşi dadu cu parerea Fredd, ridicînd diamantul.

— Mai bine i-ati da-o lui John, rosti Scoubaday, uluind pe toata lumea, inclusiv pe John caruia, după tot ceea ce se întîmplase, i se parea imposibil să-şi recapete cocarda.

— Ce va mirati asa? El a adus-o, e dreptul lui s-o poarte…

— Ascultati…, îi facu atenti un sobolan cu mutra stearsa, pe nume Derek, renumit pentru ascutimea auzului. Motoare…

Abia după cîteva clipe reuşira sa desluseasca zgomotul care-l alarmase pe Derek.

— ATV-uri, îşi dadu cu parerea Randalph. Doua bucati… Vin încoace…

— Gata… Plecam…, hotarî Scoubaday plin de energie. ATV-urile nu înseamna decît un singur lucru: vânători de recompense. Doar ei

se deplaseaza cu aşa ceva şi în fata lor insigna ta, John, nu face mai mult decît o ceapa degerata…

— Unde naiba s-or fi refugiat? La naiba! Pot spune că deja le simţeam duhoarea…

Sandoval îşi oprise ATV-ul şi iscodea prin tunele, lungindu-şi gîtul. În faţa lor se zăreau rămăşiţele a numeroşi roboţi de hăituială şi capturare.

— Mamă! fluieră Bonner admirativ. Cineva s-a distrat puţin pe aici…

— Mda! Nu mă miră că i-au distrus pe roboţi, drăcoveniile astea fac viaţa amară fugarilor, ceea ce pute însă în afacerea asta este proporţia dezastrului. Nu se vede nici o urmă de explozie, îţi trebuie o detunătură de calitate să poţi scoate din circulaţie atîtea maşinării dintr-odată. Ori aici nu este nici urmă de aşa ceva… E ca şi cum toată aparatura asta s-a oprit brusc şi a aşteptat să fie măcelărită.

— Priveşte, din cîteva rahaturi încă mai iese fum…, observă Bonner. Au fost distruse de puţină vreme.

— Omul nostru e undeva prin apropiere… Şi şi-a făcut prieteni… Poate că a şters-o chiar acum cîteva clipe, cînd ne-a auzit motoarele.

— Am spus eu că facem prea mult zgomot…

— Las-o baltă… Fără ATV-uri eram încă la cîţiva kilometri distanţă… Întrebarea este în ce direcţie au luat-o…

Descălecară de pe motoare şi începură să cerceteze zona, centimetru cu centimetru.

— Dacă veneam cu cîteva minute mai devreme… Dracu’ să-l ia pe ăla care a aruncat grenadele în galerie. A trebuit să ocolim ceva pînă să ajungem aici. Noroc că sîntem motorizaţi…

— Da… Ştii la ce mă gîndesc acum?

— Să nu-mi spui că te gîndeşti la ce vei face cu jumătatea ta de milion. Am crezut că te-ai lecuit…

— O, nu… Mă gîndeam la prietenul nostru comun, Adair… După figura pe care i-am făcut-o nu cred că va dori să devenim prieteni…

— Nu dorea nici înainte să fim prea intimi, fii fără grijă. Cînd o să-şi revină după înţepătura cobrei o să fie suficient de dement încît să spargă pereţii ăştia numai lovindu-i cu curul. Pînă atunci sper c-o să punem mîna pe nemernic şi recompensă şi ne vom refugia într-un colţ de lume în care să nu ne găsească…

— Chiar atît de tare te temi de Adair? Te ştiam ceva mai curajos, începu Bonner s-o facă pe-a grozavul.

— Să nu mă înţelegi greşit, ţîcă… Nu-mi este frică de moarte şi, în consecinţă, prea puţini oameni de pe lumea asta mă pot face să tremur cu adevărat, dar asta nu înseamnă că vreau să mor dintr-o prostie. Adair nu este prost, dar este mai greu de stăvilit decît o cireadă de tauri scăpaţi de sub control. sunt sigur că şi el se gîndeşte

să se retragă dacă pune mîna pe bani. Festa pe care i-am jucat-o nu e deloc genul de glume pe care să-l guste. Cînd o să spună că vrea să ne omoare n-o să folosească o figură de stil. O s-o facă dacă va avea ocazia. Îţi dau un sfat. Dacă te întîlneşti cu el nu aştepta să-i vezi arma pentru a trage. Împuşcă-l din clipa în care-l vezi. Gîndeşte-te că şi el va face la fel…

— Chiar aşa turbat îl crezi?

— E foarte periculos… A fost o chestie deşteaptă să-l scoatem din joc, dar nu va pierde ocazia să ne plătească pentru mica noastră stratagemă.

— Cum de ţi-a venit în cap să foloseşti anihilatorul Lucas pentru a-l scoate din cărţi pe Adair?

— La asta m-am gîndit încă de la început. Vezi? Mai important este să te gîndeşti cum să pui mîna pe lovele decît să te gîndeşti cum să le cheltuieşti, la asta se pricepe orice fraier. Iar eliminarea concurenţei este unul dintre aspectele care nu trebuie neglijate.

— Şi ideea de a pune senzorii de mişcare să-l caute şi pe Adair… De-abia acum mi-am dat seama de ce…

— Da, a fost o mişcare inteligentă. Porcul era cît pe ce să înhaţe premiul cel mare. Noroc că eram prin zonă şi am schimbat datele problemei… Cred că au luat-o în direcţia asta…

Cîteva urme se zăreau prin praf. Bonner le analiză scurt şi-i comunică lui Sandoval:

— sunt urme de bocanci vechi, reparaţi cu te miri ce… Nici miros de încălţăminte de calitate.

— În regulă… sunt oamenii noştri. N-o să-ţi vină să crezi, dar mă simt cu un picior în clubul milionarilor…

*

Erau în infern. Altfel nu putea să descrie dezastrul care-i înconjura. Era mai rău decît îşi închipuise iniţial că poate fi într-o canalizare. Frig… Umezeală… Mucegai… Aer viciat, care te obliga să strănuţi la fiecare două minute… Noroi pînă la genunchi… Şobolani adevăraţi, mari cît o pisică, iritaţi că le era încălcat teritoriul, şi atît de îndrăzneţi încît trebuiau să fie atenţi să nu fie muşcaţi. Pereţi care abia aşteptau să se dărîme, strivindu-te sub îmbrăţişarea lor de piatră. Şi întunericul… Întuneric ca într-un mormînt. Asta era canalizarea veche, acea parte a sistemului de drenaj construită cu mai bine de două sute de ani înainte, poate chiar trei sute şi ceva, după aprecierea lui Scoubaday. Era un sistem primitiv, construit sub nivelul pînzei freatice, aşa se explica umezeala excesivă. Nimeni nu-şi mai bătuse capul s-o facă canalizarea locuibilă. Era gluma favorită a lui Randalph.

— Puţină răbdare, cerea mereu Scoubaday de la oamenii săi, deşi îngăduinţa acestora lăsa din ce în ce mai mult de dorit. O să

ieşim de aici şi, graţie cocardei A4+, vom face rost de tot ceea ce ne trebuie pentru a fugi din ţară. O să ne descurcăm…

— Sigur…, rînji Miguel. (Cu cîteva minute în urmă camarazii abia reuşiseră să-l scoată dintr-o gaură plină cu nămol puturos şi era supărat pe toată lumea.) Cît ai bate din palme, nu?

— N-am spus nici o clipă că ne va fi uşor, dar, pentru prima dată după ani întregi avem şansa de a părăsi canalizarea. Cu insigna de diamant putem anihila senzorii de la frontieră sau chiar face rost de un avion…

— Vezi să nu… Nu cumva ai de gînd să goleşti şi o bancă? Insigna aia pare că poată face şi asta…

— Nu e nimic de rîs. Să golim o bancă este una dintre priorităţile mele. Chiar dacă reuşim să trecem graniţa, să nu ne facem iluzii că vom fi întîmpinaţi cu fraternitatea cu care erau primiţi dizidenţii politici acum cîteva decenii bune. Avem nevoie de bani buni pentru a ne relua viaţa.

— Ce să spun… Eu unul am fost obişnuit să nu dau cioara din mînă pentru cea de pe gard. Preferam să-mi duc traiul mizer de pînă acum decît să visez la mai bine cufundat pînă la gît într-o hazna, dar cine sunt eu să comentez? Scoubaday face ce vrea şi noi sîntem siliţi să-i acceptăm de prieteni pe prietenii lui. Pun pariu că, pe vremea cînd încă respira la suprafaţă, îşi umplea coşmelia cu animale de pripas. Aşa e el, nu poate lăsa nimic în urmă…

Scoubaday reuşi să-şi mai domolească oamenii după ce, în urma unei incursiuni în afară, le oferise prietenilor lui prima masă adevărată după ani de zile. Însoţit de Randalph şi Scott se folosise de insigna de diamant, împrumutată prin bunăvoinţa lui John, pentru a goli un magazin alimentar destinat privilegiaţilor. Guvernul avea mare grijă ca persoanele din A4+ să nu moară de foame. Mîncaseră pe săturate, în ciuda apelului liderului pentru cumpătate. Fredd se trezi fericit chiar cu o indigestie de zile mari. În plus, Scott şterpelise şi o provizie importantă de lanterne şi acumulatori, foarte utile în întunericul care domnea în vechea canalizare. Treaba asta îi displăcu lui Scoubaday.

— Orice cerere de acces a insignelor de diamant este înregistrată. Dacă se ştie că avem insigna A4+ nu va fi greu să se afle cine a spart magazinul. Chestia asta puţin mă interesează… Însă furtul lanternelor le va indica urmăritorilor unde ne aflăm. Ce nevoie am avea de lanterne în canalizarea nouă?

Pînă la urmă găsise o soluţie. O nouă vizită la magazin şi incendierea acestuia. Cine-şi mai putea da seama ce lipseşte avînd la dispoziţie numai un morman de scrum? Cu ocazia asta lichidaseră tot stocul de acumulatori.

Apăruseră şi probleme neprevăzute. Într-o zi constatară că Jerome era de negăsit. Cel mai probabil era că nefericitul, care începuse să acuze ceva probleme la singurul ochi pe care-l mai avea, se rătăcise în galeriile umede. Şi nu era nimeni care să cunoască topografia subterană. Cît timp canalizarea nouă, salubră şi confortabilă, le oferise adăpost nimeni nu-şi bătuse capul cu drenajul vechi.

— Nu era el un tovarăş prea bun, dar nici nu merita soarta de a-şi sfîrşi zilele pierdut prin colcăiala asta, concluzionase Scoubaday după ce căutările nu dezvăluiseră urma Ochiului. Încercaţi să daţi de el, dar atenţie, nu vă îndepărtaţi prea mult. E de ajuns că s-a pierdut unul dintre noi…

— Ar fi trebuit să fie aşa de interesat de soarta comună din clipa în care l-a adus pe inimosul ăsta al lui, bombăni Miguel. Cunosc cîteva persoane care azi ar fi fost în viaţă…

Se mai semnalase o problemă, care însă părea să-l frămînte cu adevărat numai pe Scoubaday. Fredd efectuase o descindere în zona pe care o ocupaseră înainte de a fi nevoiţi să se refugieze în canalizarea veche. Chiar dacă dădea cu ochii de vînătorii de recompense, nu erau probleme. Nu figura pe lista lor. Şi ştia foarte bine să-şi păzească pielea.

Nu descoperise nimic suspect, subteranele erau mult mai puŞtii decît s-ar fi aşteptat, ceea ce era foarte greu de explicat. Din clipa în care începuse hăituiala pierduseră contactul cu cei de la suprafaţă. În plus, John le adusese la cunoştinţă urîta faptă comisă de Tim Parker, astfel că Scoubaday socotise că nimeni nu mai era demn de încredere. Cu cît ştia mai puţină lume de refugiul lor, cu atît mai bine.

Însă un amănunt bizar deveni foarte interesant pentru Scoubaday. Fredd povestise că, la un moment dat, aproape se ciocnise de un pluton de cobre şi viermi de mătase. Drăcoveniile stăteau nemişcate deşi nu se stricaseră, funcţionau cît se poate de bine. După ce se îndepărtase puţin maşinăriile intraseră în alertă. Ce le imobilizase suficient timp cît omul-şobolan să poată păşi nestingherit printre ele? Regreta că nu sfărîmase măcar o parte din urîtele maşinării.

— Iniţial m-am gîndit la insigna asta a lui John. Numai ea este capabilă să dezumfle vînătorii electronici., dar sunt sigur că noi n-am trecut pe acolo după ce a scos cocarda din buzunar. Şi, din cîte ştiu, efectul codului înscris în diamant nu durează la nesfîrşit… Ciudat… Dacă erau în funcţiune poate că eram un om mort… Sau poate că le-aş fi auzit venind, nu-s chiar aşa de silenţioase pe cît s-ar dori… Poţi să explici o chestie ca asta?

Scoubaday nici măcar nu încercase să-i explice. Se mulţumise să ridice din umeri, dar după acest incident devenise şi mai abătut

decît de obicei. Liderul oamenilor-şobolan avea secretele lui şi nu era dispus să-şi deschidă sufletul în faţa nimănui. Iar Fredd concluzionase că Scoubaday ştia mai multe decît lăsa să se vadă.

Oricum, după acel episod, Scoubaday interzise cu desăvîrşire cercetarea tărîmului părăsit.

*

Planul lui Scoubaday părea să dea roade. Timp de cîteva zile nimeni nu-i deranjase. Totuşi, nu se putea spune că le era foarte bine. Condiţiile extreme îşi spuneau cuvîntul. Jerome nu apăruse. Canalizarea îl înghiţise fără să lase urme. Majoritatea oamenilor-şobolan sufereau de guturai. Randalph, care pătimise în trecut din pricina alergiei, trebuia să suporte şi recidiva bolii. Suferea cumplit. Din impozantul om capabil să doboare un grizzly cu palmele goale mai supravieţuia doar o umbră, care lăcrima şi strănuta întruna. Era, de departe, cel mai afectat, dar nici măcar o clipă nu-i reproşase ceva lui Scoubaday. În schimb nu avea nici un fel de cuvinte bune pentru John.

Dacă Randalph nu-i contesta autoritatea lui Scoubaday, în schimb Miguel devenise de-a dreptul agasant. Boscorodea mereu şi nu-i ascundea lui John că-l urăşte de moarte. Fugarul începu să-l supravegheze cu multă băgare de seamă pe roşcovan.

Însă nu reuşi să evite capcana pe care i-o pregătea răzvrătitul.

Starea de sănătate a lui Randalph se agravase, suferea de accese de sufocare şi aproape orbise din cauza lacrimilor. Parşivul mucegai se dovedea a fi cel mai mare duşman al uriaşului. Nu-i erau de nici un folos nici medicamentele pe care le procurase îndatoritorul său prieten.

Scoubaday hotărîse că Randalph trebuia să părăsească zona canalizării vechi, să se refugieze acolo unde climatul îi permitea să respire fără ajutorul pulverizatorului sau al măştii de oxigen. Randalph nu trebuia să aibă nici o grijă, cînd vor fugi îl vor lua cu ei, Scoubaday îşi dăduse cuvîntul de onoare. Cu toate acestea, uriaşul se temea că va fi abandonat şi nu voia să se despartă de tovarăşii cu care împărţise nenumărate necazuri. În cele din urmă acceptase propunerea liderului. O să aştepte plecarea, ascuns într-o grotă mai confortabilă.

Scoubaday însuşi se oferi să se ocupe de „repatrierea” uriaşului, astfel că era nevoit să lipsească ceva vreme. Tot ceea ce putea nădăjdui era că nu se vor întîmpla nici un fel de probleme cît va lipsi.

Nu trecuse nici o oră de la plecarea lui Scoubaday. Lipsa singurului său sprijin îl umplea de nelinişte pe John, chiar dacă acesta le recomandase ferm oamenilor-şobolan să nu-i facă nici un rău. De ceva vreme reuşea să-i stăpînească numai datorită unor mari eforturi.

Îşi propuse să reziste pînă la întoarcerea lui Scoubaday. Trebuia să fie cu ochii în patru însă.

Ca şi cum nu ar fi fost destul, răcise cumplit. Abia reuşea să-şi mai stăpînească accesele de tuse. Pastilele aduse din expediţiile de la suprafaţă nu dădeau nici un rezultat. Conform prospectului administrarea lor trebuia însoţită de repaus la pat şi hrană corespunzătoare. Lui îi lipseau mai ales condiţiile.

Dintr-odată îi veni să verse. Nu era pentru prima dată, stomacul îl supăra din ce în ce mai mult. Îşi luă lanterna şi se strecură într-o galerie mucegăită. Nu dorea să verse în faţa şobolanilor, în primul rînd nu era un spectacol plăcut, iar în al doilea rînd nu dorea să le dea motive să se lege de el.

De-abia reuşi să-şi cureţe stomacul de resturile mesei de prînz cînd simţi o împunsătură în coaste.

— O mişcare şi te-ai dus dracului, idiotule..., şopti asasin Miguel, astupîndu-i gura.

Înspăimîntat, se supuse, lăsîndu-se dus în direcţia indicată de furibundul roşcat. Îl călăuzea prin tunele necunoscute, înţepîndu-l din cînd în cînd cu cuţitul în coaste.

După o jumătate de oră lungă cît un veac John văzu strălucind luminile canalizării noi. O rază de speranţă îi pătrunse în suflet. Poate că şobolanul nu avea de gînd să-l omoare, ci doar să-l abandoneze într-un loc de unde să-i fie imposibil să se întoarcă la grup. Încă nu-şi dezvoltase acel simţ care-i permitea să se orienteze în sihla subterană.

— M-am săturat de tine pînă în gît, mugi şobolanul, eliberîndu-l.

Totuşi John nu cuteza să-l atace. În mîna dementului văzu un ditamai cuţitul. Nici insigna de diamant nu putea face faţă unei arme atît de primitive.

— Scoubaday a spus..., încercă să-i atragă atenţia asupra dispoziţiei liderului.

Nu credea că Miguel e atît de tîmpit încît să nesocotească poruncile şefului de ceată. Scoubaday nu l-ar fi iertat niciodată.

— La naiba cu Scoubaday...

Ochii lui Miguel aveau o căutătură de nebun şi ticuri nervoase îi schimonoseau din cînd în cînd mutra palidă. Continuă:

— E în stare să ne omoare pe toţi numai să-şi simtă conştiinţa cavalerească împăcată. Mie puţin îmi pasă, sunt mai egoist şi nu mi-e ruşine să spun asta. Fiecare ţestoasă cu carapacea ei, ce-mi pasă mie de belelele altuia? Tu ne-ai adus numai necazuri, nici nu mi-am putut închipui că există o piază atît de rea ca tine. Acum o să te omor...

— Dacă faci asta, Scoubaday n-o să-ţi mai vorbească niciodată. Poate că o să te şi alunge..., încercă să-i explice la ce se putea aştepta dacă-şi punea ameninţările în practică.

— Ştii ceva? A ajuns să nu-mi mai pese de asta… Pe bune că nu mă mai interesează. Scoubaday a fost mai bun cu mine decît însuşi fratele meu. Mi-aş fi dorit să am un frate ca Scoubaday. Nu am crezut însă că poate fi atît de tîmpit încît să rişte toate vieţile noastre pentru una singură. Dacă tu o să mai rămîi mult timp în viaţă în curînd nici unul dintre camarazii mei nu va mai respira. Nici chiar generosul ăsta de Scoubaday, deşi nu cred că realizează încă…

— Scoubaday va găsi o soluţie…

— Pe mă-sa… Nu există nici o soluţie în ceea ce te priveşte, blestematule. Noi mai avem o şansă, tu nu ai nici una, pricepi? De ce să murim toţi cînd poţi muri numai tu? Crezi că-s tîmpit? De inima ta are nevoie posesorul unei insigne de diamant. Nu ştiu de ce încă întreaga armată a statului nu răscoleşte subteranele, dar simt eu c-or să vină curînd să te caute. Dacă te duci dracului poate că vor înceta să ne vîneze. Du-te în iad, John Barton…

Clătinîndu-se ca şi cum ar fi fost beat, omul-şobolan atacă, folosindu-se de cuţit ca de o floretă. Singura şansă era să-l omoare el primul, Scoubaday va înţelege că nu a avut altă scăpare. Sări într-o parte, evitînd lama tăioasă. Miguel lovi peretele.

— Mori, satano!

Ataca furibund, cînd învîrtind hangerul ca pe o bîtă, cînd împungînd aerul. John reuşi să se ferească, dar îi venea din ce în ce mai greu. Miguel terminase cu loviturile de tatonare, îi analizase tactica defensivă şi era decis să-l termine.

Dintr-odată se trezi cu spatele la zid. Nu mai putea folosi tactica retragerii. Urlînd triumfător, Miguel se repezi cu cuţitul la gîtul lui. Abia reuşi să-i prindă mîna, oprind tăişul la cîţiva centimetri de gîtul lui.

— De ce dracu’ nu înţelegi că trebuie să dai în primire, vită încălţată? mugi şobolanul; îi putea vedea de aproape ochii injectaţi, plini de vinişoare roşii.

Miguel începu să apese. Avea o forţă colosală, în ciuda constituţiei scheletice. John îl apucă cu cealaltă mînă de gît, încercînd să-l sugrume.

Dintr-odată îşi simţi propriul gît apucat într-o strînsoare de fier. Şi Miguel adoptase tehnica sugrumatului. În plus, mai avea şi cuţitul…

Realiză în cîteva clipe că-i era imposibil să reziste în faţa omului-şobolan. Vederea i se întunecă şi simţi cum cuţitul se apropie mai mult, aproape atingîndu-i pielea.

Ăsta este sfîrşitul, gîndi. La naiba, să se termine totul mai repede. O să dea drumul cuţitului… În cît timp moare un om cu gîtul tăiat?

O detunătură făcu să se cutremure tavanul. Capul lui Miguel explodă ca o roşie storcită şi trupul neînsufleţit se prăbuşi grămadă.

Tremurînd, John începu să se uite în jurul lui în speranţa de a-şi identifica salvatorul. Indiferent cine era, merita mulţumirile lui.

Dintr-un gang întunecat se desprinse o umbră, o siluetă familiară, pe care John simţi că trebuie s-o cunoască. Nu putea fi vorba despre Scoubaday, umbra care se apropia cu paşi cumpătaţi era prea bondocă, prea rotofeie pentru a-i aparţine omului-şobolan. De-a lungul respectivului tunel nu mai strălucea nici o lampă, astfel că încă-i era imposibil să vadă faţa misteriosului salvator.

— Bună seara, John, răsună pe neaşteptate vocea umbrei.

O voce inconfundabilă. Acum nou-venitul pătrunsese în zona luminată, arătîndu-şi faţa. Înaintea lui, ţinînd în mîini o puşcă a cărei ţeavă încă fumega, stătea zîmbind însuşi senatorul Dawson. O nouă cocardă de diamant îi strălucea pe reverul uniformei de vînător. John era un om mort.

*

— Am spus bună seara, John…, cîrîi congresmanul Dawson, bine dispus. Nu mai ştii să răspunzi la salut?

— Bună seara, domnule, rosti John, incapabil să reacţioneze independent.

Din spatele lui Dawson apăru un agent de pază, îmbrăcat în uniforma corespunzătoare, aproape distrusă de umblatul prin canalizare.

— El este, domnule? întrebă agentul ţintuindu-l cu pistolul-mitralieră.

— Da… El este… În sfîrşit, sîntem iar faţă în faţă, domnule Barton…

Congresmanul arăta din cale-afară de obosit. Aşa se şi simţea, în ultima vreme nu se odihnise prea bine. Doar excesul de pastile şi băuturi energizante îl mai ţinea în funcţiune.

John începu să se retragă cu spatele, urmărit îndeaproape de Dawson şi agent. Deşi aveau arme în mîini nu se grăbeau să le folosească, orice rană care punea în pericol viaţa fugarului compromitea şansele de supravieţuire ale grefatului. Dacă se mai ajungea la grefare.

— Ce vreţi de la mine? întrebă, aşteptînd un alt răspuns decît cel pe care-l ştia deja.

— Ceea ce ţi-am cerut şi la prima întîlnire, căscă Dawson, obosit.

Epuizarea îi lungise trăsăturile feţei, transformîndu-le într-o mască imobilă, grotescă. Chiar şi buzele, abia i se mişcau.

— Eşti un băiat rău, John Barton… Un băiat foarte rău, care ne-a pricinuit o mulţime de probleme, care a pus în pericol însăşi siguranţa naţională. Am crezut că vei aprecia cum se cuvine mărinimia de care am dat dovadă…

— Mărinimie?! şopti John, uluit. De unde dracu' mărinimie?

Începu să privească în jurul lui, căutînd ceva care să-l scoată din încurcătură. Nu se putea lupta cu cei doi descreieraţi. Dacă pe congresman îl putea răpune fără nici un fel de probleme, arăta mai degrabă ca un butoi de gelatină decît ca un luptător, nu la fel stăteau lucrurile cu agentul, un tip masiv şi antrenat. Doborîse odată un agent, dar să repete figura i de părea imposibil.

Privirea îi căzu pe cadavrul lui Miguel. Nenorocitul murise repede, înainte să-şi dea seama ce se petrece. Jumătate din cap îi lipsea, singurul ochi rămas întreg afişînd o mină întrebătoare. În mînă încă ţinea strîns jungherul.

Fulgerător, John se apleacă şi înşfăcă cuţitul. Agentul ridică arma, din reflex, dar congresmanul îl opri. Fugarul nu trebuia vătămat sub nici o formă.

— Dacă mai face careva un pas, jur că-mi bag cuţitul în inimă, urlă John răguşit, aşezîndu-şi vîrful jungherului între coaste. O singură mişcare şi mi-am tăiat inima… La ce-o să vă mai folosească o inimă înţepată?

Congresmanul făcu semn agentului să se oprească. Individul din faţa lor era epuizat din pricina stresului, înnebunise în decursul hăituielilor pe care le îndurase prin canale şi, în consecinţă, părea capabil să-şi ducă ameninţarea la capăt.

— Opriţi-vă, la naiba, altfel…

Neslăbindu-i din ochi, John îşi desfăcu salopeta, dezvelind pieptul păros. Mută arma chiar în zona în care-şi putea imţi bătăile înnebunitoare ale inimii. Începu să apese cuţitul. Simţi cum vîrful armei îi sfîşie pielea, afurisitul de Miguel se îngrijise corespunzător de şiş, tăia mai ceva ca un bisturiu. Un firicel de sînge se ivi din locul în care se înţepase. Las' să curgă… Poate că aşa vor înţelege că vorbea serios. Poate-i ţinea la distanţă suficientă vreme pînă venea cineva să-l ajute, poate chiar Scoubaday. Sau poate îi venea vreo idee. Pentru moment, important era să cîştige cît mai mult timp. Şi agentul, şi congresmanul păreau la capătul puterilor. Nici el nu se simţea mai în formă, dar avea un avantaj, lupta pentru propria-i viaţă.

— Mai bine îmi dau inima la cîini decît să v-o dau vouă. Înapoi! Vorbesc serios…

Agentul începu să şovăie, milogindu-se din priviri către congresman. El era singurul care putea decide ce hotărîre vor lua, dar era evident că ameninţările lui Barton îl vizau pe el. Dacă se întîmpla o nenorocire Dawson ştia pe cine să dea vina.

Însă congresmanul nu schiţă nici un gest. Părea o stană de piatră la care numai ochii, mai bulbucaţi decît de obicei, se mişcau imprevizibil.

— Înapoi! hohoti John, lărgindu-şi rana. Înapoi!

Se feri să înfigă lama mai adînc, lărgind tăietura iniţială obţinea acelaşi efect, sîngele curgea din ce în ce mai abundent. Nu dorea cu adevărat să moară, dar era hotărît să-şi străpungă inima mai degrabă decît să i-o ofere congresmanului. Însă refuza să accepte că era încolţit fără scăpare. În ultima vreme i se întîmplase de nenumărate ori să se găsească în situaţii pe care iniţial le apreciase ca fiind fără ieşire, dar salvarea se ivise în ultima clipă, cînd nu mai nădăjduia la nimic. I se întîmplase cu cîteva minute mai în urmă, capul lui Miguel explodase exact înainte de a-i străpunge gîtul. Nici nu-şi imaginase că, după ce se chinuise cumplit să împiedice cuţitul să-l înjunghie va ajunge să-şi implînte singur în trup vîrful de oţel. Constată că nu-l durea prea tare.

Congresmanul, chiar dacă părea intimidat de ameninţările lui John, refuză să facă pasul înapoi. Arăta ca o sperietoare de ciori, una a naibii de oribilă, capabilă să le pună pe fugă pe detestatele zburătoare.

— Înapoi! horcăi.

— Haide, John, nu fi atît de egoist, cîrîi Dawson, obosit.

John simţi că sîngele i se transformă în foc, mînia care-l înhăţase era cumplită. Toată viaţa îl exploataseră, îl siliseră să-şi rupă şalele pe şantiere fără nume şi nu i se oferise în schimb mai nimic. Îl hăituiseră ca pe un animal sălbatic, fără să le pese de sentimentele lui şi acum îl acuza că este egoist? Dacă nu ar fi realizat ce armă mortală reprezintă agentul care-l însoţea, s-ar fi repezit şi i-ar fi luat beregata înainte să-şi dea seama ce i se întîmplă. Ştia însă că, atîta timp cît îl avea alături pe agent, Dawson nu avea de ce să se teamă.

— Eu, egoist?! Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că eşti nebun, cel mai nebun om din cîţi au păşit pe faţa pămîntului? Un hoţ, un bandit... Un dement criminal...

Simţi nevoia să-i arunce în faţă congresmanului tot ceea evitase să rostească o viaţă întreagă faţă de regimul oprimant care-l transformase într-o unealtă vorbitoare. Ceva mai mult decît un sclav antic. Diferenţa consta în faptul că nu era pus să lucreze cu lanţuri la mîni şi la picioare şi nu era bătut. Împotriva lenei era mai eficientă pedeapsa pecuniară.

— Mă judeci prea aspru...

De necrezut, dar Dawson zîmbea, un zîmbet îngăduitor, de individ superior.

— Mă judeci prea aspru, John. Personal, m-aş caracteriza drept un visător... Un idealist...

— Nu ai nimic de visător sau de idealist în tine, se stropşi John, apropiindu-se cu un pas de cel mai aprig duşman al său.

Agentul intră în gardă, alertat. Fugarul se opri la timp, persoana congresmanului nu se aflase nici o clipă în pericol.

— Nu eşti decît un nenorocit căruia îi place să se joace cu destinele oamenilor. Tu nu-ţi dai seama cît rău ai făcut oamenilor de rînd, tuturor celor pe care îi consideri mai jos decît tine? Un gunoi sadic şi hrăpăreţ, asta eşti, nu ai nimic de visător în tine…

— Ba da, oftă Dawson. sunt un visător incurabil, însă un visător care a reuşit să-şi transforme visele în realitate… Un visător care a trecut în etapa superioară a existenţei sale, aceea de modelator al lumii.

— Asta nu te face să fii mai puţin ticălos… Ai ajuns să conduci lumea după bunul tău plac, să te joci de-a stăpînul absolut. Nu te interesează decît să te joci cu viaţa oamenilor, pentru tine nu valorăm nimic.

— Te înşeli, John. Ţi-am spus că mă judeci prea aspru…

— Şi ce dracu’ te interesează pe tine că te judec prea aspru? Ar ajuta la ceva dacă te-aş aprecia cu mai multă indulgenţă?

— Nici nu-ţi imaginezi cît de mult ar ajuta, John… Hai, fii băiat de treabă şi lasă jos cuţitul, putem discuta omeneşte…

— Să discutăm omeneşte? Cu tine nu se poate discuta omeneşte. Eşti un monstru pentru care contează doar ceea ce vrea el. Nu te interesează părerea altora.

— Ba mă interesează, îl contrazise Dawson, iritat. Ţin chiar foarte mult la părerea oamenilor.

— Da?! De aceea ai transformat toată ţara într-un gulag, terorizîndu-ne cu insignele tale blestemate? Am primit porcăria cenuşie la paisprezece ani şi de atunci mi-a controlat destinul. Ne-ai transformat pe toţi în sclavi care să trudim pentru cei pe care catalogarea ta i-a considerat superiori… Asta crezi că şi-a dorit lumea?

— Dacă ai puţină răbdare, îţi pot explica…

John clipi nervos. Chiar că avea de-a face cu un nebun. În jurul lor totul mirosea a moarte şi disperare, iar congresmanul se dădea de ceasul morţii pentru a-i oferi nişte explicaţii pe care nu ţinea să le audă, de parcă s-ar fi aflat în campanie electorală, încercînd să obţină votul unui important elector. Dar a accepta explicaţiile lui Dawson însemna să cîştige ceva timp…

— Te ascult numai dacă-i spui gealatului tău să se retragă în tunel.

— John, băiete, nu sunt chiar atît de tîmpit… Albert rămîne aici, este asigurarea mea că măcar eu voi ieşi viu din subterane. Fii fără grijă, Albert nu va face nimic fără ordinul meu…

Gorila înclină din cap, în semn de supunere.

— Mă acuzi de multe, dragul meu John, dar mai întîi ar trebui să analizezi mai bine. Spui că am transformat lumea într-o puşcărie? Poate că aşa arată, dar deocamdată era singura soluţie la criza resurselor. Am împărţit oamenii pe categorii, este adevărat. Am

stabilit raţii stricte pentru fiecare categorie în parte, e şi asta foarte adevărat… Să ştii că nu eu am avut ideea asta, eu doar am pus-o în practică…

— Şi ce dacă? Nu contează cel care se gîndeşte să fure ci cel care bagă mîna în buzunar. E diferenţa între intenţie şi faptă…

Îşi propusese să se prefacă doar că-l ascultă pe congresman. Trebuia să găsească o ieşire, discursul tembelului trebuia să-i ofere răgazul necesar. Poate că dacă se va apropia de una dintre galerii suficient cît să iasă din bătaia puştilor… Însă nu armele erau problema. Dacă voiau doar să-l rănească, trăgîndu-i un plumb în picior, ar fi făcut-o încă din prima clipă. Însă nu erau dispuşi să rişte, prin picior trec vene importante, safena, de exemplu, prin care circulă o cantitate importantă de sînge. În cîteva clipe puteau obţine un cadavru lipsit de valoare, Scoubaday îi explicase că prelevarea grefelor devenise o operaţiune foarte delicată.

Agentul putea să-l ajungă în doi timpi şi trei mişcări. Nu putea lupta cu sorţi de izbîndă împotriva lui. Şi nici nu putea utiliza la nesfîrşit trucul cu cuţitul. Trebuia să-l scoată pe agent din joc dacă dorea să-şi salveze pielea.

— Ba deloc… Încă de la începuturile ei omenirea a fost chinuită de dorinţe imposibile. Tot timpul oamenii de rînd şi-au dorit să existe un echilibru între ceea ce primeşte un individ şi ceea ce este el capabil să ofere omenirii în schimb. Disproporţii au existat întotdeauna, indivizi incapabili să ducă la bun sfîrşit pînă şi spălatul unei farfurii s-au bucurat de tot luxul posibil fiindcă şansa a făcut să se nască într-un palat în timp ce truditorii abia aveau cu ce să-şi ducă zilele.

— Recunoşti, deci?

Nu trebuia să fie atent la Dawson, trebuia să se concentreze pe agent. El era cel mai periculos inamic al său. Şi totuşi, nu se putea opri să nu-l asculte. Hîrîitul de ferestrău emana o acţiune hipnotizantă.

— Recunosc, dar nu contează, chestia se referă la ce s-a întîmplat demult, înainte de venirea noii ordini. Ce spui, John, băiatule, este corect ca un universitar capabil să breveteze o invenţie la şase luni să fie plătit cu un salariu de mizerie, iar un retardat care nu face decît să alerge după o minge pe un stadion plin de dezaxaţi să cîştige milioane de dolari pe sezon? Care dintre cei doi termeni puşi în discuţie aduce un serviciu mai mare omenirii? Savantul sau fotbalistul? Care crezi că face mai multe pentru semenii lui? Geniul care caută soluţii pentru bunul mers al omenirii sau gogomanul care ridică tribunele în picioare cînd bagă mingea în plasă? Şi totuşi, idiotul care bate mingea şi de-abia era capabil să se semneze a avut mai mereu prima şansă. Lui i s-a acordat atenţia, lui i s-au acordat toate onorurile şi accesul nelimitat la resurse. Ce e mai de preţ pentru

omenire? Cui trebuie să i se acorde o atenţie mai mare? Unui pompier care salvează vieţi sau unui lăutar care distrează clienţii într-un local de lux? Să zicem că pe lumea asta nu există decît un copac capabil să furnizeze fructe pentru o sigură persoană şi pompierul şi lăutarul. Dacă ar depinde de tine cui ai da copacul? Pompierului sau lăutarului? … N-am făcut decît să pun lucrurile în ordinea lor firească, în ordinea dorită de oameni. Majoritatea oamenilor au fost de părere că fiecare trebuie să primească exact cît merită, fiecare să fie răsplătit după serviciile pe care le aduce societăţii. Totdeauna au existat asemenea glasuri şi, culmea, după ce a intrat în vigoare Catalogarea Cetăţenilor, aceiaşi oameni au strigat că era mai bine înainte, cînd fiecare se descurca după alte criterii decît inteligenţa proprie. Fiecare şi-a dat seama că era mai uşor să-l critici pe vecin, să consideri că primeşte mai mult decît merită şi că dacă te-ai considerat mereu deasupra lui nu înseamnă că ai avut dreptate. Înţelegi, John? Omenirea şi-a dorit dintotdeauna o ierarhizare valorică, una care să le ofere bogătaşilor înfumuraţi şi tîmpiţi noroiul pe care îl merită şi să le ofere celor cu adevărat merituoşi măcar o bucăţică din plăcinta comună. Acesta era modelul de societate ideală la care visau mulţi, societatea care oferă sclavului lanţuri, iar geniului cununa de lauri. Le-am oferit-o… Nimeni nu poate spune că nu asta s-a dorit. Societatea perfectă… Societatea Dawson…

— Abia cînd ceea ce au visat a devenit realitate şi-au dat seama teoreticienii ce înseamnă o societate în care primeşti exact ceea ce meriţi. Şi s-au declarat dezamăgiţi. Una era să ocupi o poziţiei inferioară în societate şi să trîmbiţezi că ţi se cuvine mai mult şi alta e să ţi se arate banca în care trebuie să te aşezi. Catalogarea mea nu lasă loc de greşeli, Johnny boy… Mai rău e că nu lasă loc de pretenţii. În mare, fiecare şi-a ocupat locul pe care-l merită, fie că-l mulţumeşte, fie că nu, singurul meu regret este că modelul meu de societate nu a fost adoptat mai devreme, altfel am fi avut mai multe de oferit fiecărei categorii în parte şi starea de nemulţumire s-ar fi diminuat.

— Mai mult?! Despre ce naiba vorbeşti? Voi, cei din turn, n-aţi da o firimitură în plus celor care nu stau la masa voastră. Nu vă mai săturaţi…

— Nu dăm mai mult pentru că nu putem, băiete. Nu avem de unde da. Societatea tradiţională, care permitea nulităţilor să se ridice în fruntea valorilor a murit, John, însă sechelele le suportăm noi, cei care am găsit soluţia socială perfectă. Din păcate e prea tîrziu. De-a lungul secolelor, condusă de lideri care nu meritau nici să mănînce la un loc cu cîinii, de tot felul de nebuni aleşi în mod democratic, omenirea şi-a secătuit resursele în războaie şi întreprinderi energofage. Dă o avere pe mîna risipitorului… ce se va alege din ea? Nici măcar praful de pe tobă. În schimb o ghindă în mîna unui înţelept

poate fi premisa pentru o pădure de stejar. Nici măcar nu-ţi poţi imagina cîţi oameni inteligenţi, cîte genii a pierdut omenirea din cauză că acestora le-au lipsit mijloacele de a ieşi în evidenţă. Şi tot la fel nu-ţi poţi imagina cît rău au făcut tîmpiţii care au ajuns să conducă destinele lumii. Abia acum lucrurile s-au aşezat aşa cum trebuiau să stea de la început. Însă ajută atît de puţin…

— Societate perfectă?! Şi cu viaţa de sclav cum rămîne? În societatea ta perfectă este loc şi pentru robi? Am trăit în societatea ta, domnule Dawson, şi mi-a ajuns. Regulamente şi raţionalizări, respectarea legii. A fost mai rău decît în sclavie…

— Dacă nu era societatea mea ţi-ar fi mers şi mai rău… Eu am insistat ca fiecărei categorii să i se ofere un minimum, dar să i se ofere ceva, chiar şi celor cu adevărat inutili.

— Minţi… Nu ne-ai oferit nimic…

— V-am oferit mai mult decît v-ar fi dat oricine altcineva… Sclavia nu e nouă, John, sclavia a existat de cînd lumea. Chiar şi după ce a fost abolită oficial sclavia a continuat să existe, chiar şi în statele cele mai democrate. Muncitorii din uzinele de la sfîrşitul mileniului trecut, cei care au obţinut cea mai mare răsplată pentru munca lor, tot un fel de sclavi erau…

— Ba nu! E cea mai neruşinată minciună… Oamenii aceia nu erau sclavi, aveau dreptul la o casă numai a lor, la o maşină, aveau dreptul la viaţă…

— Poate că nu… Aveau aceste drepturi, nu te contrazic, dar dacă e să compari cu resursele uriaşe de care dispunea omenirea o să vezi că nu primeau nici cît primeşte azi un cetăţean F… Plăcinta era mult mai mare, John, dar prea puţini aveau şansa de a se înfrupta din ea şi mai puţini meritau cu adevărat. Plîngi traiul mizer al celor din E şi F? În vremurile alea frumoase pe care le regreţi atîta, cei din E şi F ar fi fost lăsaţi să se sfîrşească de foame şi de boli… Crezi că meriţi mai mult? Ai avut ocazia să capeţi mai mult, dar nu prea te-a interesat. La ce vîrstă ai primit insigna? La paisprezece ani? După ce ai absolvit o şcoală pe care ai tratat-o cu dispreţ, domnule Barton. Nu ţi-a plăcut cartea şi ai crezut că eşti stăpînul lumii care poate pretinde orice fără să ofere nimic. Te-ai dezumflat cînd ţi-ai văzut cocarda? Era cam tîrziu să-ţi revii… trenul plecase din gară şi tu nu erai în el… Dacă societatea care crezi că ţi-ar fi oferit mai mult supravieţuia pînă azi, tu şi cei asemenea ţie n-aţi fi primit nici cît categoria F. Poate v-ar fi eutanasiat, poate v-ar fi băgat în lagăre de concentrare… Noi nu avem vagabonzi şi pentru fiecare cetăţean e pus ceva deoparte. Nu e mult, şi pe viitor va fi şi mai puţin… Înţelegi?

Înţelegea… Surprinzător, nu reuşea să găsească argumente cu care să contracareze spusele enotului. Avea o gură… Chestia cu

şcoala era adevărată. Abia aplicarea insignei cenuşii reuşise să-l aducă la realitate.

— Dar lagărele? Există şi în societatea ta lagăre şi închisori. Ştiu că există…

— Bineînţeles că există… Totdeauna vor exista elemente declasate care vor trebui reeducate. Pentru noi, cei mai periculoşi sunt cei care vor să obţină o catalogare superioară celei pe care o deţin, să se caţere pe scaune pe care nu le merită. Sau cei care nu vor să-şi îndeplinească obligaţiile determinate de categoria din care fac parte. Nici nu-ţi închipui cîţi vor să eludeze sistemul, nici chiar pedepsele draconice nu-i fac să renunţe la planurile lor…

— Tim Parker…

Numele îi zburase de pe buze aproape fără să-şi dea seama. Dacă era s-o păţească, de ce să nu atragă atenţia şi asupra unuia dintre cei care încercase să-l vîndă? Se va simţi mult mai bine cînd Parker va păşi pe poarta lagărului.

— Ştiu despre ce vorbeşti, un exemplu că nici în perfecta societate Dawson nu merg toate perfect. Cine şi-ar fi închipuit că genialitatea poate consta în a fugi de obligaţii? Fii fără grijă, amicul Parker, care s-a dovedit a fi traficant de alcool, narcotice şi prostituate, şi-a primit pedeapsa. De cîteva zile şi-a început programul de reeducare la Wabash.

Simţi o adevărată satisfacţie. Porcul de Parker o păţise însă asta nu-l anihila pe agent. Dacă ar putea să-i arunce cuţitul în cap sau în gît… Hangerul greu nu era o armă de domnişoară. Însă se iveau cîteva neajunsuri. Nu se pricepea deloc să arunce cuţitul în stilul luptătorilor de comando, chiar era ferm convins că nu-l va nimeri pe Albert, necum să-l omoare. Şi dacă rămînea fără singura posibilitate de a-i ţine la distanţă pe cei doi agresori nu putea scăpa cu fuga.

— Omorul de persoane… Donaţia de organe… Societatea perfectă?

— Asta e singura hibă a creaţiei mele, dar nu sunt dispus s-o reneg. Geniile trebuie să supravieţuiască, ele sunt cele care duc America înainte. Naţiunea americană este cea care contează cu adevărat, nu cetăţeanul ca unitate. Dacă singura posibilitate de a asigura supravieţuirea geniilor era să sacrific cetăţenii de calitate inferioară, iată că am făcut-o… Avem nevoie de inima ta, John… Nu fi egoist…

— Egoist?! Iar ajungem la asta?…

— John, gîndeşte-te la cît de mult s-a investit în urmărirea ta, la cîte resurse s-au consumat, la cîte speranţe s-au legat de inima ta… Dacă nu laşi cuţitul jos şi o să continui să ţi-l bagi în piept ce ai de cîştigat? Mori oricum, fie că-ţi străpungi inima, fie că o donezi. Nu e mai bine ca cineva să se folosească de ea?

— Eşti nebun…

— sunt realist… Prea realist. Dacă te omori toate eforturile noastre au fost zadarnice, iar viitorul ni se arată în culori foarte nepotrivite. Malcom este unul dintre puţinii oameni care poate salva omenirea, iar tu eşti singurul care-l poate ajuta. Îţi cerem sacrificiul suprem, John. Ăsta este adevărul. Un adevăr crud… Eşti unica noastră speranţă…

— Sacrificiu?! Cît de uşor îţi vine să vorbeşti despre sacrificiul altora…

— Nu trebuie să faci atîta caz, John. Nu eşti primul care se sacrifică pentru o cauză în care nu crede, istoria este plină de exemple de sacrificii pentru cauze mult mai mici. Milioane de americani s-au jertfit pentru ca America să poată stăpîni lumea. Oasele lor sunt răspîndite prin toată lumea: China, Vietnam, Japonia, Irak, Europa… Peste tot găseşti urmele celor care s-au sacrificat pentru America. În războiul de independenţă, cînd suna goarna, pînă şi copiii erau gata să-şi dea viaţa pentru ţară, iar tu socoţi că viaţa ta este mai importantă decît soarta omenirii. Ai o părere foarte bună despre dumneata… Şi eu te cred un băiat de toată isprava, dar nu pot pleca fără inima ta…

— Vorbeşti aşa pentru că nu ştii ce e acela sacrificiu… Tu n-a trebuit să te sacrifici niciodată…

— Ba da, ştiu ce înseamnă sacrificiul, John, ştiu foarte bine. Nici nu-ţi imaginezi cît de bine ştiu.

— Nu ştii…

— Ba ştiu! Sacrificiul meu a fost cel mai mare sacrificiu pe care-l poate face un om…

— Doar nu ţi-ai donat coaiele…

Încă simţea nevoia să rîdă…

— Aş fi preferat să-mi donez oricare organ decît să sacrific ce aveam mai drag pe lume…

Ochii lui Dawson înotau în lacrimi.

O scurtă busculadă se produse în tunelul prin care venise Dawson. Scoubaday apăru ţinîndu-l de gît pe Jerome, care se zbătea să scape.

John simţi că steaua lui a început să strălucească din nou. Dacă venise Scoubaday însemna că avea o şansă. Scoubaday n-o să-l abandoneze.

Omul-şobolan privi buimăcit în jur, dar realiză repede care era situaţia. Îi trase un şut în vintre lui Jerome care se prăvăli gemînd.

— Trădător nemernic…

— Am vrut şi eu să scap la liman, chirăi Ochiul, clipind către Dawson. M-am tot săturat să fiu bătaia voastră de joc…

— N-aveai decît să ne părăseşti, sunt sigur că alţii te aşteptau cu braţele deschise.

John observă că nici Dawson, nici agentul nu ridicaseră armele la Scoubaday, ca şi cum nu l-ar fi luat în seamă.

— Tu…, şopti congresmanul Dawson albindu-se brusc. Tu…

— Da, eu, pufni omul-şobolan, strîngînd din pumni. Ce cauţi aici?

— Aceeaşi întrebare aş putea să ţi-o pun eu, replică Dawson, neintimidat. Cred că-mi datorezi nişte explicaţii.

— Nu-ţi datorez nimic! Chiar nimic… Eşti cel mai mare ticălos de pe faţa pămîntului şi pentru mine asta vei rămîne. Pleacă! Nu te dorim aici…

— Scoubaday, îl cunoşti?! rosti John, surprins.

În ciuda încordării existente între cei doi, exista o familiaritate în replicile pe care şi le aruncau.

— Scoubaday?! cîrîi Dawson. Acesta este numele tău acum?

— Aşa îl cheamă, Scoubaday, simţi şi John nevoia să se amestece; îi revenise curajul.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu tine, îi aruncă Scoubaday congresmanului. Nu după tot ceea ce ai făcut…

— Ţi-am salvat viaţa…

— Mi-ai salvat viaţa?! Ce să spun… Mi-ai salvat viaţa… Cine ţi-a cerut asta? Şi cu ce preţ?

— Paul, ascultă-mă…, gemu Dawson. Noi doi n-am apucat niciodată să vorbim cum trebuie…

— Paul?!

Era rîndul lui John să se mire, poate că nu ar fi trebuit, Scoubaday oricum nu suna a nume de trecut în certificatul de naştere. Întrebarea era de unde-l cunoştea Dawson pe Scoubaday? Se părea că-l cunoaşte foarte bine.

— Da, Paul Dawson… Cel căruia voi îi spuneţi Scoubaday este fiul meu…

Cuvintele lui Dawson avură efect paralizant asupra lui John. Scoubaday… fiul lui Dawson? Fiul lui Dawson?

— Scoubaday?!

Aştepta ca omul-şobolan să-i spună că Dawson îşi pierduse minţile cu desăvîrşire. Că era mult mai nebun decît credea…

— Da, John, oftă Scoubaday. Are dreptate, sunt fiul lui… Numele meu este Paul Dawson…

— Dar cum… Ce naiba… Ce…

— Vrei să ştii ce s-a întîmplat? Vrei să ştii de ce am ales să mă refugiez în subterane cînd puteam trăi într-un palat? Vrei să afli taina mea? De ce nu-i spui, tată? Ai avea curajul să-i spui şi lui adevărul? Eu am trăit cu adevărul ăsta o viaţă… Tu ai putut trăi?

— Paul, calmează-te… Am făcut ceea ce trebuia.

— Nu pot să mă calmez… Nu vreau să mă calmez… Cum ai putut să-mi faci una ca asta? Credeai c-o să fiu atît de insensibil să accept ceea ce ţi-a fătat ţie mintea într-un mandat de parlamentar? De ce nu-i spui şi lui John care e treaba? Ai curaj?

— Dar ce ţi-a făcut, omule?

Indiferent cît de încordate erau relaţiile între cei doi, John nu putea crede că este ceva cu adevărat ireconciliabil. Nu avea, desigur, intenţia de a media între cei doi, dar tare şi-ar fi dorit să afle care era taina lui Scoubaday.

— Paul… Nu a fost decît vina ta…

— Vina mea? De ce a fost vina mea? Nu ţi-am cerut să mă salvezi… Ai crezut că voi putea trece peste ceea ce ai făcut şi voi merge mai departe? Asta ai crezut, criminal dement…

— Am făcut ceea ce legea m-a obligat să fac, fiule…

— Legea?!

— Da, legea. Amendamentul Dawson…Nimeni nu este mai presus de lege, nici chiar cel care o face… Trebuia să mă supun legii…

— Tu, să te supui legii?!

— Întotdeauna m-am supus legii, Paul. Chiar şi atunci cînd am considerat că e nedreaptă. Dacă nu eşti capabil să te supui rigorilor legii pe care ai creat-o nu înseamnă că eşti un infractor, eşti mai mult decît atît. Nu e etic să susţii ceva în care nu crezi.

— Etic?! Ce e etic în ceea ce ai făcut?

— Ţi-am salvat viaţa… Ţi-am salvat viaţa după ce ai fost suficient de inconştient încît să goneşti cu peste două sute de mile la oră pe o furtună. Puteai să mori…

— Preferam să mor, aşa cum ai lăsat-o să moară pe Ginna… Tu ai lăsat-o pe Ginna să moară deşi putea fi salvată…

— Ginna a murit mai ales din cauza ta. Dacă ai fi avut măcar un sfert din coerenţa judecăţii la care mă supui acum nu te-ai fi comportat ca un descreierat. Şi erai şi beat la volan. Tu, un posesor al cocardei de diamant…

Asta chiar le întrecea pe toate. Scoubaday, fiul lui Dawson, posesor al unei cocarde A4+… Ce naiba căuta un asemenea specimen în canalizare? Desigur că nu teribilismul vîrstei îl silise să fugă de acasă.

— Ai obţinut insigna pe merit, nu pentru că erai fiul meu, toată lumea ştie. Dacă insignele ar fi fost acordate pe grade de rudenie, atunci toată familia mea ar fi avut cocarde de briliant. Însă nu ai obţinut-o decît tu, Paul…

— Dacă fratele meu ar fi obţinut şi el cocarda de diamant l-ai mai fi sacrificat pentru mine? Sau ai fi sacrificat pe oricare dintre numeroşii tăi copii doar pentru a mă ţine pe mine în viaţă? Ştiţi ce a

făcut dementul? L-a sacrificat pe fratele meu Robert, care avea doar o cocardă B, pentru a-mi înlocui organele distruse în accident... Un criminal! Eu, rebelul cu A4+, am fost salvat, iar fratele meu, un băiat liniştit, a trebuit să moară doar pentru că aşa spunea legea şi era mai puţin inteligent. Asta e dreptatea ta, tată? Nu te-a durut cînd ai semnat condamnarea lui Robert la moarte? Chiar ai crezut că o să apreciez gestul ăsta al tău? Sau că neînţelegerile dintre noi vor dispărea? Te-ai aşteptat să cad în genunchi şi să-ţi mulţumesc? Robert nu era numai fratele meu, era cel mai bun prieten... În seara aceea m-ai lipsit de două fiinţe la care ţineam mai mult decît la viaţa mea...

Scoubaday avea lacrimi în ochi, hohotele lui se puteau auzi de la o milă.

— Nu ţi-am cerut nici o clipă să mă ierţi sau să apreciezi ceea ce am făcut pentru tine, rosti cu fermitate congresmanul. Ţi-am cerut numai să înţelegi, să faci ceea ce trebuie de făcut pentru ca sacrificiul fratelui tău să nu fie în zadar. Nu-ţi poţi imagina cum m-am simţit cînd te-am văzut zdrobit lîngă maşină. Tu, insignă de diamant, să te comporţi mai tîmpit decît un retardat F. Şi nici nu-ţi poţi imagina ce şoc am avut cînd mi-am dat seama că singura ta şansă era Amendamentul Dawson. Amendamentul meu... Crezi că ardeam de nerăbdare să-l sacrific pe fratele tău pentru tine? Vă iubeam pe amîndoi la fel de mult, indiferent de insigna de pe piept, indiferent cît de multe necazuri îmi provocai tu, cu apucăturile tale de rebel. Nu-ţi dai seama cît de mult vă iubeam pe amîndoi. Însă, conform legii, trebuia să fii salvat, America avea nevoie de potenţialul tău intelectual, se aşteptau multe de la tine. Te-am salvat pentru America, nu pentru mine... Cinstit era să te las acolo, sub boscheţi, alături de prietena ta. Crezi că nu m-am gîndit la asta cînd mi-am dat seama care era şansa ta? Operaţia era prea riscantă, puteam să-mi pierd într-o singură oră ambii fii, dar am riscat. America nu-şi putea permite să piardă unul dintre cele mai preţioase creiere.

Congresmanul se opri un moment, parcă ezita să continue, apoi spuse:

— Şi care a fost reacţia ta? Nu ai făcut decît să demonstrezi că sacrificiul făcut a fost inutil. Ai fugit din spital cu feşele încă legate de tine, înainte să ţi se scoată firele. Viaţa fratelui tău a fost sacrificată pentru ca tu să primeşti viscerele lui. Din toate organele interne pe care le ai numai un plămîn este al tău, Paul, restul i-au aparţinut lui Robert. Şi tu nu ai vrut să dai nimic în schimb. Ai preferat să te ascunzi în subterane. A fost alegerea ta. Nu am trimis pe nimeni să te caute, am crezut că vei înţelege singur ceea ce era de înţeles, dar nu, au trecut anii şi tu ţi-ai irosit mintea în canalizare. Pentru asta crezi că ai fost grefat? Dacă ştiam ce vei face, l-aş fi preferat pe Robert, putea

ajunge un şef de intreprindere foarte competent. Era foarte conştiincios… În tot acest timp nu te-ai gîndit să-ţi accepţi şi partea ta de vină? Dacă erai mai responsabil… Nu te-ai gîndit că sacrificiul lui Robert a fost prea mare pentru ca tu să-ţi poţi permite să te zbenguieşti prin canale? Ultimele lui cuvinte au fost „Spuneţi-i fratelui meu că l-am iubit şi sper să nu mă dezamăgească”. Ţi-a lăsat şi un mesaj înregistrat pe care n-ai mai apucat să-l vezi. Fratele tău s-a sacrificat voluntar pentru tine, Paul, eu nu am avut curajul să i-o cer, dar nici n-am putut să mă opun. Amendamentul Dawson priveşte pe toată lumea, chiar şi pe Dawson personal. Robert Dawson s-a convins de asta, dar nici mie nu mi-a venit mai uşor, Paul. Salvîndu-te pe tine cu preţul vieţii fratelui tău, omenirii i s-a făcut un deserviciu. Tu nu ai făcut nimic care să justifice jertfa unui cetăţean de categorie B… Nu ai făcut chiar nimic, Paul, fratele tău e foarte dezamăgit din cauza asta. Mi-o spune mereu, noapte de noapte, de fiecare dată cînd adorm mă vizitează şi-mi spune cît de deziluzionat este…

Scoubaday se prăbuşise la pămînt, distrus, argumentele lui Dawson erau mai mult decît putea suporta. Toată ura pe care o nutrise faţă de despoticul său tată se risipise ca prin farmec. Nu se gîndise niciodată să analizeze aspectele pe care congresmanul le scotea în evidenţă.

— O să încerc să-mi răscumpăr greşelile… O să revin la Universitate, la proiectele mele, dacă mi se dă voie…

— După ce ţi se va reevalua capacitatea decizională, oftă neînduplecat congresmanul. Să vedem dacă nu ţi s-a tocit briliantul.

Sosirea vînătorilor de recompense surprinse pe toată lumea. Drama care se consuma le slăbise vigilenţa.

Înţeleseră cum stăteau lucrurile dintr-o privire. Şi mai pricepură că recompensa le scăpase printre degete, fugarul se afla în mîinile lui Dawson.

Adair nu mai reuşi să se stăpînească.

— Sandoval, nenorocitule, dacă nu ne-ai fi făcut figura cu cobra puneam mîna pe lovele…

Acum ştia ce însemnă să pierzi jumătate de milion, chiar dacă nu avusese niciodată atîţia bani. Ridică pistolul mitralieră şi slobozi o rafală asupra duşmanului lui de-o viaţă. Lovit în piept, Sandoval icni şi se prăbuşi pe spate. Vesta antiglonţ făcea minuni, dar Adair tot îi învineţise coastele.

— Opriţi-vă, ţipă Dawson. Să nu-l loviţi pe prizonier…

Nu-l mai asculta nimeni. Sandoval trase şi el o rafală în picioarele lui Adair, care se prăbuşi urlînd cu tibiile zdrobite.

Jerome, potaia care-i adusese în bîrlogul şobolanilor pe Dawson şi agentul lui, se ridică panicat, rostind cuvinte de neînţeles exact în

clipa în care Bonner şi Redmond deschiseră focul. Prins între cele două şuvoaie de metal, chiorul căzu, aproape tăiat în două.

— Fugi, John…, ţipă Scoubaday, rostogolindu-se către picioarele lui Albert, care îl împinsese pe Dawson într-o nişă. Siguranţa demnitarului trecea înaintea siguranţei proprii.

— Paul, ai grijă de John, urlă Dawson. Este singura noastră şansă…

O grenadă îi smulse lui Redmond picioarele. Adair era hotărît să-şi termine rivalii, dar, din păcate, Sandoval reuşise să-i arunce grenada înainte de a exploda în teritoriul lui.

— Opreşte, nebunule, o să ne omori pe toţi…, zbieră Dawson din adăpostul lui de stîncă.

— Ia şi tu de aici, parlamentar de căcat…

Îşi întoarse către Dawson tirul armei.

Scoubaday se ridică, încercînd să-l imobilizeze pe dement. Un glonţ îl lovi în gambă, prăbuşindu-l, dar reuşi să-i dea peste mînă lui Adair, care scăpă arma. Avea însă brîul plin de grenade defensive.

— Ne vedem în iad, mugi, bîjbîind după cuiele grenadelor. De aici nu scapă nimeni.

Albert ieşi la interval, congresmanul era în siguranţă, aşa că putea participa la încăierare. Trase fără să mai ochească şi fruntea lui Adair explodă. Dementul dăduse în primire.

— Mă predau, gîfîi Andy Redmond, încercînd să-şi bandajeze cioturile picioarelor.

Scoubaday gemea. Sîngele i se scurgea din rana de la picior, dar rana nu-i putea viaţa în pericol.

Sandoval gemea. Sîngele îi curgea din abundenţă pe gîtul de taur. Prima rană căpătată într-o misiune…

Convins că nu mai avea nimic de făcut, Albert se întoarse după congresman. Acesta însă dispăruse.

*

— Scoubaday?!

— Nu e Paul, sunt eu…

Congresmanul Dawson îl urmărise. Nici nu-l simţise.

— Dacă te apropii…

Bine măcar că-şi salvase cuţitul. Şi-l propti din nou în piept însă nu mai apăsă cu prea multă convingere. Trebuia să vadă pe unde era agentul…

— John, fii băiat înţelegător şi ajută-ne… Ştiu prea bine ce înseamnă sacrificiul, după ce mi-am sacrificat un fiu pentru celălalt nu am mai ştiut ce e odihna… Şi am făcut-o pentru America, nu pentru mine personal. Înţelegi, inima ta pentru viitorul Americii, ce este aşa de greu de ales?

— Dumneavoastră ce aţi alege?

— Eu am ales deja, John… Cel mai rău îmi pare că am supravieţuit alegerii mele, faptul că Robert şi-a dat acordul nu mă face să mă simt mai puţin vinovat…

— Şi dacă mă sinucid?

— Distrugi totul… Vei produce o nenorocire mai mare decît Paul, sau Scoubaday, cum îi spui tu. Ce alegi? Moartea nevrednică sau posibilitatea de a oferi o şansă Americii?

John inspiră adînc. Apoi, fără un cuvînt, îi întinse cuţitul. Luase o hotărîre irevocabilă.

— Bravo! Ştiam că n-o să-ţi tai inima…

— De unde ştiaţi?

— N-ai înfipt cuţitul prea adînc, ai preferat să te tai pe piele. Oricum, eşti un om curajos…

— Iertaţi-mă că v-am pricinuit atîtea necazuri… N-am vrut să vă lovesc…

— E în regulă, ai luat hotărîrea care trebuia…

Auzi un foşnet în spatele lui. Înainte să se poată întoarce, primi o lovitură în cap şi se cufundă în întuneric.

*

Deschise ochii, buimăcit. Lumina era de-a dreptul dureroasă pentru corneele inflamate. Simţea o durere sacadată în spatele capului, probabil acolo fusese lovit înainte de a leşina. Cine o făcuse? Puţin mai conta.

Încercă să-şi pipăie cucuiul, probabil era cît un ou de gîscă, dar constată că nu-şi putea mişca mîinile. Forţîndu-se puţin reuşi să vadă că ambele mîini îi erau legate de o reţea de cabluri şi tuburi. Reuşi să distingă zgomotul specific al aparaturii medicale. Ştia unde se afla. Se afla într-un spital. În spitalul din care reuşise să evadeze cu ceva timp în urmă. Cît timp, anume? Din clipa în care ieşise pe uşa spitalului, urmărit de agenţi, timpul îi trecuse după alte coordonate. Parcă petrecuse ani de zile în subteranele jegoase. Cea mai palpitantă parte a vieţii sale.

— Şi-a revenit, anunţă un glas cunoscut.

În cîmpul vizual pătrunse mutra imbecilă a Pungaşului, foarte vesel. Simţi nevoia să-l pocnească, dar nu mai avea vlagă şi era şi imobilizat.

În clipa următoare îl văzu pe Dawson. Era încă îmbrăcat cu hainele purtate prin canalizare peste care îşi aruncase un halat alb. Părea şi mai extenuat, se gîrbovise ca şi cum i-ar fi strecurat cineva în cîrcă povara lui Atlas. Însă faţa îi era luminată de o mulţumire lăuntrică.

— Salut, John… Cum te simţi?

Încercă să-i răspundă în termeni cuviincioşi. „Mulţumesc, nu prea bine…”, dar în loc de asta scoase un geamăt afectat. Era sleit.

Dawson se mulţumi cu atît, chiar zîmbi trist, înclinînd din capul chel. Se vedea de departe că simte nevoia unui somn prelungit, dar refuza să dea curs impulsurilor organismului. Avea o promisiune de îndeplinit…

O înţepătură în braţ. Pungaşul îi făcea o injecţie în venă.

— Curaj, şopti Dawson, destul cît să-l audă. Nu va dura mult…

Era sigur că nu va dura mult. Se afla pe mîna celor mai renumiţi specialişti, numai somităţi.

O căldură plăcută îl inundă, reconfortîndu-l. Era aşa plăcut. Simţi cum amorţeşte încetul cu încetul. Şi durerea provocată de cucuiul proaspăt se estompase pînă la dispariţie.

Se aşteptase să-i fie frică sau să fie revoltat. Să cerşească îndurare sau să se lase în voia crizelor de isterie. Să blesteme, să înjure sau să se lupte cu ultimele puteri pentru a se împotrivi călăilor. Călăi?! Nu… Erau medici, cei mai buni…

În loc de toate astea simţea o împăcare de sine cum nu simţise niciodată. Toată viaţa fusese un nemulţumit, însă unul care nu cutezase să-şi exteriorizeze sentimentele de spaima consecinţelor. Iar asta îi sporise şi mai mult starea de frustrare. „Nu te băga în nimic, se poate şi mai rău…”. Nu se băgase.

Nu se aşteptase să simtă împăcarea cu sine pe patul de moarte. Se aşteptase să simtă regretul propriei neîmpliniri, al propriei ratări. Era fericit că se înşelase.

Nu mai putea să se împotrivească somnului. În curînd avea să adoarmă, doar că de data asta nu se va mai trezi. Şi-ar fi dorit să mai rupă cîteva secunde de la viaţă.

Un zgomot îl făcu să tresară, mai mult din reflex. Nu-i mai păsa de nimic. Închise ochii. Nu-i plăcea lumina agasantă de spital.

— John?!

Deschise ochii, fericit. Era Scoubaday, care venise să-şi ia rămas bun. Sprijinit de un sanitar mătăhălos, Scoubaday abia se mai mişca, efortul depus avea drept consecinţă dureri îngrozitoare, dar omul-şobolan îndura totul fără să se plîngă.

— Paul?!

— Aş prefera să-mi spui Scoubaday… Sau Scouby… Îmi pare rău…

— Mie nu, Scouby… Nu-mi pare rău… La revedere, prietene…

— Adio, şopti omul-şobolan şi se prăbuşi leşinat în braţele asistentului care-l evacuă rapid din cîmpul vizual al pacientului.

Şi-ar fi dorit să mai poată sta de vorbă cu Scoubaday, sau Paul Dawson, cum se numea în realitate. Era ultima ocazie cînd puteau să mai schimbe impresii. Fusese ultima ocazie…

Dawson se apropie, abătut. Nu ar fi crezut că temutul congresman poate avea sentimente de compasiune.

— Adio, John, suspină.

Lui John i se părea că Dawson tocmai îşi ştersese lacrimile.

Congresmanul îi apucă mîna amorţită şi i-o strînse. John îi simţi strînsoarea umedă şi lipsită de vlagă, dar nu-l mai încercă nici un sentiment de respingere. Strînse şi el, la rîndul lui, mîna congresmanului. Nu avea nici o vlagă.

Înainte de a se cufunda în ultimul somn îi răsună în urechi vocea hîrşîită a congresmanului. Ultimele cuvinte pe care le auzea.

— John... Îţi mulţumesc...

SFARSIT